

Tổng tài lão gia

Contents

Tổng tài lão gia	1
1. Chương 01 Part 1	2
2. Chương 01 Part 2	6
3. Chương 02 Part 1	10
4. Chương 02 Part 2	14
5. Chương 03 Part 1	17
6. Chương 03 Part 2	23
7. Chương 04	26
8. Chương 05 Part 1	33
9. Chương 05 Part 2	38
10. Chương 06	42
11. Chương 07 Part 1	49
12. Chương 07 Part 2	53
13. Chương 08 Part 1	57
14. Chương 08 Part 2	60
15. Chương 09 Part 1	65
16. Chương 09 Part 2	70
17. Chương 10 (hết)	74

Tổng tài lão gia

Giới thiệu

Nam nhân của cô thật quá đáng! Cô rõ ràng là bà xã của hắn. Nhưng công việc cần làm lại biến thành

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tong-tai-lao-gia>

1. Chương 01 Part 1

Cô vĩnh viễn không quên được cái đêm giáng sinh tuyết giăng đầy trời cực kì mỹ lệ ấy, đó là lúc hai người gặp nhau, khi đó nàng đang học ở NewYork, nhận lời mời tới dự dạ vũ Noel do dì của một người bạn tổ chức, sau đó mới biết đó không phải vũ hội mà là ngày chọn vợ của anh họ cô bạn tốt: Diêm Nhược Thiên.

Từ cái nhìn đầu tiên, khí chất cao quý toát lên từ bóng hình hắn đã thu hút ánh mắt nàng, đàn ông thích phụ nữ đẹp, hiển nhiên phụ nữ cũng khó cưỡng nổi sự hưởng thụ trong từng ánh mắt, nhưng điều khiến cô dán chặt vào hắn là ánh mắt thỉnh thoảng lại lóe lên khát vọng kia.

Khát vọng gì? Hắn đã gọi lên sự hiếu kì trong cô.

Đứng dưới cây thông cao vút, nhìn hắn tựa như một kẻ lạc lõng giữa đám đông náo nhiệt, nhưng cũng rất ngạo nghễ, khi ấy trong đầu cô đã từng lóe lên ý nghĩ, nếu bản thân có thể hóa thành một chiếc bóng đèn trang trí trên cây giáng sinh kia thì tuyệt biết bao!

Không hiểu từ lúc nào cô bắt đầu theo dõi hắn, điều này thực không đúng với một tiểu thư con nhà gia giáo, nhưng so với đám tiểu thư đang thi nhau khoe mẽ thì cô lại vô cùng kín đáo, ít nhất cô cũng không giống như đám ong bướm lượn lờ chung quanh hắn, chỉ mong giành lấy sự chú ý của hắn, bởi vậy cô mới lén lút nhìn hắn, tin rằng người ấy cũng chẳng rảnh hơi để ý tới một người con gái âm thầm ngưỡng mộ ở một góc khuất xa xăm!

Nhưng khi nhạc nổi lên, dưới ánh mắt của đám đông hắn bước tới trước mặt cô:

- Tôi có thể mời em một điệu nhảy chứ?

Lúc này cô tựa như bị sét đánh, chỉ biết ngây ngốc để tùy ý hắn nắm tay đi vào “Sàn nhảy”, cô cũng không ngờ rằng chỉ trong nháy mắt bản thân đã trở thành đối tượng cho đám con gái đổ kị, ghen ghét.

- Xin hỏi quý danh tiểu thư?

Dường như trong ánh mắt của hắn cô là người duy nhất tồn tại.

- Lam Vân Diễm.

Giọng cô trở nên run rẩy, dường như lấy hết can đảm mới thốt nên lời.

Hắn cao lớn, bờ vai rộng, gương mặt điển trai, ánh mắt sắc bén cùng sự cuồng vọng khó che giấu, trên một phương diện nào đó mà nói, hắn tạo cho người khác một sự áp bách vô hình, nhưng cũng có thể nói đó chính là mỹ lực của hắn.

Hắn khẽ nhắc đi nhắc lại tên cô, dường như có một cơn gió khẽ mơn trớn khiến thân thể cô run rẩy.

- Tên cũng đẹp như chính bản thân em vậy!

Lúc này hắn nói cô là họa my sợ rằng cô cũng có thể cất tiếng hét thánh thót, trong tâm trạng lâng lâng, vài phút thất thần hắn đã theo đuổi cô, rất nhanh lời cầu hôn cũng đã tới.

- Gả cho anh, anh sẽ chăm sóc em cả đời!

Người đàn ông này chẳng có tí lãng mạn nào cả, nhưng tim cô vẫn không ngừng rung động, dục vọng khiến cô cầm tay hắn, nhưng lí trí lại không ngừng ngăn cản.

- Chúng ta quen nhau chưa tới ba tháng.

Nói trắng ra thì cũng chỉ là hai tháng mười một ngày, trong khoảng thời gian này hắn hết về Đài Loan rồi lại bay sang bên Mỹ, hắn làm ở Đài Loan, mà cô còn phải hoàn tất việc học ở Mỹ, quãng đường đến với tình yêu còn khá xa, tình cảm chưa thực sự sâu đậm.

- Anh chắc chắn em sinh ra là để làm vợ anh!

- Sao anh dám chắc như thế?

Cũng không nghĩ ngờ, lúc này hắn khiến cô cảm thấy vô cùng khó tin.

- Anh biết như vậy!

Giọng điệu tựa như hần nói trái đất vuông thì nó vốn phải là như thế. Không sai, đó chính là khí phách cao ngạo của hần, mọi việc đều theo ý mình, dù cô không đồng ý thì hần cũng sẽ không chưa thủ đoạn để cô chấp thuận dù cho lí trí cô vẫn đang tranh đấu.

- Em còn phải đi học.

- Em vẫn có thể ở lại đây đến khi học xong.

- Gần hai tháng nữa em sẽ tốt nghiệp, đến lúc đó chúng ta sẽ bàn lại chuyện kết hôn.

- Anh không muốn chờ nữa, anh muốn em trở thành vợ của anh trong thời gian sớm nhất.

Cuối cùng cô cũng không thể cự tuyệt, chỉ biết gật đầu đáp ứng, cô rất tin tưởng vào tương lai đầy mong đợi khi ở cùng hần.

Từ quá khứ trở về thực tại, thành thật mà nói thì đến giờ cô vẫn còn mơ màng, người đàn ông này tại sao lại lựa chọn cô giữa mà bỏ qua những cô gái xinh đẹp đầy khí chất khác?

Ánh mắt dời về phía giường ngủ, sáng sớm khi thức dậy hần đã đặt một chiếc hộp dưới gối, cô lấy điện thoại gọi cho hần, đổ chuông một hồi rồi lại chuyển sang thư thoại, cô tắt máy mà không hề nhấn lại, sự tuyệt vọng tràn ngập cõi lòng cô. Rồi khỏi giường, cô đi tới bàn trang điểm lấy nhật kí trong ngăn kéo.

Đã là hai giờ sáng, hôm nay là sinh nhật mình...Không, nói chính xác thì nó đã trôi qua hai tiếng, nhưng ông xã chẳng thèm gọi một cuộc điện thoại, chẳng lẽ anh ấy cho rằng chỉ tặng quà cho mình là đủ sao? Rốt cuộc mình là gì đối với anh ấy? Chỉ là vợ trên danh nghĩa, hay là vợ bé châu chực ở nhà chờ hần về đây?

Đã là lần thứ bao nhiêu cô sực tỉnh lúc nửa đêm, để rồi phát hiện ra rằng chồng mình vẫn chưa về nhà đây? Cô không nhớ nổi, dường như nó đã trở nên chai sạn trong lòng cô, hần là kẻ luôn đặt công việc lên hàng đầu, sợ rằng nó còn quan trọng hơn tính mạng của hần nữa, nhưng chẳng lẽ hần không thiết tha với cuộc sống thực tại này sao?

Chẳng lẽ đây là cuộc sống mà cô vẫn chờ đợi?

Không, cô không muốn sống như thế, cô đâu phải là một người phụ nữ cam chịu? Rõ ràng bản thân cô cũng có khát vọng, tình cảm của riêng cô, tại sao lại phải sống theo người ta để rồi sống cảnh cá chậu chim lồng như thế này?

Ngắm mình trong gương sao mà xa lạ quá, đây thực sự là cô sao?

Không thể nào, rõ ràng đây là một hình nhân biết đi, cô chán ghét nó!

Cha đặt tên cô là Vân Diễm chỉ vì ông hi vọng cuộc sống của cô tự do tự tại như mây trời, tràn đầy màu sắc tươi đẹp, bởi lẽ cha bị bà nội quản giáo, ngay cả việc cưới người con gái ông yêu cũng phải tranh đấu suốt mười năm, nhưng chính cô lại trở thành con rối, rốt cuộc sự tồn tại của cô có ý nghĩa gì cuộc sống đầy áp lực này?

Quá đủ rồi, tại sao cô lại phải sống vì người khác? Đời người chỉ vài chục năm ngắn ngủi, nếu đột nhiên ngoái đầu nhìn lại, thấy mảnh đời trống rỗng kia thì chính mình có thể không thất vọng sao?

Nếu cô vẫn tiếp tục cuộc sống chán chường kia thì nhất định sẽ phải hối hận. Từ hôm nay trở đi, cô sẽ trở lại là chính mình, cô sẽ lại là Lam Vân Diễm, để cho ông xã của cô thấy được bộ mặt thật sự của vợ mình.

Cô vợ trước giờ luôn dịu dàng, thùy mị đột nhiên đổi tính, dùng danh nghĩa đảm bảo giấc ngủ nên đã dúi hần xuống phòng khách, tối còn khóa trái cửa, chẳng phải đây là tỏ ý không muốn hần làm phiền sao? Mà hần định mở mồm nói gì đó thì cô lại hé cửa phòng ra đáp một câu ngắn gọn “ Em cần nghỉ ngơi” cánh cửa kia lại ngăn cách hai thế giới.... Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vài hôm trước còn ngoan ngoãn, tại sao lúc này lại thành ra như vậy?

Diễm Nhược Thiên nghĩ nát óc cũng không tìm ra đáp án, vấn đề này khiến hần đau đầu suốt cả tuần lễ...Đây là lần đầu tiên hần gặp phải việc khiến bản thân hao tâm tổn trí như vậy.

Nhấp một ngụm Whiskey, hắn rất ít khi uống rượu bởi nó dễ làm hỏng việc, nếu cùng đám bạn thân uống cho vui cũng tốt, nhưng nếu mượn rượu giải sầu thì lại không được.

Nhưng hắn ghét cái cảm giác mọi việc nằm ngoài tầm kiểm soát như vậy, lúc này chỉ có rượu mới giúp được hắn.

Ngẩng đầu nhìn hai người bạn thân Lôi Tân Dương và Lục Hạo Doãn bị hắn lôi tới quán bar nhà hàng Diêm Lệ Viên, Diêm Nhược Thiên đang chờ hai kẻ này trở tài miệng lưỡi. Bọn họ đều đã lập gia đình, chắc chắn sự hiểu biết về phụ nữ hắn không thể sánh bằng.

- Tại sao tổng giám đốc Diêm của chúng ta lại cũng có lúc sa sút như thế này?

Lôi Tân Dương vỗ vai hắn, ánh mắt hài hước đảo qua ly rượu bên cạnh.

- Đừng nói là cậu phạm phải lỗi lầm không thể tha thứ đấy nhé? Hình như tính tình vợ cậu rất tốt.

Mặc dù biệt thự Diêm gia, Lôi gia và Lục gia ở cạnh nhau, Diêm Nhược Thiên kết hôn cũng đã khá lâu rồi nhưng bình thường không hay ở nhà, Lục Hạo Doãn cũng không có cơ hội tiếp xúc nhiều với Lam Văn Diễm, đánh giá của hắn về nàng cũng chỉ dừng lại ở vẻ bề ngoài.

- Nói chung là thế, nhưng mà nổi cơn lên thì thật đáng sợ.

- Vậy cũng đúng, không tức giận thì chẳng có gì để nói.

- Không sai, Tâm Tâm nhà tôi cũng thuộc dạng ngoài cứng trong mềm.

- Tiểu Hi nhà tôi nhìn yếu đuối nhưng lại cực kì mạnh mẽ.

Cũng do cảm nhận được cái gì đó không đúng, gần đây cử chỉ của vợ hắn rất khác thường, mọi hành động để khiến hắn khó chịu, nhưng hai kẻ này đâu cần phải anh một đám chú một đá hắn như vậy chứ?

- Diễm Nhi khác với vợ hai cậu.

“Búp bê” của hắn không giống đám tiểu thư nhà giàu. “Búp bê” là biệt danh hắn đặt cho cô, từ ánh nhìn đầu tiên hắn đã để ý cô từ trong đám thiên kim tiểu thư, bởi cô không hề kiêu căng tự mãn phù phiếm, mọi cử chỉ rất tế nhị, ăn nói vô cùng dễ nghe, đây là hình tượng “phụ nhân tổng giám đốc” hoàn mỹ nhất trong lòng hắn, mà hắn tin rằng ánh mắt mình rất tốt, không thể có chút lầm lẫn!

Lục Hạo Doãn mỉm cười không cho ý kiến.

- Hiển nhiên cậu hiểu rõ vợ mình hơn chúng tôi, nhưng dù là kiểu phụ nữ nào đi nữa thì hành động như vậy là tỏ ý bất mãn, rõ ràng là cậu không đúng.

Lôi Tân Dương vừa lên tiếng cảnh cáo liền nhận được sự tán đồng của Lục Hạo Doãn. Nhìn chung, đàn ông không chung tình bằng phụ nữ, nhưng phụ nữ tuyệt tình thì đàn ông chỉ đáng xách dép theo sau.

Khẽ nhướn mày, hai kẻ này đúng là khiến người ta phát tức lên mới thỏa lòng mà.

- Hai cậu tới là góp ý xây dựng hay là đe dọa tôi đây?

- Cậu sợ à?

Lôi Tân Dương nháy mắt đầy khiêu khích.

Hừ khẽ một tiếng, chuyện này thực khiến hắn chán nản, hắn chỉ muốn mọi việc đi đúng quỹ đạo của nó.

- Nếu tôi mà là vợ cậu thì làm phản lâu rồi, công việc để lên đầu, vợ con xếp một xó, rõ ràng cậu đang thể hiện hình tượng người chồng thất bại.

Lôi Tân Dương hiểu rõ hắn, trong mắt kẻ này chỉ có công việc, đây cũng là một phần lỗi của Diễm lão gia bởi ông luôn nói với hắn:

- Nếu như con không có ý chí tranh đấu thì đừng nhận làm con ta.

Có thể hiểu được trọng trách nặng nề đặt lên vai hần, dù hai năm trước đã được Diêm lão gia chấp nhận, nắm lấy cái ghế tổng giám đốc tập đoàn ẩm thực Diêm Lệ Viên nhưng câu nói kia vẫn luôn đau đáu trong lòng hần.

- Người vợ được gọi là “dâu hiền vợ thảo”, hiển nhiên nhiệm vụ quan trọng là giúp đỡ chồng rồi.

- Cậu nuốt lại cái câu đó nhanh đi, động cơ kết hôn của cậu là cái đấy à?

- Có gì không đúng à?

Động cơ để hần kết hôn có rất nhiều, tổng giám đốc tập đoàn ẩm thực Diêm Lệ Viên cần có phu nhân, mẹ hần khi ấy đang dưỡng bệnh ở Mỹ cũng mong hần sớm kết hôn.

Lôi Tân Dương cười mỉa mai không cho ý kiến, động cơ kết hôn lúc đầu của hần cũng không thể hùng hồn mà nói ra, nhưng vẫn cứng miệng chêm vào:

- Sợ rằng vợ cậu không thích như thế.

- Bọn tôi đã kết hôn, động cơ cũng chẳng còn quan trọng nữa.

- Lại càng sai, động cơ ảnh hưởng tới tinh thần, rõ ràng là vợ cậu đã cảm thấy như thế.

Lôi Tân Dương vừa dứt lời thì Lục Hạo Doãn tỏ vẻ đồng ý mà bổ sung:

- Thế nên lúc này cô ấy đã phản công.

Thành thật mà nói thì hần cũng không dám tưởng tượng đến tình trạng bị bà xã chống đối.

- Tôi khuyên cậu tốt nhất nên nhìn thẳng vào vấn đề của người ta, nếu khiến cô ấy giận rồi bỏ đi, ông có muốn mời về cũng không phải chuyện dễ dàng đâu.

Lục Hạo Doãn chia sẻ kinh nghiệm.

- Cô ấy không như vợ các cậu đâu.

Hần cực kì tin tưởng Lam Vân Diễm, hơn một năm qua cô luôn làm tốt vai trò dâu hiền vợ đảm, dịu dàng nét na, chưa từng có nửa lời oán hận, đối với hần, một người vợ mẫu mực như vậy sao có thể bỏ nhà mà đi chứ?

- Nếu cậu hiểu rõ như thế thì cần gì phải ở đây mượn rượu giải sầu?

Lôi Tân Dương dội một gáo nước lạnh lên đầu hần không chút nương tay, có vài kẻ chết vì mạnh mẽ... Ái chà, kẻ này cũng là một trong số đó.

Diêm Nhược Thiên ngậy ra, hần cũng không đoán được những suy nghĩ của nàng.

- Phụ nữ là loài động vật bí hiểm nhất quả đất, tốt nhất là đừng khiến các nàng giận.

Diêm Nhược Thiên vẫn cứng miệng nhưng trong lòng đã dần lung lay. Có phải hần đã đánh giá vợ mình quá cao không?

Suy xét cẩn thận, hần có thực sự hiểu rõ vợ mình không?

Hần không thích phụ nữ phiền phức, “phiền phức” và phụ nữ luôn ở cùng nhau, cực kì khó hiểu nên hần thường tránh giao thiệp với nữ giới, từ việc hần tuyển thư kí nam cũng có thể hiểu ra, hiển nhiên tình cảm của hần đa dạng nhưng lại chưa thực sự chú tâm tới một người phụ nữ nào, vì thế hần không có hứng thú với việc tìm hiểu kĩ càng về phụ nữ.

Từ cái nhìn đầu tiên hần đã khẳng định Lam Vân Diễm là lựa chọn tốt nhất để lấy làm vợ, mấy việc vặt vãnh khác chẳng cần quan tâm, lúc ấy hần cũng mới nắm quyền quản lí tập đoàn ẩm thực Diêm Lệ Viên, toàn bộ tâm tư đều tập trung vào công việc, hần chỉ mong vợ mình có thể quản lí tốt việc gia đình gánh bớt phiền não cho hần, dường như hần cũng chưa từng hỏi qua ý kiến nàng, mà cô ấy cũng không hề chủ động đưa ra ý kiến.

Nhưng hần biết cô không kén chọn, thích ăn nhạt và hề gặp đồ cay là nhăn mặt, đó cũng là lúc gương mặt cô đáng yêu nhất, cô thích ngồi trước cửa thưởng thức trà chiều, cô ít khi mặc đồ dài, ngoài quần áo thể thao

thì còn lại toàn là âu phục, thích nhất là màu vàng nhạt, cũng chính vì thế mà hấn đặt biệt danh búp bê cho cô.

2. Chương 01 Part 2

Vân Diễm không thích mang dép cao gót, dù chỉ cao 1m65 nhưng đứng bên cạnh người cao 1m87 như hấn lại nổi bật lên vẻ nhỏ nhắn, xinh xắn. Cô ấy thích nhất là đọc sách, mỗi khi về nhà mà cô chưa ngủ thì y rằng trên tay đang cầm một cuốn tiểu thuyết, mà đặc biệt là truyện kinh dị, ngay cả hấn cũng cảm thấy khó tin.

Ngắm lại thì hấn cũng hiểu khá nhiều về bà xã, nhưng lại không đủ sâu, mọi cái đều chỉ là lớp da lông, nhìn thấy, nhớ được là thói quen của hấn, là khả năng quan sát nhạy bén trời phú, không liên quan tới thân phận của cô.

Tóm lại là?

Hấn không có đáp án, Nhưng sự tự tin trong lòng hấn càng lúc càng trở nên lung lay như muốn sụp đổ.

Thật nhức đầu, tại sao hấn lại có cảm giác về tương lai đen tối thế này?

Đủ rồi! Chỉ là vài việc nhỏ có chút mờ ám, đâu cần phải phóng đại lên như vậy chứ?

Không sai, không nên tự hù dọa bản thân, nếu phụ nữ mà không bao giờ giận dỗi thì mới thực sự là không bình thường.

Tĩnh táo lại, Diễm Nhược Thiên tự an ủi bản thân, vấn đề không nghiêm trọng như thế, cũng do bị bà xã cho ném mùi đau khổ nên mới kinh ngạc như vậy thôi.

Nhưng thấy hấn và Lam Vân Diễm đang trong tình trạng chiến tranh lạnh, hai kẻ kia lại “thêm dầu” dường như chỉ muốn đẩy lên ngọn lửa chiến tranh, từng chút từng chút một khiến lòng hấn nôn nao, sao có thể tiếp tục thờ ơ đây?

Thực tế thì vài ngày qua, hấn thường giật mình tỉnh dậy lúc nửa đêm, không cảm nhận được hơi ấm bên cạnh mà lòng có cảm giác trống trải, mất mát khó nói nên lời.

Nghĩ kĩ lại thì với việc bà xã liên tục có những cử chỉ khác lạ thì hấn cũng chẳng thể coi như không biết, ít nhất hấn cũng phải biểu đạt một chút gì đó.

Gần đây, để đánh giá tính khả thi của Diễm Lệ Viên để xây dựng một chủ đề xung quanh các khách sạn hành lang nghệ thuật, ngày nào hấn cũng tắt bật đến tối tăm mặt mũi, thời gian một tuần lễ thì quá nửa là qua đêm ở nhà hàng, đã lâu hai vợ chồng không cùng nhau dùng bữa, hôm nay hấn gác tất cả mọi việc sang một bên để về sớm.

Nhưng về đến nhà hấn lại nghĩ tới một việc, kế hoạch luôn luôn tồn tại sai lệch so với thực tế, nếu nhân vật nữ chính không phối hợp thì tất cả mọi cố gắng đều trở nên vô ích.

- Thiếu phu nhân đâu rồi?

Hấn cười khổ nhìn Cần quản gia đang sợ hãi, mặc dù hấn chưa từng về nhà lúc này nhưng đâu cần phải run rẩy như thế chứ?

Xấu hổ về thái độ của mình, bác Cần cố lấy lại bình tĩnh khẽ đáp:

- Thiếu phu nhân không có nhà, sáng sớm thiếu gia đi thì thiếu phu nhân cũng ra ngoài.

- Cô ấy đi đâu?

- Tôi không rõ lắm, nhưng mà mấy ngày trước có nghe Thiếu phu nhân nhắc tới chuyện lên lớp.

Dù đã làm quản gia ở nhà họ Diêm ba mươi năm, được lão phu nhân coi như người trong nhà nhưng dù gì thì vẫn là kẻ dưới, việc của chủ nhân cũng ít khi hỏi tới.

Lên lớp cả ngày? Sao hần lại không nghe nàng nhắc tới chuyện này? Trước giờ nàng vẫn hay nhỏ to với hần, chuyện này nhất định là có vấn đề.

- Đã xảy ra lâu chưa?

- Cũng khoảng một tuần lễ.

Khẽ gật đầu, Diêm Nhược Thiên đi về phía sân thượng, lấy điện thoại ra làm một việc chưa từng xảy ra. Mở danh bạ lấy số, nhạc chờ của Lam Vân Diễm truyền tới.

- Nhược Thiên?

- Em ở đâu?

Đây là giọng điệu vốn có của Diêm Nhược Thiên.

Lam Vân Diễm cũng cảm thấy nghi ngờ về thân phận đối phương, ông xã sẽ không gọi cho nàng, chưa nói tới việc lúc này hần đang bận tới mức ngay cả việc uống ly cà phê cũng trở nên khó khăn.

- Nhược Thiên, là anh thật à?

- Không phải anh chẳng lẽ lại là gã đàn ông nào khác?

Giọng hần không đủ lớn sao? Nhưng ngay cả giọng chồng mình cô ấy cũng không nhận ra, rõ ràng điều này khiến người ta cảm thấy khó chịu!

Giọng Lam Vân Diễm dịu dàng truyền tới:

- Không phải lúc này anh đang bận sao?

- Đã lâu rồi bọn mình chưa đi ăn cùng nhau.

- Nhưng tối nay em có việc rồi.

Thiếu chút nữa điện thoại đã ra đi. Hần có nghe lắm không? Bà xã hần vừa nói cái gì?

Tại sao không nói gì? Cô “nổi loạn” để hù hần sao? Nghĩ kỹ lại thì dường như cô chưa từng nói “không” với hần, dù là hần nói ra chuyện vô lý nàng cũng sẽ đồng ý, nhưng lúc này thói quen tốt của cô đã thay đổi.

- Em có hẹn với người ta, hôm nay sẽ về nhà muộn.

- Khó có cơ hội để bọn mình cùng ăn cơm, em hủy hẹn đi.

Người đàn ông này luôn là thế, lúc nào cũng muốn người ta phải làm theo hần.

- Xin lỗi anh, cái này không được rồi.

- Gọi điện hủy là được.

Hần không nên vì chuyện nhỏ nhặt này mà cố tình gây sự, nhưng hần đã quen với việc cô luôn theo ý mình, lúc này tại sao cô lại không nghe lời hần đây? Đầu phải lúc nào hần cũng có cơ hội cùng cô hưởng thụ bữa tối dưới ánh đèn?

- Không thể thất lễ như vậy được.

Cô biết hần cảm thấy khó chịu khi mình không nghe theo, nhưng mọi việc đều phải có quy củ, lễ nghi, hần cũng không phải loại người cứng đầu không nói lí lẽ.

Diêm Nhược Thiên cứng họng. Hần không biết nói sao cho phải, nếu có người đột nhiên gọi điện báo hủy hẹn với hần thì kẻ này lập tức bị đưa vào sổ đen, bản thân hần cũng luôn thâm nhủ như thế. Ở một mặt nào đó, hần là người rất nghiêm khắc, dù là người khác hay đối với chính mình hần cũng không chấp nhận thói quen tiện miệng hứa suông.

- Nhược Thiên, em đang bận, không tiện nói chuyện với anh...

- Em đang ở chỗ nào?

Suýt nữa hần đã quên chuyện quan trọng nhất.

- Em ở trường.

- Ở trường? Học cái gì?

Đây chính là nghi vấn khiến hần phiền lòng.

- Em... em đang học nghệ thuật cắm hoa. Chồng à, em phải cúp máy đây, xin lỗi anh.

Lam Vân Diễm vội vàng cắt đứt sự liên lạc với hần, dường như né tránh sự nghi ngờ, chỉ là lúc này nàng cũng không nghĩ rằng hành động của mình có đường đột quá hay không.

Mà lúc này Diễm Nhược Thiên cũng đang bị một việc khác quẩn lầy.

Chồng à? Ý gì đây? Khẽ nhíu mày, hần cảm thấy không ổn, dường như từ “chồng à” này có hàm ý làm người khác cảm thấy sồn da gà.

Lúc này hần dám khẳng định bản thân chẳng biết gì về vợ mình, dù là thái độ hay giọng điệu của cô vẫn như trước kia.

Chẳng lẽ trước giờ cô vẫn luôn đóng kịch trước mặt hần?

Không, từ khi hai người quen biết tới nhau đến giờ đâu chỉ vài tháng, nếu như giả vờ thì không thể có chuyện hần không phát hiện ra chút giả dối gì ở cô, khoan hãy nói, đã cưới rồi, vợ chồng với nhau đâu cần phải giấu diếm, dối trá như vậy chứ? Kết hôn xong mọi thói xấu sẽ tự động lộ ra bởi rốt cuộc đã không cần phải lo nghĩ tới việc gây dựng hình tượng trong mắt đối phương, sủng đã cướp cò rồi lo gì đạn không bay? Hiển nhiên bộ mặt thật sẽ phải hiện ra.

Bà xã của hần chắc chắn không phải là loại phụ nữ thích giả vờ giả vịt như vậy! Con người có thể kìm nén cảm xúc vui buồn như chẳng thể nào thay đổi nhịp đập từ con tim, hiển nhiên ai cũng có diện mạo thật của mình, lúc này trầm tĩnh, một giây sau liền ngậy thơ như trẻ nhỏ, nhưng từ khi hai người quen nhau đến giờ cô vẫn chưa hề thay đổi.

Vậy, rốt cuộc cái quái gì đã xảy ra?

Nhìn chằm chằm vào điện thoại, Lam Vân Diễm cảm thấy tò mò: hôm nay trời mọc đằng Tây à?

Ngoái đầu nhìn ra cửa sổ, trời xanh mây trắng, cuối thu rồi mà lại nắng chói chang như ngày mùa hạ, thời tiết thay đổi khôn lường tựa như phụ nữ vậy, thế nhưng hôm nay trời không mưa, tại sao chồng cô lại gọi điện tới đây?

Nhưng chồng gọi cho vợ có gì kì lạ sao?

Thật vậy! Khi mới quen hần không phải là người thích gọi điện thoại, kết hôn rồi, tới khi cô lấy bằng thạc sĩ về Đài Loan đoàn tụ hần lại càng ít chủ động gọi điện, với hần điện thoại chỉ là công cụ liên lạc khẩn cấp, gần mực thì đen nên cô cũng dần bị lấy từ hần, khi mới kết hôn hai ba ngày đầu còn muốn gọi tới để nghe giọng nói của hần, nhưng dần dà lại trở thành một tuần một lần, tới giờ thì ít đến đáng thương.

Cặp vợ chồng vài ngày mới gặp mặt một lần, cả hai đều không gọi điện để làm phiền đối phương, nếu cuộc hôn nhân như vậy mà không có vấn đề thì đó hần phải gọi là kỳ tích!

- Tâm hồn treo ngược cành cây rồi kìa!

Lâm Dĩ Quân vỗ lên lưng khiến nàng giật nảy mình.

Sau một hồi kinh hãi, Lam Vân Diễm vỗ ngực khê nói:

- Lần sau cậu đừng hù dọa người ta như vậy!

- Có gan trốn anh họ tôi tới đây, cậu mà dễ bị hù dọa tới mức đó à?

Nhìn chằm chằm một lúc lâu, Lâm Dĩ Quân lắc đầu.

- Tớ cũng chẳng hiểu nổi cậu nghĩ cái gì trong đầu, khoác lên mình bộ đồ xấu xí, làm cái công việc cực nhọc như vậy, lúc suy nghĩ nào cậu có nhận tí nào không?

Lấy tay đẩy gọng kính đang trượt dài trên sống mũi, vuốt nhẹ lọn tóc đuôi sam, Lam Vân Diễm rất hài lòng với tài hóa trang của mình.

- Đây là bộ trang phục để tớ không bị người khác chú ý.

Mặc dù lúc trước do mẹ chồng bị bệnh liệt giường nên đám cưới của nàng và Diêm Nhược Thiên tổ chức tại Mỹ, hầu hết người trong tập đoàn ẩm thực Diêm Lệ Viên không nhận ra cô là phu nhân tổng giám đốc, nhưng bạn bè Diêm Nhược Thiên đều đã gặp nên cô phải nguy trang để tránh bị phát hiện.

- Cậu không cần phải làm xấu đến vậy, anh họ tớ chẳng nhận ra đâu, anh ấy có nghĩ nát óc cũng không nghĩ tới việc cậu tới Diêm Lệ Viên làm nhân viên quét dọn đâu.

- Suốt ngày chạm mặt, đường nét in sâu trong tâm trí, không thể có chuyện không nhận ra.

Đúng vậy, cái cô lo chính là chồng mình, mặc dù nơi làm việc khác nhau nhưng cũng khó đảm bảo việc không gặp ở sảnh lớn một lúc nào đó, cô phải thay đổi hi hình dạng để khiến hắn nhìn sơ qua cũng không thể phát hiện.

- Cậu còn không hiểu anh họ tớ à? Dù là phụ nữ như thế nào, trong mắt lão ấy cũng chỉ là phù phiếm, chẳng đáng để lão nhìn đâu.

Đúng vậy, cô nên cảm thấy vui hay buồn đây? Loại đàn ông như hắn hiếm hoi lắm lắm, nhưng sợ rằng đến cả hình dáng của cô hắn cũng chẳng để tâm chút nào.

- Nếu anh họ tớ phát hiện cậu làm ở đây thì cậu tính sao?

- Cậu vừa nói tớ không cần cải trang, anh ấy không nhận ra, vậy làm sao anh ấy phát hiện được tớ làm ở chỗ này?

Đảo mắt một vòng, Lâm Dĩ Quân muốn trêu đùa nàng bởi Logic của nàng thật trẻ con.

- Anh họ đâu phải là người không có đầu óc, mỗi ngày cậu ra khỏi nhà thì chắc chắn sẽ có lúc bị anh ấy phát hiện.

Nghe xong Lam Vân Diễm chỉ biết cười khổ. Nếu Diêm Nhược Thiên phát hiện ngày nào cô cũng ra khỏi nhà thì sao? Khả năng xảy ra gần như không có... Thực sự mà nói thì cô cũng biết rằng khi lựa chọn công việc này dù ít hay nhiều thì đó cũng là một chút thử nghiệm, để xem hắn có phát hiện hay không.

- Cậu tính ở đây bao lâu?

Là người tiến cử, Lâm Dĩ Quân cũng sợ rằng bạn mình không chống cự nổi một tháng, nhưng ở một mặt nào đó cô lại lo việc này bị anh họ phát hiện, đến lúc đó đồng lõa cũng sẽ lên thớt.

- Ít nhất cũng phải ba tháng, tránh cho cậu cảm thấy khó xử.

Từ trước tới giờ cô luôn được chiều chuộng hết mực, mọi việc lớn nhỏ đều có người lo lắng, chưa từng làm qua cái gì, đây là công việc đầu tiên, loại lao động này đối với cô cũng là một trải nghiệm, nhưng đây là nơi duy nhất cô có thể đến, dù khổ thì cô cũng phải cố gắng chịu đựng.

- Nếu làm không nổi thì cậu đừng cố quá!

Bạn thân nhìn bề ngoài yếu đuối nhưng lại vô cùng mạnh mẽ, cô đang cảm thấy lo lắng cho tương lai của anh họ mình.

- Công việc cũng không khó khăn gì, có gì mà không chịu nổi chứ?

Trước kia nằm trên giường, bên cạnh trống trải, nghĩ bâng quơ hàng tiếng đồng hồ rồi mệt mà thiếp đi, nửa đêm phải tỉnh giấc vài lần, giờ thì khác hẳn rồi, đặt lưng xuống giường chưa tới ba mươi phút là lăn ra ngủ, một giấc là tới tận sáng.

- Tớ nề cậu rồi đấy, nếu là tớ thì đã bỏ quách cho xong.

Với tiểu thư từ nhỏ sống trong nhung lụa, chắc chắn việc dùng đầu óc so với lao động chân tay khác nhau một trời một vực.

Lúc này điện thoại của Lam Vân Diễm lại đổ chuông, tuy nhiên lần này là tổ trưởng tổ phục vụ gọi tới.

- Cô đang buồn đưa lê ở chỗ nào hả?

Giọng tổ trưởng Ngô rống lên khiến người khác ù tai.

- Tổ trưởng, xin lỗi, em sẽ tới ngay.

Lam Vân Diễm xua tay, cũng không quên nhắc nhở bạn cuộc hẹn lúc sáu giờ, hai người hẹn nhau cùng đi ăn cơm, sau đó lại đến siêu thị mua sắm, lại rời khỏi khu nghỉ ngơi cho công nhân viên rồi đến tổ phục vụ báo cáo.

3. Chương 02 Part 1

Kết hôn một năm tám tháng, đột nhiên cảm thấy kinh sợ bà xã của mình, có phải là rất buồn cười không?

Hồi tưởng đêm qua, Diễm Nhược Thiên cảm giác đó chỉ là một giấc mộng, hoàn toàn không phải hiện thực. Người phụ nữ kia thật sự là bà xã hần ư?

Ngày hôm ấy về nhà định cùng nhau ăn cơm không thành, hần càng lúc càng bận rộn, cảm thấy vợ mình khác thường nhưng cũng chỉ cố lắc đầu cho qua. Bất quá, loáng một cái đã qua một tuần lễ, hai vợ chồng tiếp tục phân chia phòng ngủ, Cần quản gia từ trước tới giờ vốn nói năng kiêu dè cũng không nhìn được hần, vợ chồng họ có chuyện gì không vui rồi?

Mặc dù người hầu kẻ hạ trong Diễm gia rất có chừng mực, nhưng nếu loại chuyện này không cẩn thận truyền ra ngoài sẽ thành cái loại gì đây?

Không được, không thể tiếp diễn tình trạng khác thường này được, hần phải tìm cô hỏi cho rõ ràng.

Hần hỏi bác Cần hằng ngày Lam Vân Diễm về nhà lúc mấy giờ, sau đó quyết định sẽ về sau nàng khoảng 20', như vậy nàng muốn tránh cũng không được.

Như hần dự liệu, hần thuận lợi đứng nhìn cô không kịp phản ứng gì, nhưng ngàn vạn lần hần không dám nghĩ tới, đột nhiên kinh hãi không nói nên lời.

Người phụ nữ này là vợ hần sao?

Chỉ mặc chiếc áo sơ mi voan đen mỏng như trên các tạp chí kêu gọi vẫn hay đăng, nhưng lại toát ra khí chất thanh thuần. Hần nghĩ, một nữ nhân giống như búp bê, đại khái là vì bộ dáng này, khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn tinh xảo, hàng lông mày dài căng mềm, cặp mắt đen long lánh, đặc biệt nhất trên gương mặt nàng chính là khuôn miệng luôn hồng hồng xinh xắn, nhất thời hần rung động, đầu óc không phòng bị dâng sóng.

Trừ đêm tân hôn, hần chưa từng thấy vợ hần xõa tóc, cô luôn búi lên cao, hoặc là cột đuôi ngựa, mái tóc dài thẳng mượt, nhưng sao lại quyến rũ như vậy?

Mặc dù nick name hần đặt cho cô là “búp bê”, nhưng giờ phút này hần mới chính thức nhìn nhận hết sự xinh đẹp của cô búp bê này, bất quá, so với búp bê vô tri vô giác, cô còn tươi đẹp động lòng người hơn vạn phần.

Hần xông vào đột ngột khiến Lam Vân Diễm hết hồn, nhưng cô nhanh chóng khôi phục tinh thần nhanh hơn hần:

- Em muốn tắm rửa, anh có việc gì thì chờ chút nữa.

- Em... Làm sao lại để tóc như thế này?

Thôi rồi, phản ứng của hấn thật quá tệ.

Cô ngơ ngác, giấy lát định thần nhàn nhạt nói:

- Đổi lại kiểu tóc, đổi lại tâm tình.

Hấn có một loạt những vấn đề cần nói với cô, nhưng nhất thời đầu óc trở nên trống rỗng rồi.

- Anh có thể cho em đi tắm nước nóng chút không?

“Á” một tiếng, hấn thất thần rời khỏi phòng. Không đầy ba phút đồng hồ, hấn nhận được điện thoại của một khách hàng nước ngoài, đành bỏ dở kế hoạch nói chuyện cùng bà xã, lần nữa ra cửa.

Không biết tại sao hấn có cảm giác, hấn gặp một cô gái xinh đẹp tên là Lam Vân Diễm, vậy còn bà xã chung sống với hấn gần hai năm là thần thánh phương nào vậy?

Đối với cô, càng lúc hấn càng hiểu kỳ...

- Cậu có nghe tôi nói không đấy?

Lục Hạo Doãn khẽ đẩy bờ vai hấn.

Thoáng kinh ngạc nhưng Diễm Nhược Thiên nhanh chóng lấy lại tinh thần, hấn nâng ly rượu đánh “ực” một tiếng.

Trán đã nổi gân xanh, Lục Hạo Doãn nhẹ nhàng nói:

- Tôi nói nhiều như vậy, một lời cũng không lọt tai cậu sao?

- Thật xin lỗi, đang không có tinh thần.

Hấn cười đưa tay xoa hai bên thái dương.

- Quên đi, tôi không nên hỏi cậu, mặc dù cậu kết hôn sớm hơn tôi, nhưng ngay cả vợ mình cũng không hiểu nổi, làm sao tôi có thể cho ý kiến.

Lục Hạo Doãn chưa kịp hưởng thụ hết ngọt ngào với bà xã đã có một tiểu bảo bối nẩy mầm trong người tiểu Hi ngăn trở, hai người đang chìm đắm trong mật ngọt, nếu tiểu tử này nhảy ra, khẳng định hấn sẽ rơi vào chứng u uất.

Diễm Nhược Thiên thoáng nghĩ, hấn gặp phải chuyện gì phiền lòng sao, vì thế nên mới đến Diễm Lệ Viên này uống rượu:

- Cậu làm sao vậy?

Khoát tay áo, Lục Hạo Doãn không dám ôm mong đợi từ bạn thân mình:

- Cậu hãy lo chuyện của bản thân cho tốt đi.

- Tôi không sao.

- Trời sập xuống cậu cũng nói không có chuyện gì, đây chính là tư thái của một người mạnh mẽ, thật giống như mở miệng nói ra sẽ khiến bản thân khó xử, dần dần cậu sẽ biến thành kẻ yếu, mọi việc chôn giấu trong lòng, đã hơn ba mươi một tuổi rồi, vậy mà không có bệnh tật u buồn gì, cậu thật giỏi.

Sai rồi, hấn chưa bao giờ muốn mạnh mẽ, nhưng hoàn cảnh không để cho hấn được thanh bình, hấn cũng chỉ là một người tầm thường trong thiên hạ, vì sinh tồn mà cố gắng.

- Cậu đã làm rất tốt rồi, đừng đưa ra quá nhiều yêu cầu với bản thân.

Bàn về tuổi, trước kia ba người bọn hấn thanh mai trúc mã so tuổi, Lục Hạo Doãn là anh hai, nhưng luận về cá tính, tác phong, Hạo Doãn hoàn toàn xứng đáng là lão đại, luôn dứt khoát quyết đoán.

- Lời như thế cậu nên nói cho cha tôi biết.

- Tôi tin tưởng Diêm bá cũng nghĩ giống tôi, chẳng qua bác không giỏi biểu đạt, cậu biết không? Năm ngoái tôi ở NewYork, vừa lúc gặp Diêm bá ở đó, vừa nhắc tới cậu, trên gương mặt bác hiện rõ sự tự hào.

Phải không... Kể từ khi hấn tiếp quản Tập đoàn ẩm thực Diêm Lệ Viên, cha hấn liền đưa mẹ hấn di cư qua Mĩ, mặc dù một năm bọn họ trở về Đài Loan cũng khá nhiều, nhưng cha con hai người trời sinh đã khác nhau, đừng nói là nói chuyện phiếm, ngay cả ngồi uống cùng nhau một chén trà cũng đã là chuyện hiếm có.

- Cậu không tin? Ngay cả cha tôi cũng nói, nếu ông có một đứa con như cậu, ông sớm đã về hưu mang theo mẹ tôi đi ngao du bốn phương rồi.

- Tôi không biết các trưởng bối lại đánh giá cao tôi như vậy.

Hấn nghĩ làm bộ như không cần, nhưng thật sự khó. Thật ra hấn khát vọng được chiến thắng, được người khác khen ngợi, để chứng minh cho cha hấn biết, hấn là đứa con giỏi nhất.

- Không nên đề cao sự nghiệp quá, cậu hấn nên dành chút thời gian quan tâm vợ mình, vợ cậu không giận, cũng tỏ vẻ không muốn cậu bên cạnh, chẳng qua là thông cảm cho cậu, không nên vì thế mà coi đó là chuyện cô ấy bắt buộc phải làm.

Lục Hạo Doãn cho bạn tốt của mình lời khuyên thành thật nhất, người này căn bản bị mắc chứng “cuồng công tác”, thỉnh thoảng cả nhóm hẹn hò đi uống một chén, hấn vừa ngồi chưa nóng chỗ đã bị công việc quần lầy, thật không hiểu, phu nhân hấn sao nhẫn nhịn được chứ?

Hấn là kẻ tham luyến công việc như vậy ư? Trong mắt người khác có lẽ hấn là như vậy, nhưng đối với Diêm Nhược Thiên mà nói, đây là số mệnh bất đắc dĩ hấn phải chấp nhận, buộc phải ép mình làm việc để cha có thể tự hào về mình, bất kể hấn làm chuyện gì, so với người khác, hấn đều phải bỏ nhiều tâm huyết hơn, thứ tâm huyết này, vừa khổ vừa đau đớn như thế nào, chỉ có mình hấn hiểu.

- Hôm nay sao tôi lại giống mẹ cậu, thích cảm rằm vậy chứ?

- Mẹ tôi chưa bao giờ nói nhiều.

Đáy mắt Diêm Nhược Thiên thoáng hiện lên sự mất mát.

- Tôi quên mất, Diêm bá mẫu không giống bà mẹ lắm lời của tôi, gặp chuyện gì cũng quan tâm chọc ngoáy.

Diêm bá mẫu là người phụ nữ ôn nhu nhất hấn từng gặp, trên mặt lúc nào cũng nở nụ cười hiền hậu, giọng nói nhỏ nhẹ, thật không hiểu nổi, tại sao mẹ hấn lại không như vậy nhỉ?

Diêm Nhược Thiên nhú mày nói đùa:

- Nếu không phải Lục bá mẫu hay cảm rằm, xen vào chuyện người khác, cậu không có cơ hội gặp Khương Minh Hi nha.

- Đúng vậy.

Chuông điện thoại đổ, vào giờ này, chỉ cần nghe chuông điện thoại, Diêm Nhược Thiên cũng đoán được thư ký đang tìm hấn, hấn nhắc máy, nói với thư ký, ba phút nữa hấn sẽ quay lại văn phòng.

- Nhìn cậu vội vàng, lại muốn quay trở lại phòng làm việc rồi.

Lục Hạo Doãn bất đắc dĩ nói.

- Thật xin lỗi, lúc này công việc đang bẽ bộn quá...

Hấn thật giống như đã quên hết mọi thứ ngoài công việc.

- Không sao, tôi cũng đi đón vợ tan làm.

Rời quầy rượu, Diêm Nhược Thiên đi theo hành lang tầng hai, chỗ khúc ngoặt, một bóng lưng quen thuộc chạm vào mắt hấn, bước chân bỗng chậm lại, cẩn thận quan sát, bóng lưng này quả thật là vợ hấn, nhưng... áo sơ mi trắng, quần jeans và giày thể thao ư?... Đây không phải phong cách ăn mặc của vợ hấn, lại còn tết tóc đuôi sam hai bên, thỉnh thoảng hai bím tóc theo bước chân khẽ chuyển động sau lưng.

- Người này tuyệt đối không phải Lam Vân Diễm, nhưng...

Hắn bước nhanh về phía trước, ý đồ quan sát gương mặt đối phương, nhưng khi tầm mắt phóng lại, cô đã đi ra khỏi khách sạn rồi.

Hắn lắc đầu, Diễm Nhi làm sao có thể đến nơi này? Trăm phần trăm hắn hoa mắt rồi. Gần đây cô cứ chạy tới chạy lui trong tâm trí hắn, làm lòng hắn đại loạn, hơi chút lại thấy có nữ nhân giống cô, hắn sẽ không tự chủ cho là cô... Thật buồn cười, hắn sao lại bị một nữ nhân làm cho tinh thần rối loạn.

Không nên chú tâm quá cho sự nghiệp, điều này thật khó đối với hắn, nhưng, hắn quả thật nên dành chút thời gian cho bà xã, có lẽ như vậy loại cảm xúc hỗn loạn thời gian gần đây bám lấy hắn sẽ biến mất.

Diễm Nhược Thiên đã quên, gần đây vợ hắn đã không phối hợp với hắn, cho dù hắn nguyện ý dành thời gian cho cô, cô cũng không cảm kích tiếp nhận, hơn nữa cô còn bảo tiện tay khóa cửa, giờ thành thói quen, hắn không nghĩ là mình lại chơi trò phá cửa.

Đây chính là cái gọi là phong thủy luân chuyển ư? Hiện tại đối tới phiên vợ hắn không đếm xỉa tới hắn, mà cảm giác này khiến hắn vạn phần khó chịu, hắn không thích cảm giác không cần hắn của cô.

Hôm nay, hắn tuyệt đối không cho phép cô không cho hắn động vào người cô. Cô đừng tưởng lấy “mệt mỏi”, “muốn ngủ rồi” mà tránh né hắn. Nếu như cô kiên trì không mở cửa phòng, hắn sẽ gọi thợ khóa tới, nhưng, cô thật sự là quá đáng rồi, qua mười giờ tối vẫn chưa thấy về!

- Cần bá, thiếu phu nhân đi từ sáng sao giờ chưa về?

Gần đây hắn cảm giác mỗi lần hỏi chuyện hô hấp gần như dừng lại. Hắn lại đi tìm người khác hỏi về vợ mình.

- Thiếu phu nhân về lúc bảy giờ, nhưng không ăn tối lại đi ra ngoài.

- Cô ấy có nói là đi đâu không?

- Không có, nhưng hôm nay bên nhà mẹ thiếu phu nhân gọi điện tới, hình như mẹ của thiếu phu nhân bị bệnh.

Nghe tới đó, hắn lập tức cầm chìa khóa xe vội vã ra cửa, đi tới Lam gia rồi, lại nhất thời nhớ ra mình hồ đồ, không biết nhạc mẫu đang ở đâu, nhà hay bệnh viện?

Nhưng vào lúc này, Lam Vân Diễm mở cửa đi ra, hai người nhìn thấy nhau qua cánh cửa kính.

Đã bao lâu cô chưa thấy hắn? Thật giống như đã rất lâu rồi, nhưng sao gương mặt lại nghiêm nghị như vậy? Cô không nên hi vọng hắn sẽ coi trọng cô, trong lòng hắn, cô chỉ là thứ yếu...

Ổn định suy nghĩ hỗn loạn, hắn đi về phía cô, Lam Vân Diễm nhẹ nhàng:

- Sao anh lại tới đây?

- Anh vào thăm nhạc mẫu trước.

- Mẹ em ngủ rồi.

Đã như vậy nhưng hắn cũng không kiên trì đi vào chào hỏi. Hắn chưa bao giờ đa lễ.

Hai người lên xe, xe dần dần chạy tới vùng ngoại thành âm u trầm tĩnh, Diễm Nhược Thiên tức giận bộc phát ra sau bao ngày bị đè nén:

- Nhạc mẫu bị bệnh, sao em không nói cho anh?

- Anh bận nhiều việc.

Nàng lạnh nhạt nói khiến hắn cảm giác bị chọc giận.

Vô lăng chuyển hướng, xe khẩn cấp dừng bên vệ đường, hắn quay sang nhìn chằm chằm cô:

- Cho dù là bận rộn đi nữa, cha mẹ bị bệnh, phận làm con sao có thể thờ ơ?

Hắn cảm giác như cô đóng cửa thế giới bản thân, để cho hắn bên ngoài, thật giống nhau, cô thà rằng thế giới của cô không có sự tồn tại của hắn. Loại cảm giác này khiến hắn tức giận, giống như hắn sắp để vuột mất cô.

- Bệnh cũ của mẹ tái phát, em định về nhà sẽ nói cho anh.

- Anh thấy, gần đây em bận rộn không kém anh, về nhà lại kêu mệt mỏi, em còn rảnh rỗi nói cho anh sao?

Hắn rất muốn không chế cơn giận của mình, nhưng khi nhìn thấy cô tỏ ra như không có chuyện gì, lồng ngực hắn truyền tới lửa giận.

Cô mở miệng có phần bất đắc dĩ:

- Sao anh lại tức giận như vậy? Mẹ em cũng không phải lần đầu bị đổ bệnh, mỗi lần em về nhà cũng nói cho anh biết, hôm sau anh gọi điện thoại hỏi thăm mẹ, lại phải người mang hoa tới cho mẹ, mẹ rất vui.

Hắn ngơ ngẩn, không sai, hình như là vậy, bởi vì hắn đem toàn bộ tâm tư đặt lên công việc, trừ khi có việc, còn hắn chưa bao giờ cùng cô về nhà mẹ để cô.

- Thật ra mẹ không sao, vấn đề chủ yếu do trong lòng không thoải mái, thời tiết thay đổi, chỗ bị tai nạn xe trước kia sẽ đau nhức, khi ấy, mẹ rất muốn gặp em.

Nói toạc ra, mẹ mặc dù thân là con dâu Lam gia nhưng mẹ không ở cùng một chỗ với bà nội, nhưng nếu bà nội tâm huyết dâng trào sẽ tìm tới cửa, hơn nữa không bao giờ báo trước, không khó lý giải tại sao tâm trạng mẹ lại không thoải mái, vì vậy, cách một khoảng thời gian, mẹ sẽ phải tìm người trút đi áp lực này, mà cô là nữ nhi mà mẹ tuyển trúng.

- Tại sao anh không biết nhắc mẫu bị tai nạn xe?

Hỏa nộ hạ rồi, nhưng giọng nói lại vô cùng cứng nhắc.

- Đó là chuyện đã lâu, em nghĩ anh không muốn nghe.

Không sai, đối với những chuyện ngoài công việc hắn rất lạnh nhạt, nhớ lại khi Diễm Nhi lấy được bằng tốt nghiệp về Đài Loan đoàn tụ với hắn, vừa mới bắt đầu, cô rất vui vẻ hỏi lung tung này kia, cố gắng thâm nhập vào cuộc sống của hắn, mà hắn chỉ trả lời cho có mỗi câu hỏi, thời gian dần qua, cô nói ít đi, hắn cũng không để ý. Thì ra, hắn đã quá sơ sót với cô.

- Bất kể là chuyện gì, chỉ cần liên quan tới em, anh cũng rất muốn biết.

Tâm khê run lên, đây là lần đầu tiên Lam Vân Diễm nghe được lời ngọt ngào từ miệng hắn, mặc dù vẫn có chút bá đạo... Tại sao lòng nàng lại dễ dàng bị hắn tóm được vậy?

4. Chương 02 Part 2

- Chuyện xảy ra trước khi mẹ kết hôn, mặc dù không có gì đáng ngại nhưng bị tổn thương ở cánh tay, mỗi khi giao mùa, sẽ khá đau nhức.

- Lần sau nếu nhắc mẫu muốn gặp em, anh sẽ cùng đi với em.

- Em biết rồi.

Nữ nhân trước mắt này là vợ hắn, tại sao hắn lại không hiểu được suy nghĩ của cô? Diễm Nhược Thiên im lặng, chốc lát hắn biết mình phải làm gì:

- Chúng ta không phải nên cùng nghỉ phép đi đâu đó?

- Không nên.

Hắn ngẩn người, tự hoài nghi bản thân mình nghe lầm ư, cô sao có thể nói “Không nên?” Cô chưa bao giờ cự tuyệt hẳn, hẳn nói gì, cô đều nghe theo, hẳn cảm thấy, thế giới của cô vốn là chuyển động quanh hắn.

- Một, hai năm nay anh chưa nghỉ phép, em cùng anh ra ngoài hóng mát một chút.

- Thời gian qua em cũng như đang nghỉ phép, không cần hóng mát, anh đi một mình đi.

Câu này suốt nửa ngày, Diêm Nhược Thiên rốt cuộc ý thức được một việc, gần đây cô cư xử không phải là “khác thường”, mà chính là “tạo phản”, nhưng hẳn không rõ “Rốt cuộc cô là như thế nào?”

- Vợ anh đột nhiên thay đổi, anh nhận không ra.

Đối với vẻ mặt không vui của hắn, Lam Vân Diễm có chút buồn cười, thì ra đối với sự “thay đổi” của cô hẳn cũng không quá thờ ơ, bất quá, cô thức thời không chế được niềm vui này hiện ra mặt, cô sợ rằng hiện tại hẳn không thể nào chia sẻ được tâm tình tốt đẹp của cô.

- Em chưa từng thay đổi, chỉ là không thể kiên trì mãi mãi.

- Có ý gì?

- Em nhận ra được một điều, anh là anh, em là em, em là vợ anh, không phải cái bóng của anh.

Nói một hơi, cô mệt mỏi nhắm mắt lại, nhàn nhạt bổ sung một câu:

- Muộn rồi, chúng ta nên về nhà.

Nghe những lời này, đầu óc Diêm Nhược Thiên nhất thời hỗn loạn, hẳn có một loạt điều muốn nói, nhưng lại không biết nói từ đâu, đúng là đã muộn, nơi này không thích hợp “đàm phán”, xem ra hôm nay chỉ có thể đến đoạn này.

Hắn là đại ngu ngốc! Tại sao không nói thẳng chúng ta cùng xin nghỉ phép đi chơi nhé.

Nhìn ra phía ngoài quán café toàn sương mù, Lam Vân Diễm khẽ than nhẹ, nhớ đến vùng ngoại ô trong tiết thanh minh, nằm trên cỏ, hưởng thụ ánh mặt trời dịu dàng bảo phủ, đây là phương thuốc chữa mọi mệt mỏi tốt nhất.

Nghĩ đến hẳn nói câu kia: “Chúng ta không phải nên cùng nghỉ phép đi đâu đó?” Cô cảm thấy vô cùng buồn bực, nếu như hẳn thật sự có lòng, căn bản không cần nhiều thời gian, chỉ cần một ngày ngắn ngủi, đi chơi picnic trên một đồng cỏ, cùng nhau ăn uống, thế là đủ rồi.

Hắn luôn có bộ dáng như vậy, như một lão gia cao cao tại thượng, lấy bản thân làm trung tâm. Có đôi khi cô không khỏi phỏng đoán, đối với hẳn mà nói, cô là gì? Công việc nhàn rỗi tìm bạn chơi sao? Cô cảm giác như thế.

Kết hôn gần hai năm, hai phần ba thời gian hẳn ăn cơm khách sạn, khó khăn mới về nhà ăn tối, lại vì có điện thoại của bạn hữu, vội vàng bỏ lại cô một mình. Hẳn một lần lại một lần làm cho cô nhận rõ, trong lòng hẳn cô có địa vị hèn mọn cỡ nào.

Cô từng nghĩ, hay là buông tay trong cuộc hôn nhân này, nhưng, nói bỏ là bỏ được sao?

- Bình thường mệt mỏi gần chết, nghỉ phép không ở nhà ngủ bù, chạy ra ngoài làm gì?

Lâm Dĩ Quân ngáp ngắn ngáp dài, hôm nay là ngày nghỉ phép của cô, bởi vì quá lười nên xin nghỉ, dù sao, một năm số ngày nghỉ phép của cô cũng là con số kỉ lục.

- Hôm nay trời đẹp, nghĩ nên đi uống café.

Vân Diễm dời ánh mắt ngoài cửa sổ về người đối diện.

- Café ở công ty còn uống chưa đủ sao? Tổ thấy cậu nên đi ngủ đi, mắt thâm quầng rồi đấy.

- Vậy ư?

- Tối hôm qua không ngủ à?

Lâm Dĩ Quân đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, mắt trợn lớn:

- Chẳng lẽ anh họ tớ không kìm chế được bản thân, nửa đêm bò lên giường bắt cậu thực hiện nghĩa vụ vợ chồng?

- Anh ấy không phải loại người như vậy.

- Cho dù là thế, gần một tháng không ôm vợ, sao anh ấy chịu được?

Vấn đề này khiến cô lúng túng, muốn lảng sang việc khác, nhưng cô nhận thức được một điều, cô không thể rời bỏ Diêm Nhược Thiên, bởi đầu óc chỉ có hình bóng của một mình hắn.

Nghe bạn tốt than thở, Lâm Dĩ Quân cũng không có cách nào cả.

- Cậu hẳn là đắc ý rồi, anh họ tớ là loại người cuồng công tác, nhắc tới hai chữ “nghỉ phép” này thực không đơn giản.

- Cậu đang nói hộ anh ấy à?

- Cậu quên rồi sao? Ngay từ đầu tớ đã nghiêm túc cảnh báo cậu, không nên vì trốn tránh mẹ cậu mà kết hôn, gả cho anh họ cuồng công tác của tớ rất cực khổ, nhưng cậu lại nói, cực khổ có là gì, chỉ cần được tự do, tự do đáng quý hơn hết thảy.

Không sai, lúc ấy cô quyết định kết hôn cùng Diêm Nhược Thiên ít nhiều vì muốn thoát khỏi sự quản lý của mẹ mình, nếu như không gặp Diêm Nhược Thiên, sau khi lấy bằng thạc sĩ trở về Đài Loan, sợ rằng khó thoát khỏi an bài của mẹ cô, cho nên, cô quyết định gả cho hắn, nhưng, thật sự, nếu không phải bị Diêm Nhược Thiên hấp dẫn, cô tuyệt đối không nhận lời cầu hôn của hắn.

- Mãi tớ không thể hiểu được sao cậu có thể ở cùng một chỗ với anh họ?

Bạn tốt bình tĩnh đánh giá, nhìn bên ngoài bạn tốt dịu dàng điềm tĩnh, kể cả một ý kiến nhỏ cũng không có, nhưng thực sự Vân Diễm suy nghĩ hơn người, đầu óc khá mạnh mẽ, không hiểu sao có thể đồng ý cho anh họ sai khiến như thế?

Thật ra thì Lâm Dĩ Quân cũng mơ hồ hiểu được, nếu không có cảm giác gì với anh họ cô, Vân Diễm tuyệt đối không kết hôn.

- Tình yêu thì không có lý do.

Vân Diễm nhẹ nói.

- Hay đêm đó cậu bị văng đầu.

- Không khí đêm đó không dễ thở chút nào.

Thành tấm bia cho hàng chục đôi mắt của những nữ nhân khác, tuyệt đối không dễ chịu chút nào.

- Tớ đoán đúng, sau khi vũ hội kết thúc, hai người đã hẹn ước.

Nhớ lại khi ấy, mặt Lâm Vân Diễm không tránh được một màn đỏ ửng, trên thực tế, vũ hội còn chưa kết thúc, Diêm Nhược Thiên liền mang cô rời đi. Bọn họ tới quầy rượu hàn huyên. Lúc về, cô không nhớ nổi họ đã nói những gì. Bởi từ lúc hắn xâm nhập vào thế giới của cô, cô lâm vào trạng thái thất thần, cô chỉ nhớ được, lúc hắn đưa cô về liền hôn cô, nụ hôn bá đạo cường ngạnh, nhưng lại khiến cho cô điên đảo, sau đó, hắn nói một câu.

Anh đã chấm đúng em rồi, em chạy không thoát.

Một khắc kia, cô lĩnh ngộ, nụ hôn này là một lời tuyên thệ, từ đó cô là người phụ nữ của hắn.

- Đêm đó hai người ở chung một chỗ phải không?

Lâm Dĩ Quân kích động nhồm tới bên bạn tốt, bất kể là “quá khứ”, “hiện tại” hay “tương lai”, cô đều tò mò hứng thú.

- Đầu óc cậu đen tối quá, không trong sáng chút được sao?

Vân Diễm trừng mắt.

- Nét mặt cậu thật quý dị, huống chi hôm ấy là đêm giáng sinh, khắp nơi là các đôi các cặp, nơi nơi đều khiến người ta kích thích, giữa hai người chỉ cần chút lửa nhỏ cũng có thể gây ra hỏa hoạn.

Đêm giáng sinh... Thiếu chút nữa đã quên! Lâm Vân Diễm vội vò đầu cắn môi:

- Thật xin lỗi, tớ phải về đây.
- Đợi chút, cậu làm gì mà vội thế?
- Tớ về chuẩn bị cây thông Noel.
- Cái gì?

Mặt Lâm Dĩ Quân ngệt ra như thấy UFO.

- Hôm nay được nghỉ phép, tớ phải dành thời gian trang trí cây thông.

Sau khi kết hôn, đây là điều cô mong đợi nhất.

- Bây giờ tới giáng sinh còn gần hai tháng.
- Hiện tại tớ không rảnh như trước, nếu hôm nay không tranh thủ, sợ không kịp à.

Khẽ thở dài, Lâm Dĩ Quân thật không hiểu nổi bạn tốt của mình, thiếu hụt độ linh hoạt nghiêm trọng, không hiểu có cách gì giúp cô ấy duy trì được vị trí top 3 trong suốt những năm đi học.

- Trong nhà có người giúp việc, nếu cậu không có thời gian thì giao việc cho họ.
- Tớ thích tự mình trang trí cây thông.
- Cậu tự thân trang trí cây thông Noel?

Âm cuối câu hỏi có phần lên cao, đại loại đây là một sự kích thích, nhưng nghĩ tới bạn thân mảnh mai đối diện, giọng nói khẽ nhỏ dần.

Lâm Vân Diễm gật đầu, nói điều này rất thú vị, nếu bạn tốt không ngại, có thể đi cùng làm thử, sau đó đứng dậy rời đi.

- Tớ không nhàn rồi... Chậm đã, tớ chưa uống xong cốc café.

Nhưng bất kể Dĩ Quân gọi thế nào, Lâm Vân Diễm cũng không có trả lời cô.

- Vội vàng như thế làm gì? Thoáng cái đã chạy biến rồi, trang trí cây thông quan trọng như vậy sao?

Lâm Dĩ Quân lắc đầu không hiểu nổi tại sao bạn tốt lại tự chuốc khổ vào thân như vậy, nhưng là, điều cô không biết còn nhiều lắm, bạn tốt từ khi ở cùng một chỗ với anh họ cô, mọi hành động đều nhanh chóng đi vào quỹ đạo, có lẽ đây chính là ma lực của ái tình sao.

5. Chương 03 Part 1

- La Tuấn, chương trình buổi chiều hủy hết đi.

Ném lại cho thư ký một câu như vậy, Diễm Nhược Thiên liền lái xe về nhà.

Đầu óc khôn khéo như hắn, sao lại bốc đồng bỏ bê công việc? Nhưng biết làm sao, có cố cũng không thể làm việc tiếp, mà hắn thì là dạng người không làm được khi không có cảm hứng.

Anh là anh, em là em, em là vợ của anh chứ không phải là cái bóng của anh.

Cô muốn nói gì với hắn? Cô không muốn an phận làm bà xã của hắn sao?

Bất kể cô đang suy nghĩ gì trong đầu, hẳn có thể khẳng định là, hẳn nhất định không thích!

Lái xe tới biệt thự, hẳn mới nhớ ra còn chưa vợ mình có ở nhà không, nhưng không sao cả, bất kể cô ở đâu, hôm nay hẳn cũng sẽ bắt được cô.

Ý nghĩ vừa lóe lên trong đầu, Diêm Nhược Thiên đã thấy bà xã đang đứng trên một chiếc thang gấp nhỏ, mặc áo sơ mi màu xanh ngọc phối với chiếc quần trắng bó, mái tóc tết thành đuôi sam, là một Lam Vân Diễm mà hẳn chưa từng thấy qua, thoát nhìn như một tiểu muội nhà bên, nhưng lại khiến cho hẳn không thể di dời tầm mắt.

Lúc này đây, Lam Vân Diễm đang đứng vững vàng trên chiếc thang, tay nhận lấy mấy món đồ trang trí mà bác Cần đưa tới, treo lên cây thông Noel cạnh cửa ra vào. Cô luôn trang trí cây thông Noel thật rực rỡ, bởi vì Diêm Nhược Thiên rất thích cây thông như thế, có điều cho tới giờ cô vẫn không rõ vì sao hẳn lại thích cây thông Noel được treo vật trang trí lên trên.

Bỗng mắt cô lơ đãng nhìn thấy bóng dáng của ông xã, cả người khẽ run lên, chân bước hụt, sau đó mắt thăng bằng ngã xuống... Xong! Cô quá mất mặt!

- Em đang làm cái quái quỷ gì thế?

Diêm Nhược Thiên giận run nhìn chằm chằm cô, nếu không có hẳn kịp thời ôm được, cô đã bị thương.

- Sao anh không đi ra mà đứng đấy dọa người?

Cô không phục đáp trả.

Ngơ ngác một chút, mặt hẳn hiện vẻ then thùng.

- Anh đứng ở đó không lên tiếng vì không muốn hù em.

- Lần đầu tiên em nghe thấy loại ngụy biện này đấy.

Rõ ràng vẫn gương mặt ấy, vẫn là cô gái dịu dàng mảnh khảnh, nhưng là giờ phút này nhìn cô, hẳn lại có cảm giác như là lần đầu tiên biết cô, loại cảm giác này thật kỳ quái.

- Anh có thể bỏ em xuống rồi.

Lam Vân Diễm nói, nhưng hẳn vẫn không nhúc nhích, cô đành tự mình trượt xuống.

Tĩnh lại sau phút thất thần, mặt Diêm Nhược Thiên không tự nhiên lấm hơi đỏ lên.

- Chuyện như vậy giao cho người giúp việc là được rồi, em lại tự làm làm gì?

- Không có ý nghĩa.

Cô ngẩng đầu nhìn kiệt tác của mình, không nhận được khẽ nhếch môi, đây là cây thông Noel cô tặng cho hẳn, nếu không do cô đích thân làm, sẽ không có ý nghĩa.

Hắn không tìm được mà hỏi lại:

- Cái này có gì đặc biệt sao?

Nhìn hẳn một cái, cô vẫn chưa trả lời, lại trèo lên cái thang.

- Anh có thể làm thay bác Cần được không?

- Anh làm thay em, em chịu trách nhiệm đưa đồ trang trí cho anh.

Hắn tự tay kéo cô, chuẩn bị ôm cô xuống dưới, nhưng cô lắc đầu, khẳng khái muốn tự mình làm.

Có lẽ do tâm lý đại nam nhân quấy phá, Diêm Nhược Thiên cảm thấy đây là việc của đàn ông, tình hình này, hẳn chỉ có thể mạnh mẽ ôm cô xuống. Nhưng nhìn được vẻ kiên quyết chưa từng thấy qua trong đôi mắt cô, khiến hẳn không tự chủ được mà buông tay, tiếp nhận an bài, làm trợ thủ cho cô.

Tuy trở thành vợ chồng đã hơn một năm, hẳn có nhiều, rất nhiều cơ hội ở cạnh quan sát cô như thế, nhưng hẳn chưa bao giờ biết, cái bộ dáng khi cô cười lên kia, tựa như một tiểu cô nương ngây thơ lại chiến hẳn động tâm... Động tâm?

Đúng, động tâm, là cảm giác trái tim loạn nhịp vì con gái khi hăm mười bảy, mười tám tuổi, cứ thỉnh thoảng liên hồi, khác hẳn với nhịp đập thường ngày, chính là một loại tình tổ khác thường.

- Đại công cáo thành rồi!

Từ chiếc thang nhỏ nhảy xuống, Lam Vân Diễm hài lòng thưởng thức thành quả của mình.

- Bác Cần, nổi điện đi.

Diễm Nhược Thiên quay đầu nói với quần gia lẳng lặng đứng đằng sau.

Ngáp một cái, quần gia đi tới phía sau cây thông mà xử lý nguồn điện, một lát sau, vô số bóng đèn nhỏ màu sắc rực rỡ nháy mắt làm sáng bừng cả cây giáng sinh.

- Em thích cây thông Noel lấp lánh trong đêm tối.

Lam Vân Diễm không tự chủ khẽ than thở, chỉ một bóng đèn nho nhỏ, có thể làm cho đêm tối trở nên vừa đẹp đẽ vừa lãng mạn, đây không phải là rất kỳ diệu sao?

- Anh thích cây thông năm màu.

- Em biết.

- Em biết?

Hắn kinh ngạc quay đầu nhìn cô.

- Chẳng lẽ chính anh cũng không phát hiện sao? Mỗi lần nhìn cây thông Noel, anh luôn hồn nhiên quên mình, có đôi khi còn yêu thích không muốn buông tay với mấy thứ đồ trang trí trên cây.

Khi đó hắn vô cùng ôn nhu, nhưng cũng cô đơn kinh khủng.

Phải không? Không sai, hắn đặc biệt yêu thích cây giáng sinh, nhưng khi đứng gần đó hắn có hành động gì, căn bản chính hắn cũng không để ý, không ngờ cô lại chú ý tới.

Cảm giác ấm áp chảy xuôi trong lồng ngực, Diễm Nhược Thiên bỗng có một loại khát vọng chưa bao giờ xuất hiện, khát vọng ôm cô vào lòng...

- Anh còn muốn treo thêm gì nữa không?

Cô cắt đứt suy nghĩ của hắn.

- Như vậy đủ rồi, hôm nay chúng ta dùng bữa tối ở chỗ này đi.

Hắn ra lệnh, người giúp việc trong nhà bắt đầu bận rộn thu xếp. Đã bao lâu rồi bọn họ không ăn tối dưới ánh nến lung linh? Quá lâu, lâu đến nỗi dù trí nhớ có tốt đến mấy, cũng không thể nói ra ngày.

Đây là đang nằm mộng sao? Mọi chuyện trước mắt hình như có màu ảo giác, vị “Lão gia” cơ hồ đem sinh mệnh kính dâng cho công việc lại ngồi đối diện, cùng cô lắng nghe bản nhạc từ đĩa hát cũ kỹ mà quần gia bật lên, cùng nhau nâng chén thưởng thức rượu vang, cùng nhau nhàn nhã đếm thời gian trôi qua, giờ này khắc này, trong đất trời dường như chỉ có hai người bọn họ, không hề có công việc rắc rối chen ngang... Lam Vân Diễm đột nhiên nhớ lại cái đêm mà bọn họ quen nhau.

- Nếu giờ có tuyết rơi nữa thì thật tốt.

Nhìn cô không chớp mắt, lúc này trong đầu óc Diễm Nhược Thiên cũng là hình ảnh cái đêm mà hai người quen biết nhau, khi đưa cô về nhà, tuyết rơi dày, cô cao hứng phấn chấn dùng hai tay hứng tuyết trắng, một khắc này, trong mắt hắn cô không phải là hình tượng “Tổng tài phu nhân”, mà là “Nữ nhân”, vì vậy hắn hôn cô, cũng xác nhận cô là lựa chọn của hắn.

- Em... Có gì không đúng sao?

Hắn dùng loại ánh mắt chưa từng có mà nhìn cô, thật giống như có ngọn lửa trong đó, hại cô toàn thân nóng hừng hực, dường như sắp bị thiêu cháy rồi.

- Anh đang suy nghĩ, em sẽ nhảy với anh một điệu chứ?

Hắn căn bản không đợi cô đồng ý, đứng lên đi tới, kéo tay cô, dẫn cô vào điệu nhảy.

- Em thật thơm.

Loại cảm giác này thật tốt, ôm lấy thân thể mềm mại của cô, ngửi được hương thơm nhẹ nhẹ, toàn bộ phiền muộn mấy ngày nay của hắn như tan hết.

- Em... Em vừa mới tắm xong.

Hô hấp rối loạn, tim đập cũng rối loạn, hắn luôn dễ dàng như vậy nhiều loạn bình tĩnh của cô.

Khát vọng mãnh liệt chiếm lấy Diêm Nhược Thiên, dục vọng tới vừa vội vừa mãnh liệt, đây là lần đầu tiên hắn hận không thể hóa thân làm sắc lang, trực tiếp đẩy ngã cô, hung hăng ở trên người cô mà đóng dấu sở hữu của hắn.

Một hồi lâu, giọng nói của hắn đầy vẻ dụ dỗ, nhẹ nhàng nói:

- Vợ à, tối ngủ một mình lạnh quá.

Thoáng dừng lại, Lâm Vân Diễm cuối cùng vẫn giữ được lý trí của mình.

- Chăn bông của em rất ấm áp.

- Chăn bông làm sao so được với cơ thể người.

- Anh có thể tìm bác Cần thương lượng, hắn là bác ấy có thể giúp.

Một chậu nước lạnh này cũng thật ác, dục vọng muốn nổ tung của Diêm Nhược Thiên nháy mắt tắt. Có phải cô chủ tâm hành hạ hắn không?

Muốn cười đến run người, Lâm Vân Diễm mất rất nhiều sức mới kìm lại được, nếu như cô cười to trước mặt của hắn, khẳng định hắn sẽ tức điên.

- Thời gian không còn sớm, em muốn nghỉ ngơi rồi, ngủ ngon.

Đưa mắt nhìn cô trở về phòng, không biết có phải là tiếng gió đang tác quái, Diêm Nhược Thiên phảng phất nghe thấy tiếng cười của cô.

Hiện tại, hắn tựa hồ càng ngày càng hiểu được ý tứ câu nói kia của cô, cô sẽ không thuận theo hắn mọi chuyện nữa, từ giờ khắc này trở đi, hắn sẽ không có ngày lành... Hắn ghét nhất là cảm giác không thể khống chế được, nhưng tại sao lại có một loại cảm giác vui vẻ chạy chồm trong máu hắn?

Ngáp trộm một cái, Lâm Vân Diễm vội đảo mắt nhìn quanh. Hoàn hảo, không ai, bằng không truyền tới tai tổ trưởng kia, cô lại phải nhận khiển trách liên hồi.

- Giờ làm việc không chuyên tâm, sao có thể có hiệu suất cao? Cô nghe kỹ cho tôi, khách sạn thuê cô, không phải là để cô tới nơi này ngủ gà ngủ gật, nếu như muốn ngáp, đi về nhà, còn đi tới khách sạn thì ngậm miệng thật chặt cho tôi, rằng có trăng nữa cũng không được nhe ra, nữ nhân nên có khí chất nữ nhân, cô không phải không biết hai chữ 'khí chất' viết thế nào đấy chứ, nhân không có khí chất, tựa như quần áo không chỉnh tề, khó coi chết đi được...

Mỗi lần nghĩ đến bài "Diễn thuyết" dài dằng dặc của Ngô tổ trưởng này, cô lại không biết nên khóc hay cười. Ngô tổ trưởng thật lợi hại, có thể từ ngủ gà ngủ gật xâu thủng tới khí chất của nữ nhân, lại càng khủng hơn là mỗi một lần ca nhạc như thế, nội dung một chữ cũng không thay đổi. Chỉ là nếu như kêu cô giật lùi mà đi, không chừng bà ta cũng có thể làm được, nhưng mà cái yêu cầu kia thì thật là, miệng mở ra, không tự chủ được ngáp một cái, chuyện này cũng không phải mình có thể khống chế.

Nếu như có một ngày, khi Ngô tổ trưởng đang giáo huấn người khác, trước mặt đột nhiên xuất hiện một cái gương, thế thì vui phải biết, tin rằng không cần ai nói, bà ta cũng sẽ hiểu được, chính bà ta mới là người cần phải học tập hai chữ "Khí chất" này hơn bất cứ ai.

Không tự chủ được, cô vừa rồi ngáp một cái, đây hoàn toàn là lỗi của Diêm Nhược Thiên!

Vào lúc hấn dục hỏa phần thân, cô cũng không dễ chịu, cô nhớ ngực của hấn, nhớ hơi ấm của hấn, nhớ hơi thở bá đạo cuồng dã của hấn... Kết quả thì sao? Đương nhiên là một đêm chưa chợp mắt, cô chỉ muốn hung hăng nhảy lên giường đánh một giấc...

Phanh!

Một lớn một nhỏ đồng thời ngã ngồi dưới đất, người nhìn ta, ta nhìn người, hoàn toàn không rõ chuyện gì vừa xảy ra.

- #@\$. . .

Tiểu mỹ nữ tóc vàng mở miệng xì xà xì xồ.

Một lát sau, Lam Vân Diễm mới hiểu nổi khẩu súng liên thanh này nói gì.

- Tiểu mỹ nữ, em đi nhầm tầng rồi, chỗ em muốn đến phải xuống thêm hai tầng nữa.

Mở to mắt, tiểu mỹ nữ tóc vàng kinh ngạc lảo bảo.

- Chị hiểu được tiếng Pháp?

- Chị có học một chút.

Điều này cũng là công của mẹ cô, muốn đem cô đào tạo thành thiên kim danh môn chân chính, mẹ cô vô cùng coi trọng việc đào tạo ngoại ngữ cho cô, cô chẳng những hiểu tiếng Pháp, còn hiểu tiếng Ý.

- Chị tên là gì?

Tiểu mỹ nữ tóc vàng thật cao hứng khi gặp một người có thể hiểu được cô nói.

- Christine Lan.

- Em có thể gặp chị nữa không?

- Nếu như không sẽ ảnh hưởng đến công việc, chị rất hoan nghênh.

- Bye bye, em sẽ lại tới tìm chị.

Tiểu mỹ nữ tóc vàng vẫy chào rồi thoáng cái đã mất dạng.

Khẽ mỉm cười, Lam Vân Diễm đang chuẩn bị đứng dậy, ma âm của Ngô tổ trưởng đã như mũi tên nhọn bắn tới.

- Christine Lan tiểu thư, cô đang làm gì ở đây thế?

Cho dù cách hai đầu hành lang, khí thế của Ngô tổ trưởng vẫn làm màng nhĩ người ta muốn rách ra.

Hơi rụt cổ, cô vội vàng cung kính nghênh đón cấp trên đang sải bước đi tới.

- Thật xin lỗi, không cẩn thận trật chân té thôi.

- Cô lại đang ngủ gà ngủ gật đúng không?

- Tôi chỉ không cẩn thận sơ ý thôi.

- Cô muốn tôi nói mấy lần nữa đây, giờ làm việc không chuyên tâm, làm sao có thể có hiệu quả...

Lại tới nữa! Nhưng biết làm sao, tự dưng bị bà ta bắt gặp, dù sao cũng quen rồi, đợi khi tổ trưởng nói xong, cô có thể thoát, thế nên cùng lúc này, suy nghĩ không tự chủ được mà hướng về Diễm Nhược Thiên, không biết giờ này anh ấy đang làm gì nhỉ?

Diễm Nhược Thiên đang làm gì ư?

Hấn mới vừa cùng bạn tốt Lôi Tân Dương —— lão bản của công ty thiết kế nội thất văn phòng quốc tế Lôi Dương, kết thúc hội nghị hai tiếng, thảo luận thành công về bản thiết kế hành lang mỹ thuật, hội nghị vốn định kết thúc trong một tiếng, nhưng vì thỉnh thoảng hấn lại thất thần, cho nên tốn thời gian gấp đôi.

- Chúng ta đi uống một ly chứ?

Nam nhân không được thỏa mãn dục vọng chỉ còn cách mượn rượu giải sầu.

- Cậu biến thành tửu quỷ bao giờ thế, ban ngày cũng muốn uống rượu.

Lôi Tân Dương thoát nhìn có chút hả hê.

- Tôi còn kém cậu nhiều.

Diêm Nhược Thiên phản pháo, nhớ đến bộ dáng chật vật của bạn tốt lúc trước, vì Tâm Tâm nha đầu, vị đại thiếu gia kia chuốc cả chai rượu, ít nhất hẳn còn không bì thắm như vậy.

- Tốt nhất là cậu cầu nguyện đi, phu nhân nhà cậu không có đề ứng phó như Tâm Tâm nhà tôi đâu.

Trước kia hẳn có thể thề son sắt mà nói, Lam Vân Diễm tuyệt đối đề ứng phó hơn Tổng Oánh Tâm, nhưng hiện tại hẳn lại dao động với tín niệm từng là cổ chấp của mình.

- Tôi không phải dọa cậu đâu, nếu một tháng mà phu nhân nhà cậu vẫn kiên trì ngủ trong phòng khách thì phiền toái lớn rồi.

- Tôi biết rồi.

Hắn liếc mắt, cái này không phải đe dọa thì là gì!

Lúc này, bọn họ đã tới quầy rượu, gọi hai ly cocktail rồi chọn một góc khuất ngồi xuống.

- Cái này không giống tác phong của cậu, tôi còn tưởng rằng cậu sẽ lấy tốc độ nhanh nhất giải quyết cô.

Lôi Tân Dương không bỏ qua mà trêu chọc, tiểu tử này cũng quá bất hạnh rồi.

Đúng vậy a, hắn thích tốc chiến tốc thắng, nhưng chuyện lại không như mong muốn.

- Không phải đã nói với cậu rồi sao? Nữ nhân là sinh vật khó hiểu nhất trên thế giới, một giây trước, cô nhu tình như nước, một giây sau, cô có thể biến thành một con cọp mẹ.

Đây là kinh nghiệm của bản thân Lôi Tân Dương, nữ nhân mang thai thật là đáng sợ, vừa mới cười xong, lập tức có thể khóc như đến ngày tận thế, mà nguyên nhân chỉ là do bộ phim vừa chiếu, thật là không hiểu nổi!

- Cậu rất thích đe dọa mình hả.

- Thật là hảo tâm không có hảo báo.

Nhú mào, hắn vẫn còn chưa tin.

- Thân là bằng hữu tốt của cậu, cậu không vui, làm sao tôi vui nổi.

Lời này là thật, dù thế nào, bạn tốt vẫn luôn quan tâm hắn.

Đang lúc này, có một nhân viên phục vụ khách sạn thần sắc hoảng hốt đi tới quầy rượu, hết nhìn đông tới nhìn tây giống như đang tìm kiếm cái gì đó, một lát sau, chạy về phía quầy bar nói bàn luận xôn xao cùng bartender.

Trực giác nói cho hắn biết, khách sạn gặp phải phiền toái, Diêm Nhược Thiên lập tức đứng dậy đi tới hỏi thăm chuyện gì xảy ra.

- Thừa tổng giám đốc, không tìm thấy một vị khách nhỏ người ngoại quốc, là một cô bé tóc vàng, không biết nói tiếng Trung, chúng tôi đã tìm khắp mọi góc ngách trong khách sạn nhưng vẫn không thấy bóng dáng.

- Các anh có xem qua camera ghi hình chưa?

- Giám đốc đã làm rồi, có nhìn thấy cô bé kia ở tầng một, nhưng không ai thấy cô bé rời khỏi khách sạn, vừa lúc ấy có một nhóm khách người Nhật Bản đặt phòng tại bàn lễ tân, đại sảnh tầng một rất hỗn loạn.

- Bất kể cô ta có rời khỏi khách sạn không, cũng phải phái người tìm kiếm xung quanh đi.

- Vâng, tổng giám đốc.

- Khi có tin tức, lập tức báo cho thư ký của tôi.

Gật đầu đáp ứng, nhân viên phục vụ liền vội vàng vàng rời khỏi quầy rượu, trở về đại sảnh báo lại tin tức.

Mặc dù chuyện này không thuộc phạm vi quản lý của hắn, nhưng cũng không thể không lo, cho nên Diêm Nhược Thiên cũng nhanh chóng kết thúc buổi uống rượu với Lôi Tân Dương, trở về phòng làm việc đợi chờ tin tức.

6. Chương 03 Part 2

Tình huống như thế khiến Lam Vân Diễm bất ngờ, chỉ là tiện tay chỉ chỉ, lại làm cô trở thành anh hùng... Không, phải là anh thư, ngay cả tổ trưởng thích nhất tìm cô “Khai đao”, lúc này nhìn thấy cô cũng sẽ cười hì hì hiền lành, thành thật mà nói, cô thấy không sao quen nổi.

Đương nhiên, đây với cô hoàn toàn là chuyện tốt, gần đây cô thỉnh thoảng nhận được điện thoại Diêm Nhược Thiên gọi tới, dần quen với việc nghe giọng nói hắn vang ra từ điện thoại, nhưng mỗi lần trò chuyện đều phải lo lắng đề phòng, sợ tổ trưởng đột nhiên xuất hiện quát lên sẽ lộ hành tung của cô. Hiện giờ tổ trưởng không còn soi mói cô suốt buổi nữa, thần kinh của cô cũng không cần phải luôn căng lên.

Nhưng lại có vấn đề khác, biến thành “Nhân vật công chúng”, lúc nào cũng có người nhìn chăm chăm, rất khó để cô tiếp tục điệu thấp, vạn nhất có người nhận ra thân phận của cô thì phiền phức lớn rồi.

- Cậu bớt khoa trương chút được không?

Lâm Dĩ Quân như một cơn gió lốc cuốn cô theo đến góc cầu thang.

- Giờ làm việc, cậu có thể tránh xa chút được không?

Trừ quản lý nhân sự, nơi này không ai biết cô nhờ có Quân Quân mà có thể làm việc ở nơi này, hai cô luôn không quá thân cận, để tránh việc gây quá nhiều chú ý.

- Trước mặt mọi người nói tiếng Pháp lưu loát, hiện cậu là đại hồng nhân của khách sạn rồi.

Đây là sơ suất, Lam Vân Diễm ngoài ý muốn gặp được tiểu mỹ nữ tóc vàng khiến tất cả rối tung lên, cô cũng ý thức được mình tốt nhất là nên chuẩn bị, nhưng tình huống lại không phải cô có thể làm chủ, tiểu mỹ nữ tóc vàng nắm lấy cô không buông, mà thời điểm cha cô bé nhận được tin vội vàng chạy tới, cô bé liền nhiệt tình giới thiệu cô cho cha của cô ta, sau đó đối phương lập tức dùng tiếng Pháp biểu đạt lòng biết ơn đối với cô, cô còn có thể không đáp lại?

- Cậu thật giỏi đó, trong một đêm trở thành đại nhân vật của khách sạn, cậu không sợ anh họ tớ sẽ chú ý sao?

Mặc dù nhờ thế giải quyết một hồi tai nạn cho khách sạn, nhưng giờ Lâm Dĩ Quân lại không cười nổi.

Nói thực ra, Lam Vân Diễm từng có một ý niệm trong đầu — có phương pháp gì có thể cho Diêm Nhược Thiên phát hiện, cô đi vào thế giới mà hắn xem trọng hơn cả tính mạng? Nhưng cô hiểu, nếu thật sự hắn biết được cô làm việc ở nơi này, cô sẽ rất khó tiếp tục ở lại, cho nên cô rất mâu thuẫn, vừa hi vọng hắn phát hiện, vừa sợ hắn phát hiện.

- Tớ từng gặp qua cô bé kia, cũng không thể mặc cô bé đi lạc.

Cô cũng không nghĩ tới sự tình sẽ trùng hợp như vậy, bởi vì đột nhiên cô muốn ăn bánh nướng, đặc biệt là bánh nướng của cái quán nhỏ trong con hẻm phía sau khách sạn cho nên đi tới, không ngờ vừa đến nơi đã nhìn thấy cô bé kia ngẩn ngơ đứng ở ven đường, may mắn là cha của cô dạy cô khi lạc đường phải đứng nguyên tại chỗ, chờ người đến tìm.

- Ý tớ không phải như thế, nhưng mà thế này thì cậu có thể kinh động đến anh họ tớ đấy.

- Loại chuyện như thế này chắc sẽ không tới tai anh ấy đâu.

Tuy khách sạn cùng tổng công ty của tập đoàn ẩm thực Diêm Lệ Viên cùng một nơi, nhưng mà việc kinh doanh của khách sạn cũng không phải phạm vi quản lý của Diêm Nhược Thiên.

- Bình thường thì không, nhưng chuyện ngày hôm qua gây náo loạn lớn như thế, chưa chắc anh họ đã không nghe tiếng.

- Nghe được cũng không sao cả, cũng không thể liên hệ tới tớ.

Ban đầu để đề phòng tên của mình sẽ khiến người khác liên tưởng, cô một mực lấy tên tiếng Anh tự giới thiệu, vì vậy mọi người trong khách sạn đều gọi cô là Christine Lan.

- Cũng khó nói lắm.

- Cậu yên tâm, ngoài chuyện công việc ra, độ miễn cảm của anh ấy không cao đâu.

- Cậu sai rồi, nói chính xác phải là, anh họ là loại người không miễn cảm với chuyện mà anh ấy không quan tâm.

- Được rồi, tớ đồng ý, nhưng mà chuyện của tớ, anh ấy cũng không quan tâm đâu.

- Cậu không phải là quá không tin tưởng ở mình sao.

Lam Vân Diễm cũng chỉ cười chưa xót. Thời gian dài bị ông xã lạnh nhạt, làm sao còn có lòng tin? Quên đi, chuyện như vậy trừ người trong cuộc, ai cũng không thể hiểu được.

- Không nói chuyện với cậu nữa, tổ trưởng không tìm thấy tớ là lại mắng chửi người đấy.

- Cậu giờ là anh hùng của khách sạn, bà ta không dám mắng đâu.

- Đây là hai việc khác nhau, bà ấy không mắng tớ, tớ cũng không thể thừa nước đục thả câu.

Nhưng cô đi chưa được hai bước lại bị kéo trở lại.

- Cậu đừng đi vội, tớ có một việc muốn hỏi cậu, tớ vừa nghe được một tin đồn, đối phương muốn mời cậu ăn cơm?

Gật đầu, Lam Vân Diễm thấy buồn cười với vẻ ngạc nhiên của cô bạn tốt, điều này cũng không có gì kỳ quái, đối phương là người lịch thiệp, cô giúp hắn tìm con gái, hắn tựa hồ cũng chỉ có thể mời ăn cơm để biểu đạt lòng biết ơn.

- Cậu đáp ứng cùng người ta đi ăn cơm?

Trong mắt Lâm Dĩ Quân lóe ra tia sáng khác thường, nếu như anh họ biết chuyện này, không biết sẽ phản ứng thế nào?

- Tớ cố gắng chối khéo, nhưng đối phương rất kiên trì, tớ cự tuyệt không được.

- Tớ nghe nói đối phương là một siêu cấp đại suất ca.

- Người ta có vợ có con rồi đấy.

Cô rất ít chú ý diện mạo người khác, có lẽ do sự dạy dỗ từ nhỏ của mẹ, khiến cô gần như chỉ chú ý đến lễ nghi tư thái, căn bản không hề chú ý tới diện mạo, Diêm Nhược Thiên là nam nhân đầu tiên khắc được diện mạo vào đại não của cô, từ đó, trong mắt của cô không hề có nam nhân khác, bởi vì cũng không tìm được nam nhân có mỹ lực đẹp trai hơn hắn.

- No! No! No!

Lâm Dĩ Quân vừa lắc đầu vừa xua tay.

- Có con nhỏ, cũng chưa chắc có vợ, tớ nghe nói người phụ nữ cùng hắn tới Đài Loan lần này là thư ký của hắn, cho nên mới để cô bé con một mình trong phòng, khiến cô bé có cơ hội lên đi chơi, thiếu chút nữa lạc mất.

- Thì ra là như vậy.

- Cậu cần thận một chút, vị suất ca tóc vàng kia không chừng coi trọng cậu.

Các cô là bạn học năm sáu năm, cô quá rõ Diễm Diễm có bao nhiêu người theo đuổi, nếu không phải do mẹ của Diễm Diễm quản giáo nghiêm khắc, chín phần trước khi gặp anh họ cô đã bị nam nhân khác bắt được rồi, một người vừa đẹp, vừa có khí chất tốt, lại có cá tính, nếu như cô là nam nhân, cô cũng sẽ động tâm.

Lâm Vân Diễm cực lực lắc đầu.

- Cậu có thể không chế đầu óc một chút không? Cậu tưởng tượng hay quá, chẳng qua là trước khi rời đi đối phương mời tớ ăn bữa cơm, sáng mai sẽ đáp phi cơ trở về nước Pháp rồi.

- Thật sao?

Tại sao cô lại không biết tin này chứ? Lâm Dĩ Quân thất vọng lẩm bẩm tự nói:

- Thật đáng tiếc, không có trò hay để xem rồi.

Trùng mắt một cái, Lâm Vân Diễm khó nén hời tiếu nói:

- Chẳng lẽ cậu nghĩ rằng chồng tớ sẽ làm bình dấm chua sao?

- Cậu không hiểu kỳ phản ứng của anh ấy à?

Cô không phải là không tò mò, mà là không muốn làm cho chính mình có bất kỳ mong đợi gì, cho dù hẳn có bởi vì chuyện này mà mất hứng, cũng sẽ không phải là ghen, chẳng qua là hẳn không thích cảm giác bị qua mặt, hẳn là một nam nhân có dục vọng không chế người khác rất mạnh!

Buồn bực ở nhà đã hơn một năm, chẳng lẽ cô chưa từng nghĩ sẽ ra ngoài làm việc sao? Đọc nhiều sách như vậy, nhưng chỉ suốt ngày không có việc gì đợi ở nhà, không thể nào không có tiếu nuối, mà công việc có thể chứng minh giá trị hiện hữu của mình, cô dĩ nhiên nóng lòng muốn thử, nhưng hẳn bác bỏ mãnh liệt, nói là không thích suốt ngày không tìm thấy vợ. Thật buồn cười, hẳn tìm cô khi nào? Gần đây mới có chuyện điện thoại hồi han, trước kia thì tuyệt đối không phát sinh.

- Tớ sẽ đi mật báo cho anh họ.

Lâm Dĩ Quân hưng phấn như đứa trẻ lần đầu được đi du lịch.

- Cậu đừng làm rộn, cậu muốn tớ giải thích chuyện ấy thế nào?

- Cậu nói là bạn cũ bên Mĩ.

- Sao cậu có thể xui tớ cố ý nói dối anh ấy? Loại hành vi này quá ti tiện, tớ không muốn!

Cô không muốn dựa vào loại phương pháp này hấp dẫn ánh mắt ông xã.

- Nếu không kê thuốc mãnh liệt một chút, sao nhìn được phản ứng?

Lâm Vân Diễm lấy tay cốc một cái vào đầu,

- Cậu đừng có đưa ra chủ ý hâm dở nữa, chuyện này tuyệt đối không thể cho anh ấy biết.

Cũng thật tiếc, vợ chồng bọn họ giờ đúng là cần kích thích như thế, cơ hội bỏ qua thế này, rất đáng tiếc a!

- Lâm Dĩ Quân, nếu như cậu làm bừa, tớ sẽ trở mặt đấy!

Thấy vẻ là lạ trên mặt bạn tốt, Lâm Vân Diễm cảnh giác, cảm thấy không quá yên tâm, nữ nhân này lá gan rất nhỏ, nhưng lại rất thích tác quái.

Bề ngoài thì Lâm Dĩ Quân rất thức thời vâng dạ, nhưng đại nào nói cho cô biết, chuyện hay ho thế này bỏ lỡ sẽ hối hận, có điều lương tâm cũng tự vấn một chút —— còn ngại phụ thê bọn họ chưa đủ rắc rối sao?

Đầu óc cùng lương tâm qua mấy phen giằng co, đã có thắng bại, kết quả ra sao? Cuộc sống nhiều một chút “Niềm vui thú” tuyệt đối không phải là chuyện xấu, hơn nữa lại là giữa phụ thê. Tại sao cuộc sống hôn nhân luôn làm người ta không hài lòng? Đó là bởi vì không biết cách tạo lửa, xây dựng không khí, cuối cùng đương nhiên đầu óc của Lâm Dĩ Quân thành người thắng cuộc. Bạn tốt, xin hãy thứ tha cho ta!

7. Chương 04

Đây là một ngày không may mắn!

Uống café thì bị đổ lên áo sơ mi trắng, vấy ra cả giấy tờ trên bàn làm việc.

Vào phòng tắm chuyên dụng của tổng tài thay quần áo thì trơn ngã oạch một phát.

Sau đó vừa tìm được tài liệu thiếu chút nữa rơi bể điện thoại.

Chủ động khen ngợi nhân viên vệ sinh ở phòng ăn nhưng không được cảm ơn.

Bất quá những thứ này so với những tin tức mà Lâm Di Quân mang đến còn kém xa.

“Anh họ, có một việc em nghĩ nên báo anh biết biết, tên tóc vàng theo đuổi Diễm Diễm đã tới Đài Loan. Hắn hẹn cô ấy đi ăn cơm tối nay, anh biết đấy, khách xa tới Diễm Diễm không thể từ chối. Nhưng là hắn rất thích Diễm Diễm, điều này khiến em cảm thấy không an tâm.”

Diễm Nhược Thiên muốn ngăn cản nhưng gọi bao nhiêu cuộc điện thoại cũng chỉ nghe thấy chuông tút tút, sau cùng bà xã hắn tắt điện thoại, là ý gì đây?

Trời tối, đợi từ trong phòng rồi lại ra bên ngoài, chạy đường núi đi tới đi lui vài vòng. Không biết đã chờ đợi bao lâu. Hắn chửi thề không biết bao lần từ “Shit”. cuối cùng người cũng xuất hiện rồi.

Nhìn đến vợ mình cùng nam nhân khác vừa nói vừa cười, không có người đàn ông nào có thể giữ được bình tĩnh, diễm này từ lúc hắn nhận mặt báo kia, đầu óc không ngừng xuất hiện cái hình ảnh này. Hắn tuy có chuẩn bị tâm lý rồi nhưng khi sự thật phơi bày trước mắt, hắn mới rõ ràng đây không phải là “không vui” mà là “tức giận”.

Tại sao tức giận? Hắn không rõ lắm, nhìn cô cười đùa với nam nhân khác, hắn cảm thấy có cỗ lửa tức giận trên ngực, cô có từng cười với hắn như thế.

Nắm chặt quả đấm, Diễm Nhược Thiên mới miễn cưỡng bình tĩnh trở lại nếu như không muốn mang tiếng “người đàn bà chanh chua chửi đồng”, kết quả hắn không để tức giận thắng nổi lý trí.

Lặng lặng chờ trực, thời gian giống như con rùa chậm chạp bò qua, bọn họ sao có nhiều thứ để nói vậy, khiến người ta nhìn không được nữa, mặc kệ, hắn muốn ra mặt.

Vừa lúc đó nam tử tóc vàng chướng mắt rút cuộc xoay người ngồi lên xe.

Xe còn chưa rời tầm mắt Diễm Nhược Thiên đã đi tới.

- Lưu luyến không rời phải không?

Hắn hoàn toàn không để ý đến khẩu khí của mình có nhiều chua xót.

- Anh đã về rồi?

Thấy hắn mặc quần áo thể thao, Lam Vân Diễm sợ hết hồn, vẻ mặt luống cuống làm cho Diễm Nhược Thiên càng thêm bất mãn.

- Anh nghĩ sớm về sớm một chút ăn cơm cùng vợ.

Không phải Quân Quân mách lẻo hắn mới thay đổi lịch trình. Từ ngày cô nói câu làm dả thương đầu óc hắn ...hắn không còn ý định làm tăng ca, mong có thể tan việc là về nhà với cô. Hôm nay rốt cuộc đã về sớm, kết quả cô chạy đi theo nam nhân khác.

- Anh không báo với em là về sớm.

Bộ dạng này của hắn giống như muốn nhắc cô nên ở nhà đợi hắn về.

- Anh thật không dám nghĩ vợ mình cùng người khác hẹn hò sau lưng anh.

Nghe vậy cô nhin không được cau mày, khẩu khí của hắn như thể cô làm hắn mang tiếng.

- Chẳng lẽ em đi ăn cơm cùng bạn bè cũng không được sao?

- Bạn bè? Là ai?

- Anh không biết.

- Không phải em nói ra anh sẽ biết sao?

Cô thuận miệng đáp: – Là bạn ở nước ngoài.

- Hắn có biết em đã lập gia đình?

- Trừ lúc tắm còn lại em chưa bao giờ tháo nhẫn kết hôn ra.

Đây cũng là yêu cầu của hắn, lúc hắn đeo chiếc nhẫn kết hôn vào tay cô, hắn nói, cả đời này cô không thể gỡ ra, cô vẫn nhớ, cho nên dù không thích hợp mang kim cương không hề gỡ xuống, chỉ cố gắng che đi một cách tốt nhất.

Những lời này không đủ dập tắt lửa giận của hắn, nghĩ đến cô ngọt ngào cười nói với nam nhân khác, hắn không cách nào tỉnh táo lại.

- Hai người tình cảm tốt như vậy, hắn đặc biệt bay về thăm em?

- Anh ta tới Đài Loan đi công tác, thuận đường vào đây gặp bạn hữu, đây là chuyện bình thường mà.

Vì hắn vô tình, đừng trách người khác cũng vậy. Mặc dù, cô rất ghét phải nói dối, một lời nói dối dẫn thành một người nói dối, nhưng trong tình huống này không thể nói thật với hắn.

- Anh thấy sự việc không phải như vậy.

Đủ rồi, tại sao cô lại phải đứng chỗ này hứng chịu sự vấn tội? Hắn không cô đi ăn cơm cùng nam nhân khác, đó là chuyện của hắn, vừa rồi cô không làm chuyện gì có lỗi với hắn, cần gì phải để ý tới lời hắn.

- Em mệt rồi, muốn đi vào nghỉ ngơi.

Cô chưa kịp xoay người, hắn đã bắt lấy tay cô.

- Anh chưa nói xong.

Trong mắt hắn, cô như đang cố gắng “chạy tội”.

- Nếu như anh không muốn mọi người biết chuyện âm ỉ này thì nên dừng lại ở đây.

Đêm đã khuya, bốn phía trừ tiếng côn trùng kêu vang cùng thì thoảng tiếng xe chạy qua thì yên lặng đến nỗi ngay cả nhà nào đó mở tivi cũng nghe thấy, giọng hắn càng lúc càng lớn rất nhanh sẽ có người để ý.

Hắn nhin không được thấp giọng mắng, trong cơn tức giận quên mất mình đang là “người của công chúng”

Hắn dĩ nhiên không muốn trở thành chủ đề chính trên tạp chí Bát Quái, nhưng là chuyện này chưa kết thúc, dưới tình huống này chỉ có thể chuyển đổi “chiến trường” hắn lôi cô vào thư phòng.

- Anh muốn gì?

Lam Vân Diễm bình thường ôn nhu, giờ cũng đã có điểm tức giận.

- Em và người kia rốt cuộc có quan hệ gì?

- Em vừa nói rồi anh không nghe rõ sao?

Cô có thể lý giải, hắn bức tức vì tình huống phát sinh ngoài ý muốn này, nhưng có cần hỏi đi hỏi lại mãi một câu thế không?

- Nửa đêm đi ăn cơm, đưa về tận cửa còn lưu luyến không muốn rời, bạn bè kiểu gì thế?

- Em nói là bạn bè thì là bạn bè, anh không tin thì em có cách gì để anh tin chứ.
- Điện thoại không nghe, em bảo anh làm sao tin tưởng được?
- Em không nghe thấy chuông.

Cô không nói dối, vì tránh phiền toái không cần thiết nên lúc ăn cơm cô để rung, tuy nhiên nó vẫn ồn nên cô tắt rồi cất đi.

- Sự thật là em chợt dạ không dám nhận điện thoại!

Quả thật không thể nói lý với nam nhân này! Cô nhẫn nại giải thích:

- Nếu không tin lời nói của em, anh cần gì phải hỏi nữa? Anh cho rằng là cái gì chính là cái đó, em không có ý kiến, như vậy anh hài lòng chưa?

Lời vừa dứt, cô xoay người rời khỏi thư phòng.

Hắn không có giữ lại cô, hắn chưa bao giờ thấy cô tức giận như vậy.

Trước tới giờ hắn luôn có thói quen nghe giọng nói nhẹ nhàng của cô, chưa từng nghĩ qua, không có ai là thánh nhân, mỗi người đều có một vài khuyết điểm nhỏ, cô cũng không ngoại lệ.

Giờ khắc này hắn rất hiểu được vấn đề đang thắc mắc, vì sao trước mặt hắn cô chỉ có một loại diện mạo? Đó là bởi vì cô đã quen nề nếp chính bản thân. Hiện tại, cô không muốn làm một người vợ như cái bình hoa, giống như hai tên bạn tốt đã nói, cô bắt đầu phản công lại hắn.

Đối mặt với tình huống thế này, hắn hẳn là khó chịu, nhưng kỳ quái là, hắn thấy buồn cười, thì ra búp bê của hắn cũng có hỉ nộ ái ố, là búp bê có linh hồn, cảm xúc. Trong phút chốc, cô không chỉ là cô búp bê cao quý xinh đẹp để trưng bày mà còn có cảm xúc, không còn phải là “tượng trưng” mà là “chân thật”.

Không thể phủ nhận, sự chân thật này làm hắn vui vẻ, nhưng hắn không thể hiểu được, đối với nam nhân khác cô không giữ được khoảng cách sao? Đừng nói hắn hẹp hòi, thử hỏi, có người đàn ông nào dễ dàng tha thứ cho vợ mình vừa đi ăn tối, rồi cười nói vui vẻ thân mật với người đàn ông khác?

Tại sao hắn chưa bao giờ biết búp bê của mình lại có duyên với nam nhân như vậy? May mắn là ít khi cô gặp gỡ nam nhân khác, nếu không, hắn phải canh phòng suốt ngày sao... Hay đây là lý do cô bảo đi học thêm thiết kế gì đó?

Thật sự là cô đi học thêm ư? Mặc dù hắn có nghi ngờ chuyện này, nhưng lại nghĩ cô không có lý do gì mà nói dối chuyện này cho nên không để ý nữa, thế nhưng bây giờ hắn phát hiện, hắn thật sự không biết gì về cô cả, chuyện gì cũng rất ngạc nhiên.

Thật là đau đầu, hắn thống hận cảm giác bất an này!

Từ nhỏ đến lớn, chưa khi nào Lam Vân Diễm tức giận như lúc này, tức tới độ vừa ăn cơm vừa không nhận được mắng chửi, hắn đi ăn cơm với người khác, hắn muốn ăn cơm ở ngoài, tại sao cô không thể? Hắn bỏ cô ở nhà không quan tâm, tại sao cô không được phép chăm chút cho cuộc sống chính bản thân?

Khốn kiếp! Hột gà thú! Không hiểu lòng cô một chút nào, trong mắt cô, trừ hắn, còn có nam nhân nào sao?

Bụng lấp đầy bữa trưa, tinh thần được nâng cao, uống xong ngụm café Lâm Dĩ Quân rất cục đánh vỡ trầm mặc:

- Chửi bới thế làm chi? Sinh khí như thế cho mệt bản thân? Cậu nên cao hứng đi chứ, anh tớ như thế chẳng phải đang ghen sao.

Lam Vân Diễm đột nhiên khựng lại, không nghĩ tới việc hắn giận dữ có quan hệ tới “Ghen”.

- Tớ không tin anh ấy ghen dữ dội như thế.

Lâm Dĩ Quân cười hờn hờ, đối với kết quả này thực là thỏa mãn.

- Cậu nhầm rồi, anh ấy không phải ghen, mà chẳng qua muốn vợ anh ấy phải an phận ở nhà.

- Anh ấy quen thói làm lão đại, nhưng cũng không phải đại nam nhân. (Ý chỗ này hiểu là, anh Thiên có tính bá đạo, nhưng cũng không phải là nam nhân vĩ đại gì mà không biết ghen)

- Hai dạng người này có gì khác nhau đâu.

Ngoài miệng nói như vậy nhưng trong lòng nào cô chỉ mong ngược lại, ông xã có thể quen thói ra lệnh, nhưng chẳng lẽ không thể trừ cô – vợ hắt ra được ư.

- Được rồi, cho dù anh ấy có hơi quá đáng thì cậu cũng không cần phải tức giận như vậy, tin tớ đi, nếu không phải anh ấy ghen, sẽ không vội vã chạy về nhà như thế đâu.

Nói xong, lông tơ toàn thân Lâm Dĩ Quân dựng cả lên. Hồng bét, không cẩn thận chưa đánh đã khai.

- Làm sao cậu biết anh ấy vội về nhà?

Cười khan vài tiếng, Dĩ Quân cố gắng lấp liếm:

- Hôm qua lúc sắp tan làm tớ vô tình gặp anh ấy ở đại sảnh.

- Sau đó thì sao?

Vân Diễm gắng hỏi tới.

- Thì đương nhiên là hàn huyên mấy câu... Thôi thôi, cậu đừng trừng mắt nhìn tớ như vậy, sự thật là tớ tiết lộ hành tung của cậu, nhưng mà do tớ muốn khảo nghiệm phản ứng của anh ấy thôi mà...

Lâm Dĩ Quân càng nói càng nhỏ, mặc dù đây không phải việc quang minh chính đại gì, nhưng cô cũng có ý tốt chứ bộ.

- Cậu dám khẳng định chỉ tiết lộ hành tung tớ thôi sao, không có lửa làm sao có khói?

Hai người chơi với nhau đã nhiều năm, cô tin chuyện này không đơn giản như Dĩ Quân nói.

Có thể cười ha ha lấp liếm chuyện này không nhỉ? Xem chừng khó đây, bạn tốt là kiểu người không biết thì thôi, biết thì tra hỏi tới cùng, nếu như Vân Diễm không tra ra manh mối, cô chắc chắn gặp phiền toái lớn rồi... Ồ? Lâm Dĩ Quân đột nhiên trợn trừng mắt. Người đang đẩy cửa phòng nhân viên nghỉ ngơi đi tới kia... chẳng phải là anh họ sao?

Cô kích động nắm chặt tay Vân Diễm, lưỡi thiếu chút nữa xoắn không nói nên lời:

- Diễm Diễm... Nhanh lên... cúi đầu xuống... Chồng cậu...

- Quân Quân, ăn cơm chưa?

Diêm Nhược Thiên hoàn toàn không để ý việc xuất hiện của mình gây xôn xao.

- Em... em ăn no rồi, đại tổng tài sao lại chạy tới đây?

Lâm Dĩ Quân chậm chạp khôi phục tinh thần, trong lòng không khỏi đánh trống rối loạn.

- Thỉnh thoảng anh cũng đi khảo sát ở mấy phòng ăn.

- Dạ...

Lâm Dĩ Quân nhin không được liếc qua bạn tốt một cái, xem ra mặt đã dán chặt vào đĩa thức ăn...

Diêm Nhược Thiên rất tự nhiên nhìn theo tầm mắt của cô em họ, mặc dù hình ảnh này không giống với ngày thường nhưng hần không để bụng. Hần thích nhân viên chăm chú nhìn mình, ngưỡng mộ mình, ngoại trừ những ánh mắt mê đắm của nữ nhân.

- Anh họ có chuyện gì muốn nói với em hả?

Nếu hần đơn thuần đến thị sát, cũng không khi nào lại tới hỏi thăm cô như thế, hần không phải là người đa lễ.

Quan sát một chút, hần có chút không tự nhiên:

- Em có biết đạo này Diễm Nhi bận rộn gì không?

- Cô ấy... ách, cô ấy hình như đang đi học thêm thiết kế trang sức thì phải.. A!

Lâm Dĩ Quân lên nhìn bạn tốt một cái. Bạn tốt kia sao dám dùng sức đập mạnh vậy, chân cô sẽ bị sưng lên mất!

- Em làm sao vậy?

- Em không ra, thật sự em không biết rõ lắm, bởi vì cô ấy cũng hỏi em nên đi học gì, em cảm thấy Diễm Diễm hợp với việc thiết kế trang sức nên khuyên cô ấy đi tuyển, sau này có việc em quên hỏi kết quả thi tuyển, mà cô ấy cũng chưa có báo lại gì với em.

Lời này đã hoa mỹ lắm rồi, nhưng mà bạn tốt đối diện kia vẫn chưa hài lòng hay sao, lại tiếp tục dẫm chân cô.

- Vậy à?

Hắn nhìn ra, nha đầu này có chuyện đang gặt hái.

- Mặc dù Diễm Diễm làm chuyện gì cũng hỏi em, nhưng cô ấy cũng có suy nghĩ, ý kiến của người khác cũng chỉ là góp ý thôi. Anh cũng biết cô ấy không có hứng thú với trang sức châu báu, có lẽ khả năng lựa chọn những ngành học khác sẽ cao hơn ngành này...

Chân lại bị đá, rốt cuộc cô nói sai gì sao? Cô thừa nhận, lời này không thuận, nhưng cũng không phải không thông mà!

Diêm Nhược Thiên biết có tiếp tục truy vấn cũng không thể tìm được đáp án, quyết định chấm dứt:

- Anh đi sang chỗ khác thị sát, không làm phiền em nữa.

- Anh mau đi đi.

Cô mong anh họ mau mau đi thôi, hắn hại cô mất nửa cái mạng rồi.

Mặc dù Diêm Nhược Thiên đã rời đi, Lâm Dĩ Quân cũng chỉ dám thăm thì:

- Sao cậu lại đá tớ?

Lâm Dĩ Quân nhin không được trọn mắt:

- Cậu chưa từng nghe qua bốn chữ “càng tô càng đen” à?

- Tớ vừa rồi càng tô càng đen à?

- Cậu càng cố giải thích, anh ấy càng dễ dàng bắt được vấn đề, đừng quên anh ấy là thương nhân xảo quyệt. Chắc chắn bây giờ việc tớ lên lớp đã thành mối nghi ngờ trong lòng anh ấy rồi.

Cho dù không nhìn thấy mặt chồng mình nhưng qua giọng nói, cô tin rằng hắn sẽ tra xét chuyện cô đi học, lúc này thì xong đời rồi.

- Đây đều là lỗi của cậu, cậu không nên đá tớ chứ.

- Lúc ấy tớ chỉ muốn nhắc cậu đừng làm loạn thêm nữa. Đã đủ phiền toái rồi.

- Hai người chúng ta thật không ăn ý... Ai nha, thôi không sao cả, trừ phi anh ấy bắt được cậu, nếu không chỉ là hoài nghi thôi.

Đúng vậy, thành thật mà nói, cô muốn chồng cô truy ra chân tướng. Nhưng cũng hiểu rõ, nếu vậy, nhất định một cuộc chiến tranh sẽ xảy ra.

- À, thế rốt cuộc cậu học gì vậy?

- Nghệ thuật cắm hoa.

- Sau này cũng định làm gì nhớ báo cho tớ một tiếng, đừng như lúc này hại tớ ngu ngốc vậy.

Đột nhiên hai mắt Lâm Dĩ Quân sáng ngời:

- Nhưng cậu tin chưa, anh ấy ghen, thấy được mị lực của vợ mình, anh họ tớ đang lo lắng rồi đấy.

- Tớ chẳng thấy anh ấy ghen.

Mặc dù miệng nói vậy nhưng trong lòng Lam Vân Diễm thoáng dao động. Hắn đang ghen ư? Cẩn thận suy nghĩ, trước giờ hắn không có bất cứ sự kích động nào, tối qua chẳng phải phản ứng mạnh sao, thậm chí đứng ngoài chờ cô về, không phải là biểu hiện hắn đang quan tâm chuyện của cô sao?

- Cậu cũng biết còn gì, tính anh họ tớ rất cao ngạo, muốn anh ấy mở miệng thừa nhận chuyện lo lắng vợ mình có người khác là chuyện không thể nào xảy ra, nhưng anh ấy chạy tới tìm tớ khẩn trương như vậy, không phải là ăn nguyên một bình dấm rồi ư?

Cẩn cứ lẽ thường, hành vi của hắn đúng là ghen tuông. Đây là điều cô mong đợi ư?

Cô vắt vẻo trút hết tâm tư đặt trên người chồng mình, không muốn vây quanh hắn, không muốn quay đầu lại, trở về là Lam Vân Diễm xưa kia, cô ép bản thân không đặt bất cứ kỳ vọng gì ở hắn nữa... Đúng vậy, trí não ra lệnh phải như thế, nhưng... nhưng trái tim lại vẫn bị mê hoặc.

Khi nghe thấy tiếng ho khan từ thư phòng truyền ra, Lam Vân Diễm hiểu được một đạo lý, cho dù cô không muốn ôm bất cứ mộng tưởng nào ở Diễm Nhược Thiên nữa, nhưng cô không có cách nào hủy diệt được tình cảm của cô với hắn, cô quan tâm việc của hắn, quan tâm hỉ nộ ái ố của hắn.

Cộc cộc cộc! Cô lẽ phép gõ cánh cửa thư phòng vốn đã mở:

- Có phải anh bị cảm lạnh rồi không?

Ngẩng đầu lên liếc mắt một cái, hắn không nói gì, lại cúi đầu, bộ dáng hết như trẻ con đang giận dỗi.

Thấy thế, cô suýt nữa cười thành tiếng, tại sao cô chưa từng phát hiện nam nhân này có một mặt trẻ con như thế?

- Để em pha trà gừng cho anh.

Cô nhanh chóng quay đi, vài phút sau trở lại với tách trà gừng ấm nóng đặt trước mặt hắn:

- Anh uống trà đi rồi hãy làm việc,

- Anh ghét nhất mùi gừng.

Hắn nhìn chằm chằm vào chén trà.

- Đã bị cảm rồi còn không uống ư? Uống mau đi, trà gừng làm ấm cơ thể đó.

Diễm Nhược Thiên nhìn chằm chằm cô giống như đang ngắm soi một quái vật, thoát nhìn như chuẩn bị pk nhau, hồi lâu, hắn cũng cầm cái chén lên, càu nhàu vài tiếng, uống một hơi hết sạch, bất quá, chân mày khẽ nhíu lên.

- Khó uống vậy ư?

Cô không nhịn được bật cười.

- Anh ghét mùi gừng!

- Em biết, anh ghét mùi tạt, sốt cà chua, tỏi, cà rốt, tôm trứng....

Nói tóm lại, hắn là một người khó hầu hạ, một tên thích kén chọn và tuân theo vô số quy củ.

- Anh phát hiện em dạo này thích làm trái ý anh.

Khẩu khí của hắn không phải là trách cứ, mà là làm nũng, điểm này e chừng bản thân hắn cũng không nhận ra, thấy cô biết được những thứ hắn ghét, trước mắt hắn là một dải mây hồng bay qua, chỉ có điều kìm chế không nhảy dựng lên, cơn giận tối qua, đương nhiên là tan theo mây khói rồi.

- Anh cũng hay mang phiền toái đến cho em.

Nhanh như vậy đã quên sao, tối qua hắn điên cuồng gào rống, hại cô cả đêm mất ngủ, hôm nay lý trí không sáng suốt nói linh tinh.

- Phiền toái em mang tới cho anh cũng không ít đâu!

Lúc này đến phiên cô trừng mắt nhìn hắn, nam nhân ngày không hề biết hai chữ “Nhún nhường” sao? Việc gì cũng muốn chiếm thế thượng phong. Đột nhiên cô nghĩ đến vấn đề gì đó, trong mắt hiện lên ý cười.

- Em cười cái gì?

Hắn bắt đầu nổi da gà.

Nghiêng người về phía trước, gương mặt Lam Vân Diễm càng lộ vẻ hài hước:

- Có phải anh đang ghen đúng không?

- Cái gì... Ghen cái gì?

Mặt hắn thoát đỏ thoát trắng, cô lúc này hết như một quả đào chín mọng, khiến người ta không nhịn được muốn nuốt vào bụng.

Nếu hắn không thừa nhận cô cũng sẽ không nói cho hắn cô cùng vị tóc vàng kia ngay cả quan hệ bạn bè bình thường cũng không có, tiếp tục khích hắn:

- Quân Quân thích nhất nói đùa, nếu tin lời của cô ấy thì thật là tự mình chuốc khổ vào thân rồi.

- Em có ý gì?

Hắn cố gắng khống chế lý trí.

- Anh cứ nghĩ đi, còn nữa, em phát hiện anh cũng rất đáng yêu đấy.

Nhìn cười tới quặn ruột, Lam Vân Diễm cầm lấy tách trà định xoay người rời khỏi thư phòng, nhưng Diêm Nhược Thiên đã ra tay nhanh hơn, kéo cô ngồi trên đùi hắn, chén trà liền lăn xuống thảm.

- Anh... Anh làm gì?

Nhịp tim đột ngột tăng cao, thân thể nóng lên run rẩy. Cơ thể vừa chạm vào người hắn lý trí đột nhiên biến mất.

- Anh phát hiện em càng ngày càng to gan.

Giọng hắn không giống đang lên án, ngược lại có ý mờ ám, khẳng định trăm phần trăm hắn trúng ta rồi, sao lại có thể đầu võ mồm với vợ hắn chứ. Thế nhưng sự việc ấy khiến toàn thân hắn sôi trào, tỉnh táo sớm đã chào tạm biệt đầu óc hắn từ lúc nào.

- Em... Muộn rồi, em muốn đi ngủ.

Hắn tựa đầu vào hõm cổ của cô, giọng ngọt ngào như đang làm nũng, lại có thêm năm bảy phần câu dẫn:

- Nếu anh không cho em đi ngủ thì sao?

Hắn rất thích mùi trên cơ thể cô, sao thân thể lại thơm tho mê người như vậy chứ?

- Anh... Anh là người... người xấu.

Cô cố gắng quên đi thân thể ấm áp đang sát bên mình, hắn đặc biệt thích trêu chọc phía sau tai và cổ cô, những chỗ điểm yếu này vừa chạm vào khiến toàn thân cô mềm nhũn, thiếu chút tan chảy thành đường.

- Có gì đâu, anh cũng là người bình thường, sao lại bảo anh là người xấu...

Sự thật, cô là người duy nhất khiến hắn muốn làm người xấu, giờ khắc này chỉ muốn ôm cô thật chặt.

- Anh như trẻ con vậy.

Cố gắng dùng lời lẽ vu vơ để giải thoát bầu không khí ám muội này, nhưng môi hắn không ngừng trêu chọc phía sau gáy cô, nhiệt độ bốn phía không có dấu hiệu giảm, ngược lại tăng cao đột ngột.

- Em coi anh như trẻ con cũng tốt.

Ngụ ý của hắn là nhất quyết không tha.

Có đứa trẻ nào giống hần không, hai tay sờ qua sờ lại trên người cô, loại hành vi này phải gọi là dâm dục chứ trẻ con chỗ nào?

- Anh đừng làm loạn, cửa thư phòng đang mở, không sợ bác Cần thấy sao?

Hần rất coi trọng uy nghiêm, không bao giờ để cho người ngoài thấy hành động gây tổn hại hình tượng. Nhớ trước kia có một lần bọn họ đọc sách ngoài vườn hoa, áo choàng của cô bị gió giật xuống đất, hần nhặt lên khoác lên vai cho cô, ngay lúc môi hần gần chạm môi cô, thì đột nhiên quay mặt đi bởi vì phát hiện bác Cần tới.

Giờ khắc này, trong đầu Diêm Nhược Thiên không còn có ai khác, chỉ có cô:

- Em còn định cho anh thưởng thức màn “vườn không nhà trồng” tới bao giờ?

Nếu như không khí không mập mờ thế này khẳng định cô đã cười nghiêng ngả? Vườn không nhà trồng? Hần càng lúc càng hài hước rồi.

- Không ngủ cùng giường với anh có sự khác biệt lắm sao?

- Vợ không nằm bên, em bảo không có gì khác biệt ư?

- Em không nhìn ra có gì là khác biệt với anh cả.

- Em không phải là anh, làm sao biết cảm nhận của anh?

- Được rồi, chờ khi anh thật sự đem em làm vợ anh, em sẽ cho anh trở về giường.

Bởi vì không muốn nửa đêm tỉnh dậy nghĩ tới thân ảnh của hần, không muốn lần qua lần lại mất ngủ, không muốn biến mình thành một nữ nhân không có chồng không sống nổi nên cô dứt khoát không ngủ chung. Phải rời mắt khỏi hần mới có thể không phát điên. Nhưng hiện tại cô xác định không làm được, hần thậm chí không phát hiện cô làm việc ở trong tập đoàn chứ đừng nói quan tâm tới cảm nhận của cô.

- Dĩ nhiên em là vợ anh.

- Anh thật sự coi em là vợ anh?

- Em không phải là vợ anh thì là gì?

Lời của cô làm hần rối loạn.

- Vấn đề này anh phải tự hiểu, rốt cuộc em là gì đối với anh?

Kéo tay hần ra, cô đứng lên khom lưng nhặt chén trà rơi trên đất, trước lúc đi ra nhin không được nói với hần một câu:

- Có lẽ anh nên giải đáp câu hỏi, vợ – rốt cuộc người này là gì đối với anh.

Diêm Nhược Thiên ảo não vô đầu, lời này rốt cuộc là có ý gì?

8. Chương 05 Part 1

- Tôi làm sao biết lời này có ý gì chứ?

Lôi Tân Dương sắp phát hỏa, nhưng mà đừng trách hần nha, nửa đêm canh ba bị lôi từ trên giường xuống, cho dù người có chân tu lớn đến mấy cũng khó mà bình tĩnh được, huống chi gần đây vì vợ yêu hần đang thời kì nôn nghén mà giấc ngủ không đầy đủ, tâm tình của hần sao có thể tốt được chứ?

- Cậu có phải anh em tốt của tôi không đấy?

Diêm Nhược Thiên cũng đang nộ khí đầy đầu, nếu như không phải vì không ngủ được, đầu óc sắp nổ tung, hẳn làm sao nửa đêm canh ba gõ cửa nhà người khác, điều này làm cho hắn thật mất mặt.

- Anh em tốt của cậu còn có Lục Hạo Doãn, sau không tìm cậu ta đi?

Hắn tàn bạo trừng mắt nhìn bạn tốt, tên họ Lục kia bình thường ở trong nội thành đông đúc, hẳn bỏ gần tìm xa để làm gì vậy?

- Cậu không nói được lời nào có tính trọng tâm chút à?

- Tôi có phải bác sĩ đâu.

Lôi Tân Dương chỉ muốn tung cho hắn một quyền, tại sao nửa đêm hai giờ sáng phải ngồi chỗ này nghe tên kia cầu nhau chứ? Ngay cả vợ mình cũng không quản được, hẳn là người ngoài sẽ biết sao?

(Ngày xưa anh gặp nạn ai cứu, họ Lôi kia đúng là qua cầu rút ván. Ta nhìn nhâm người. T_T)

- Tôi không coi cô ấy là bà xã, vậy coi cô ấy là gì chứ?

Bạn tốt vẫn đang lầm rầm.

Lôi Tân Dương trợn mắt, tức muốn ói mửa:

- Vợ cậu chứ có phải vợ tôi đâu, cậu không biết, tôi biết chắc? Tôi còn chưa kịp nhớ rõ mặt mũi vợ cậu thế nào, nói không chừng gặp nhau trên đường chỉ là người xa lạ.

- Vợ cậu đang nghĩ gì?

Lôi Tân Dương thiếu chút tròng mắt rớt ra ngoài, há hốc mồm. Tại sao đột nhiên nhắc tới vợ hắn?

- Cậu cũng không biết vợ cậu đang nghĩ gì à?

- Nói nhảm, tôi đương nhiên biết vợ tôi đang nghĩ cái gì, nhưng, cậu cần biết vợ tôi đang nghĩ gì làm gì vậy?

- Suy nghĩ của phụ nữ chắc không khác nhau lắm.

- Sai rồi, sai rồi, cái này cậu sai to rồi. Tuy cùng là phụ nữ, nhưng suy nghĩ của họ cách nhau vạn dặm, vợ tôi và vợ cậu chắc hẳn không thuộc một loại người, vợ tôi nội tâm mềm như đậu hũ, chỉ cần tôi dịu dàng chiều chuộng, thêm chút nũng nịu là cô ấy đầu hàng ngay, nhưng nếu cậu dùng cách này trêu chọc vợ cậu thì chưa chắc cô ấy đã nhún nhường đâu, mà biết đâu được, cậu thử một lần đi xem sao.

Chỉ cần nghĩ đến tên bạn tốt cao cao tự đại của mình nhũn như chi chi làm nũng bà xã, Lôi Tân Dương không nhịn được khẽ mỉm cười.

Diêm Nhược Thiên không cần hỏi cũng biết tên họ Lôi kia đang vui sướng điều gì.

Mặt hắn đông cứng. Làm nũng? Hạ thấp mình? Điều này đối với hắn thật không hợp. Nhưng là, có thật sự khó khăn đến vậy không? Thử nghĩ xem, hắn cũng có thể giả vờ nũng nịu cô như một đứa bé, chỉ là hạ thấp phong thái xuống một chút, đây cũng không là chuyện gì đáng sợ lắm.

- Haiz,... tôi quên mất, cậu cần bản làm sao có thể làm nũng, cái việc hạ thấp tư thái này...

Lôi Tân Dương cười mỉa.

Hắng giọng một cái, Diêm Nhược Thiên gượng gạo nói:

- Cậu có thể dạy tôi.

Cái gì!!! Lôi Tân Dương nhìn chằm chằm hắn như gặp quỷ.

- Về mặt gì thế họ Lôi kia?

- Mặt trời mọc đằng Tây hay sao? Diêm tổng tài cao ngạo lại muốn học cách làm nũng phụ nữ, hạ thấp phong thái ư.

Tân Dương khẽ huýt sáo: - Xem ra, mị lực của Diêm thiếu phu nhân thật lớn nhé.

Diêm Nhược Thiên nghe xong không khỏi ngẩn ngơ, tại sao hắn lại điên cuồng vì một nữ nhân như vậy? Vì muốn khôi phục cuộc sống vợ chồng bình thường, hắn phải nhân nhượng cô sao?

Hắn biết tuyệt đối không phải chỉ như vậy, không có cô, ban đêm hắn như thiếu đi sự ấm áp, thiếu đi hương thơm của cô, tâm như bị đào một hố sâu trống rỗng đáng sợ.

Mặc dù hắn luôn bận bịu công việc nhưng khi hắn về đến nhà, nhìn thấy cô nằm co rúc trên giường như chú mèo nhỏ, thần kinh căng thẳng sẽ thanh tĩnh lại, bởi vì có cô, căn nhà này có sự ấm áp, bởi vì có cô, nơi này có màu sắc.

Sau khi hắn tắm rửa sẽ quay ra nằm bên cạnh cô, cô âu yếm nhìn hắn, hắn biết, là cô đang đợi hắn, hắn thích... Không, phải nói đúng là: thứ cảm giác được cô chờ đợi, đó là điều quan trọng nhất.

Đối với sự tồn tại của cô, hắn sớm coi là lẽ tự nhiên, chưa từng nghĩ qua, nếu mất đi cô, hắn sẽ thế nào?

Thật sự là chưa từng nghĩ qua, bởi không thể mất cô, điểm này hắn phân định rõ ràng, bất kể là hắn làm gì cũng muốn bắt cô đặt gậy gao bên người.

Cô có lẽ không biết, cô đối với hắn tựa như không khí bên cạnh, tồn tại là lẽ đương nhiên, nhưng không thể thiếu.

- Không phải chê trách cậu, nhưng cậu thật quá vô tâm, tháng tư tới là tròn hai năm kết hôn rồi mà không biết suy nghĩ của vợ mình.

Lôi Tân Dương nhin không được thở dài.

Diêm Nhược Thiên cũng không khách khí cười lạnh:

- Cậu kết hôn với chị dâu nhỏ Tâm Tâm cũng đã tròn ba năm, chẳng phải cô ấy suy nghĩ gì cậu cũng chưa biết hết mà.

- Chuyện của chúng ta không giống nhau, bọn tôi kết hôn ba năm nhưng lại chia cách, sau ba năm mới chính thức ở cùng một nhà.

- Mặc dù chúng tôi ở cùng một nhà nhưng thời gian gặp nhau cũng không nhiều là mấy...

- Đây chính là vấn đề của cậu... đáng bị vợ cậu sửa lưng.

- Tôi... Rốt cuộc cậu có dạy tôi không hả?

Cái tên bạn tốt này hôm nay lảm nhảm nhiều quá!

- Bạn tốt dĩ nhiên không thể thấy chết mà không cứu, bất quá, chỉ sợ dạy không nổi.

Lôi Tân Dương thiếu hụt nghiêm trọng sự tin tưởng với hắn.

- Không thử làm sao biết?

Huýt sáo một tiếng, trẻ con thì dễ dạy thôi! Nhưng, Lôi Tân Dương đột nhiên nghĩ nghĩ ra việc gì đó:

- Hôm trước lúc tôi đưa cho cậu bản thiết kế, cậu bảo chuẩn bị đi công tác Châu Âu à?

Đúng rồi, thiếu chút hắn quên mất chuyện này, nhưng hắn không hiểu chuyện này có liên quan gì tới việc hắn với vợ hắn?

- Tôi nghĩ, dạy cậu làm nũng vợ, hạ thấp phong thái e là không dễ dàng, cậu có nghĩ nên học cách dùng điện thoại để hâm nóng tình cảm không?

- Điện thoại ư?

- Cậu ngày thường ít gọi cho bà xã, lần đi công tác này chính là cơ hội tốt, không có việc gì cũng cứ gọi cho cô ấy, tám triền miên đi, lấy lý do bảo vẫn ổn, hỏi han ở nhà mọi người có khỏe không, chuyện này là bình thường, cậu cũng không phải ngại, sau khi quen điện thoại rồi, đến trước mặt cô ấy, cậu cũng sẽ tự nhiên làm nũng được thôi.

Thử nghĩ xem, lời này đúng thật có đạo lý, mọi việc ở nhà đều thông qua báo cáo của bác Cần, hẳn dần dần quen thói không gọi điện hỏi cô về chuyện ở nhà. Giờ phút này nghĩ tới giọng bà xã, tưởng tượng ra vẻ mặt của cô, đó là một thứ hạnh phúc nhẹ nhàng. Có lẽ việc gọi điện thoại hỏi han nhau sẽ tác động qua lại giữa bọn họ, có vẻ sẽ thân thiện hơn.

Ngáp một cái, Lôi Tân Dương nhìn đồng hồ. Bốn giờ ư!!! Không cho hần ngủ, hần chuẩn bị biến hình thành gấu trúc đây...

- Tôi mệt sắp chết mất, tha cho tôi được không?

Nhận được đáp án cũng mệt mỏi lắm rồi, Diêm Nhược Thiên sáng khoái phát tay rời đi, nhưng vừa rời Lôi gia, hần chạy dọc chạy lui ở đường núi vài vòng.

Thu qua đông tới, gặp phải trận gió núi lạnh thấu xương, nhưng hần không có cảm giác run lạnh. Diêm Nhi hỏi hần thật sự coi cô là vợ hần sao? Hần chưa từng nghĩ hoặc chuyện này, nhưng tại sao cô lại không có phản ứng đồng ý, giữa hai người họ có sự khác biệt lớn như vậy sao? Hần không giải thích được, nhưng hần dần dần hiểu được một đạo lý, hần cần phải chứng minh cho cô thấy, cô có thể hay không thể là vợ hần.

* * *

Mặc dù tới làm ở Tập đoàn ẩm thực Diêm Lệ Viên gần nửa tháng nhưng Lam Vân Diêm chưa từng có cơ hội bước vào cấm địa này – Phòng tổng tài chuyên dụng. Trừ nhân viên có công việc, không kẻ nào được bước tới tầng lầu này, vì vậy nơi này trong mắt các nhân viên cấp dưới phủ một lớp huyền bí, lời đồn đại khá nhiều, nói nói đây có phòng khách nghỉ, thực ra là “hotel” bí mật của tổng tài, hay là nơi tổng tài hẹn hò.... Nói tóm lại, đây là một chỗ tràn đầy sự thần bí, ngay cả trong lòng cô cũng ôm một cổ huyền kỳ.

Tò mò cũng chỉ là tò mò, cô không muốn dính dáng tới nơi này, trừ phi lấy thân phận phu nhân tổng tài.

Nhưng ngoài ý muốn, phát sinh sự việc, hơn nữa không phải là việc vui gì.

- Tổ trưởng, cô nói thật ư?

- Dì Cẩm bây giờ đang ở bệnh viện, chân trái băng thạch cao, chuyện như vậy có thể làm giả à?

Dì Cẩm là nhân viên vệ sinh thâm niên ở phòng nghỉ của khách, cũng là nhân viên phụ trách vệ sinh phòng chuyên dụng của tổng tài.

- Không phải... em chỉ đang nghĩ, tổ trưởng thực sự yên tâm khi giao việc dọn dẹp chỗ đó cho nhân viên mới như em sao?

- Không phải là tôi không lo lắng, nhưng gần đây biểu hiện của cô không tệ, cơ hội này trao cho cô đó.

Ngô tổ trưởng không nói rõ ra, đó là bởi vì đám nữ nhân trong bộ phận vệ sinh đang tranh nhau sút đầu mẽ trán, cô khó giải quyết được đám tam cô lục bà này. (Ba cô trong đó có đạo cô, cô đồng. Sáu bà gồm bà mối, bà lang, mẹ mìn, chủ nhà chứa. Thật ra chỗ này chỉ là nói sự hỗn loạn, tranh nhau sút đầu mẽ trán, hoàn toàn không có ý nói bọn họ lừa đảo bất chính) Vừa hay lúc gặp người mới là Vân Diêm lập công lớn liền giao cho cô ấy, những người khác chỉ biết ngậm miệng không phục.

- Chuyện này thật ngại quá, những tiền bối khác không có ý kiến gì sao?

Mặc dù nhân viên vệ sinh đều là những người người lên chức mẹ cả rồi, nhưng đối tượng là tổng tài cao cao tại thượng, khó trách trong lòng sinh ảo tưởng.

- Không ai dám chất vấn quyết định của tôi.

- Nhưng là...

- Tôi nói là phân công cô đi làm một tháng cho đến khi dì Cẩm ra viện, nghe hiểu chưa?

Vân Diêm vội vàng gật đầu, nếu như vẫn còn không hiểu e rằng Ngô tổ trưởng sẽ xuất huyết não mất, cô làm sao lại quên mất phận “thuộc hạ” không được phép nhiều lời.

Cho nên, giờ phút này cô đi tới phòng tổng tài chuyên dụng trình diện, mặc dù Diêm Nhược Thiên đi Châu Âu công tác, cô vẫn lấy khẩu trang bịt kín phòng ngừa chuyện không hay, vạn nhất hắn đem nơi này giao lại cho bạn tốt, Lôi Tân Dương hoặc Lục Hạo Doãn, việc cô làm ở đây chắc chắn bại lộ.

Đi vào nơi này, cảm giác của cô rất phức tạp, rõ ràng là vợ đầu gối tay ấp với hắn, nhưng lại có cảm giác như đang đi rình mò, thừa dịp hắn không có ở đây liền lén lút xông vào thế giới riêng của hắn.

Phòng tổng tài lấy màu trắng thanh lịch làm sắc chủ đạo, nơi này như một phòng khách sạn, mặc dù không quá hoa lệ nhưng khắp nơi có thể thấy được sự ôn nhã, trên trần treo chùm đèn thủy tinh trong suốt đẹp đẽ mà lại không quá phô trương.

Cả phòng chia làm ba khu nhỏ.

Khu đầu tiên lấy phòng khách làm chủ, bên cạnh là nơi Diêm Nhược Thiên coi trọng nhất, “thư phòng”, bàn ngồi đọc sách phía trước bàn đọc là tường kính trong suốt, ngồi nơi này có thể ngắm mặt trời mọc và lặn, hẳn là một loại hưởng thụ.

Khu thứ hai là phòng ăn, có kèm cả quầy bar.

Cuối cùng là phòng ngủ, có nhà tắm, bên trong có cả bồn tắm tiện nghi.

Trong lòng không khỏi nhộn nhạo, Lam Vân Diễm thấy được hương vị thuộc về hắn phảng phất phiêu tán trước mặt, không khỏi nghĩ tới bộ dáng hắn lúc ở nơi này.

Hắn có thói quen tiện tay vứt đồ linh tinh, đi tới đâu tiện để đó, có người theo sau dọn dẹp, trời sinh tính ông chủ, lúc nói chuyện điện thoại hắn cũng đi tới đi lui, còn nữa, lúc đứng trước tường kính kia uống café nhìn mặt trời lên hay lặn, đây là điểm hắn thích nhất...

Trong túi áo vang lên tiếng chuông điện thoại đánh vỡ im lặng bốn phía, đây là chuông cô cài riêng cho Diêm Nhược Thiên, nhưng giờ hắn đang ở Paris, sao lại gọi điện cho cô?

Lấy điện thoại ra, cô không chắc chắn hỏi:

- Nhược Thiên à?
- Anh vừa xuống máy bay, gọi điện cho em liền đây, em không vui sao?

Giọng của Nhược Thiên, nhưng hình như không phải hắn rồi, sao lại có phần trẻ con thế này.

Một hồi lâu, Lam Vân Diễm chật vật thốt lên:

- Ai bảo em không vui?
- Đây là vui vẻ ư?
- Vâng, rất vui...

Thật ra thì cô kích động tới mức suýt khóc. Hắn thường xuyên đi công tác, nhưng bất kể đi trong nước hay nước ngoài cũng chưa bao giờ chủ động gọi điện cho cô, chỉ có cô không ngừng kiểm tra xác định xem hắn có khỏe hay không, có đôi khi điện thoại hắn không liên lạc được, cô lo lắng đến nỗi bỏ cả cơm.

Hiển nhiên hài lòng, giọng hắn trở nên nhẹ nhàng:

- Em đang làm gì thế?
- Em đang ở chỗ học.
- Học cắm hoa hả?
- Em... em không có năng khiếu với môn cắm hoa nên đã chuyển qua học nấu ăn rồi.

Đi học cắm hoa lâu như vậy mà không thấy cô chơi hoa ở nhà, nếu không chuyển khéo môn học, e chừng cô lộ tẩy mất.

Cho dù Diêm Nhược Thiên còn hoài nghi chuyện cô đi học nhưng giờ phút này không quan trọng nữa, hắn vừa phát hiện ra, hắn chưa từng ăn cơm cô nấu:

- Anh muốn đặt món.
- Em còn lâu mới có thể vào bếp, bây giờ chưa thể đặt hàng được đâu.
- Anh nghĩ em nên làm bún riêu cua.

Hắn ngoan cố.

Cô tự mình ôm việc vào thân rồi, bởi vì mẹ cô quan niệm thiên kim tiểu thư không nên vào phòng bếp, ngoài việc pha café, cùng lắm chỉ biết rửa rau, cô không biết nấu một bát canh, làm sao nấu được bún riêu cua? Nhưng Vân Diễm nói chắc chắn:

- Em biết rồi!
 - Anh về nhà là được ăn sao?
 - Em dốt nhất là chiên xào nấu nướng, nửa tháng em sẽ học xong bún riêu cua ư?
- Nghe vậy, hắn trầm mặc, hắn không hề biết cô không có chút tài nấu nướng gì.
- Sao thế? Mất hứng à?
 - Không phải, vợ anh nguyện ý vì anh mà học nấu bún riêu cua, thế là đủ rồi.

Lần này đến phiên Lam Vân Diễm không cất nổi tiếng, bởi vì không nhịn được nước mắt đã vòng quanh. Lần đầu tiên cô cảm giác tình cảm không phải chỉ riêng từ cô, hắn bắt đầu đáp lại.

9. Chương 05 Part 2

Đột nhiên Diễm Nhược Thiên hắt xì một cái, cô lo lắng hỏi:

- Anh có sao không? Bị cảm lạnh à?
- Nơi này vừa ướt vừa lạnh, mũi khó chịu quá, thời tiết Đài Loan thế nào?
- Hôm nay trời đẹp lắm, mặt trời rực rỡ, rất thích hợp ra ngoài đi dạo chơi.
- Trời ạ, anh muốn nằm phơi nắng trên bãi cỏ.

Khẩu khí của hắn tràn đầy sự hưng phấn, trước mắt hiện lên hình ảnh hắn gối đầu lên đùi cô, cô nhẹ nhàng xoa bóp cổ cho hắn.

- Sau khi anh đi công tác về, hôm nào thời tiết đẹp, chúng ta ra ngoài đi dã ngoại.

Đây là phần thưởng cho việc hắn chủ động gọi điện thoại.

- Có thật không?

Hắn rất hưng phấn.

Khóe miệng không tự chủ khẽ nhếch lên, cô gật gật đầu đáp lại, quên mất hắn không nhìn thấy, liền bổ sung:

- Trừ phi anh không có thời gian thôi.
- Anh rảnh mà, anh đang nghĩ tới việc ngồi trên thảm cỏ ăn cơm, còn muốn nghe em hát bài “Because I love you”.
- Em... Em quên mất nhạc rồi.

Đó là bài hát cô thích nhất, có một lần cô lơ đãng hát vài câu, không nghĩ hắn còn nhớ rõ thế.

- Em tập lại đi nhé, đến hôm đi dã ngoại anh sẽ kiểm tra đấy!

Ngừng ba giây, giọng hần mang theo mùi khẩn cầu:

- Diễm Nhi, em có nhớ anh không?

Nam nhân này hôm nay ăn nhằm phải gì thế? Tại sao lại làm cô kích động khóc mãi thế này?

- Tại sao không nói chuyện? Em không muốn nhớ anh sao?

- Tại sao lại muốn em nhớ anh?

- Anh là chồng em, em không muốn nhớ anh, em muốn nhớ ai?

- Vậy anh có nhớ em không?

Lời như này trước kia cô tuyệt đối không bao giờ nói ra khỏi miệng, nhưng giờ đột nhiên thốt ra, cô thay đổi, hay là hần? Hay là cả hai.

Ngừng một chút, giọng hần trầm xuống:

- Anh nhớ em lắm!

Phanh!

Tim như ngừng đập, rồi ngay lập tức loạn liên hồi, Vân Diễm thiếu chút nữa khụy xuống không nói nên lời.

- Em phải cúp máy đây, anh chú ý giữ ấm nhé, phải giữ gìn sức khỏe.

Kết thúc cuộc gọi, trái tim cô bị kích động mạnh vẫn còn run rẩy, lần đầu tiên cảm thấy tâm ý họ liên thông, tuy là ở hai nơi xa cách nhưng lại rất gần nhau... giờ khắc này, cô thật sự nhớ hần, thật sự muốn ôm hần.

* * *

Cô nhớ hần, thật sự muốn gặp hần!

Không nghĩ tới, tư niệm lại mang theo đủ vị ngọt đắng thế này, từng giây từng phút đều nghĩ tới hần, thật sự ngọt ngào.

Mặc dù hai người liên lạc điện thoại hằng ngày, mỗi lần nói chuyện cũng cả tiếng đồng hồ nhưng sự nhung nhớ lại càng lúc càng sâu đậm.

Trước kia khi hần đi công tác, cô đem chờ đợi thành một thói quen, thói quen: hần là ông chồng bận rộn bên ngoài, cô là người vợ chờ đợi ở nhà. Cô đè nén chính bản thân mình không nghĩ tới hần nữa, chính vì vậy chưa từng một lần cảm nhận được tư niệm này, hiện tại, để mặc cảm xúc thì nó tự mình tìm đến cô.

Cái gì cũng có điểm dừng, ngày mai dòng tư niệm này sẽ kết thúc, sau khi hần trở về, nếu yêu cầu cô ngủ cùng phòng, cô sẽ đáp ứng hần sao?

Đối mặt với ông chồng thay đổi, Lâm Vân Diễm vừa vui vẻ vừa sợ sệt, có thể khẳng định, hần đã bắt đầu nhìn lại quan hệ vợ chồng của bọn họ, nhưng có khi nào lại quay trở lại như cũ không?

- Đây!

Lâm Dĩ Quân vỗ mạnh vai Vân Diễm: – Làm gì mà trốn chỗ này ngấm nghĩa điện thoại vậy?

Xoay người trùng mắt với bạn tốt, nếu không phải sớm quen với trò này, Vân Diễm chắc đã bị hù vỡ mặt:

- Cậu đừng lén lén lút lút xuất hiện thế chứ.

Lâm Dĩ Quân lè lưỡi:

- Tổ lén lút lúc nào? Tại vì cậu chuyên tâm nhìn cái điện thoại thì có, anh họ tổ vừa gọi cho cậu à?

Hai người cùng làm trong một tập đoàn, cho dù không hẹn gặp nhau những cũng hay nhìn thấy nhau, mỗi lần gặp bạn tốt, hình như lúc nào cô ấy cũng đang nói chuyện qua điện thoại di động, mà lại còn vừa nói vừa cười chứ, liền nghĩ ngay, còn có nhân vật nào gọi điện ở đây.

Lúc này mới chú ý bản thân đang cầm chặt điện thoại trên tay, Vân Diễm nhét vật kia trở lại vào túi, đồng thời nói:

- Anh ấy gọi điện bảo tớ chuẩn bị lên phi cơ về.
- Ái chà! Tình cảm vợ chồng hai người dạo này tốt nhỉ.

Mặt Dĩ Quân đầy ám muội.

- Đi ra nước ngoài gọi điện về để báo bình an thôi, lạ à?
- Anh ấy sẽ gọi điện vì chuyện như vậy sao?
- Sao cậu đoán anh ấy không gọi? Cậu biết gì à?

Vân Diễm biết, bạn tốt không có chuyện sẽ không bao giờ tìm cô.

Thấy mặt bạn tốt tươi cười hơn hở, Lâm Dĩ Quân cũng không phải người ưa thích dò xét, giữa vợ chồng người ta chắc có chuyện riêng tư, liền chuyển đề tài:

- Tớ nghe nói bây giờ cậu phụ trách dọn dẹp phòng tổng tài.
- Tớ dọn dẹp đã được nửa tháng rồi, làm sao tới giờ cậu mới “nghe nói”?

Mặc dù cô chưa nghe thấy lời lạnh nhạt công kích nào nhưng nét mặt những người khác đều chăm chú dò xét cô hằng ngày, sớm đã “chém gió” thành bão sự kiện này rồi.

- Hơn nửa tháng nữa là giáng sinh, công việc bù đầu, không có thời gian tán gẫu, vừa lúc sáng tớ vô tình nghe được từ miệng mấy nhân viên vệ sinh ở phòng rửa tay.
- Cũng nửa tháng rồi, các cô ấy còn bàn luận xôn xao, thật là khổ sở.
- Phòng tổng tài luôn là nơi tràn ngập mơ mộng cho các nhân viên nữ, cho dù chỉ làm một công việc nhỏ bé nhưng có cơ hội sánh bên tổng tài là một điều vinh hạnh rồi.

Dĩ Quân chỉ chỉ vào trán bạn tốt: – Cậu có ý gì không đấy?

Cô là người bị hại kia mà!!!

- Cậu tưởng tớ nguỵên ý ở đây à? Là do tổ trưởng quyết định đấy.
- Ngô tổ trưởng chiều cổ cậu sao?
- Để giải quyết mấy bà cô kia, tớ thành vật hi sinh đấy.
- Chẳng qua họ chỉ mạnh mẽ thôi, cũng đâu có tìm tới cậu gây phiền toái, Diễm đại tổng tài căn bản sẽ không liếc mắt tới những người như vậy, đây là chuyện mà cả tập đoàn ẩm thực này biết, hơn nữa, có truyền thuyết rằng phu nhân Diễm đại tổng tài là một đại mỹ nữ.

Lâm Dĩ Quân nhìn bạn tốt từ đầu tới chân sau đó ra vẻ trầm ngâm: - Cậu hẳn là lo lắng về anh họ tớ, khả năng bị vạch trần chân tướng khi làm ở chỗ này là 50% đấy nhỉ.

Điểm này cô biết rõ, Diễm Nhược Thiên rất coi trọng hình tượng, trước bất kỳ cuộc gặp gỡ hay họp hành nào cũng sẽ rửa mặt, chỉnh trang lại mặt tiền đôi chút, có thể đoán được, tỷ lệ dùng phòng tổng tài chuyên dụng là rất cao, khó trách mấy bà cô kia tranh nhau cướp đoạt công việc vệ sinh nơi này.

- Tớ chống đỡ an toàn được nửa tháng rồi, chỉ cần cẩn thận nửa tháng nữa là được.

Cô không dám chắc rằng mình sẽ không lộ sơ hở, nhưng trong thời gian ngắn chắc không có vấn đề gì.

- Chỉ sợ cậu sống một ngày bằng một năm, ngay cả một ngày cũng đã khó mà chịu được.

Không biết dùng lời nào diễn tả, mỗi lần cô bước tới căn phòng kia, nhịp tim luôn hỗn loạn, không phải lo lắng hai người sẽ gặp nhau, chỉ là không có cách nào điều chỉnh hô hấp bình ổn được. Ở đây lâu, cô sẽ cảm thấy mất tự nhiên, cảm giác bị đè nén trong lòng.

Chuông điện thoại lại vang lên, là chuông cô dành riêng cho Ngô tổ trưởng, bởi vì không muốn bị nghe mắng, chuông chưa được ba tiếng cô đã vội vàng bấm nghe rồi nhanh nhẩu mở miệng trước:

- Tổ trưởng à, em đã làm xong việc rồi, vừa lúc tan sở.
- Xong cả phòng tổng tài chuyên dụng rồi à?
- Tổng tài ra nước ngoài công tác, chẳng lẽ ngày nào cũng phải quét dọn sao?
- Christine Lan tiểu thư, cô tới đây làm đã bao lâu? Một ngày, hai ngày? Chẳng lẽ cô không biết, cho dù là phòng nào đi nữa, dù không sử dụng cũng phải quét dọn hằng ngày, phòng tổng tài chuyên dụng cũng không ngoại lệ.
- Em biết rồi ạ.
- Vậy còn không mau đi quét dọn đi!
- Vâng, tổ trưởng.

Trước tiếng rống giận của tổ trưởng, Lam Vân Diễm bất đắc dĩ cười khổ với bạn tốt, nhanh chóng chuyển hướng đẩy xe lau dọn tới phòng tổng tài chuyên dụng.

Bởi vì Diễm Nhược Thiên muốn nghe cô hát bài “Because I love you” nên cô chăm chỉ tận dụng thời gian tập luyện, giọng hát Shakin’ Stevens phát ra từ điện thoại di động:

If I got down my knees and I pleaded with you
If I cross a million oceans just to be with you
Would you ever let me down
If I climbed the highest mountain just to hold you tight
If I said that I would love you every single night
Would you ever let me down. . .

“Hôm nay đã về đầu chứ, trưa mai đến quét dọn cũng chưa muộn cơ mà...” Lam Vân Diễm nhin không được vừa lau dọn vừa nói thầm. “Chỗ này có dính hạt bụi nào đâu.”

- Tại sao cô lại quét dọn ở đây?

Dọa chết người rồi! Toàn thân cứng ngắc, cô đang nghe thấy giọng Diễm Nhược Thiên ư? Đây chắc là ảo giác.

Không... Đây đúng là giọng Diễm Nhược Thiên, hần quyết định về sớm Đài Loan sớm một ngày để tạo bất ngờ cho bà xã, cố tình báo mai mới về, tuyệt đối không nghĩ tới hành động này lại chuẩn bị mở ra một bí mật:

- Dì Cẩm đâu?

Mặc dù không rõ là chuyện gì đã xảy ra, nhưng có một việc chắc chắn là, cô không thể nào làm trò trước mắt hần, đẩy xe lau dọn chạy trốn, nói cách khác, cô phải đối mặt.

Vội vã tắt điện thoại, nhét lại túi áo. Cô cố ý cúi đầu thấp tránh mắt hần, qua khẩu trang, giọng cô có chút sai khác:

- Tổng tài vẫn khỏe chứ, dì Cẩm bị thương xin nghỉ phép, tôi tạm thời phụ trách dọn dẹp chỗ này.

Diễm Nhược Thiên lắc đầu, chẳng lẽ là bởi vì quá mức tư niệm, lại nghe thấy bài hát “Because I love you” nên hần nghĩ nữ nhân trước mặt là bà xã của mình?

- Tôi đã dọn dẹp xong, không quấy rầy tổng tài...

Khi cô vừa đi đến cửa, hần đột nhiên lên tiếng gọi lại.

- Chờ một chút, đồ của cô bị rơi này.

Hắn đi tới khom lưng nhặt lên, vì cô vội nhét điện thoại mà khăn tay bị rơi xuống, nhưng nhìn thấy khăn tay, hắn không khỏi ngẩn ra, đây là chiếc khăn thêu thủ công vô cùng quen thuộc, quen biết nhiều người, duy nhất có “cô” biết thêu khăn kiểu này.

- Cảm ơn!

Cô hối hoảng chạy tới giặt lấy, có tật giặt mình mất rồi.

Diêm Nhược Thiên không nhịn được liếc mắt nhìn, trừ cặp kính gọng đen to sụ kia, hắn không thể nhìn rõ tướng mạo cô, mà cô lại không muốn cho hắn cơ hội chiêm ngưỡng, vội vàng đẩy xe rời đi.

Nhìn bóng dáng rời đi, hắn lâm vào trầm tư. Tại sao ngay cả bóng lưng cũng giống nhau như vậy?

Bất quá, điều này có thể xảy ra ư?

10. Chương 06

Vẫn nghe câu tiểu biệt thắng tân hôn, đây là lần đầu tiên Lam Vân Diễm nếm trải cảm giác này, khoảng cách nhỏ bé kia khiến cô có thể cảm nhận sự nóng bỏng của hắn, sự cuồng nhiệt khiến cô ý loạn tình mê.

Vốn hai người đã chuẩn bị bữa tối dưới cây giáng sinh giống lần trước, nhưng đột nhiên mưa giăng ngập trời nên bữa tối đành phải chuyển vào trong nhà, tuy vậy họ lại bỏ qua phòng ăn đông đúc mà chọn vị trí gần lò sưởi trong phòng khách, trải một tấm thảm ra tựa như đang đi dã ngoại vậy.

Biến nơi đó thành chỗ dùng bữa, dĩ Trương nhanh chóng chuẩn bị thức ăn cùng đồ uống thích hợp, một vài món ăn nhẹ, thỉnh thoảng lại thấy hai người giống như hai đứa trẻ giành lấy đồ ăn của nhau, dường như đây thực sự là một buổi dã ngoại!

- Đừng nhìn chăm chăm người ta như thế!

Lam Vân Diễm cảm thấy ngại ngùng, ánh mắt Diêm Nhược Thiên lúc này tựa như chỉ hận không thể ăn tươi nuốt sống cô vậy.

- Anh muốn ngắm nhìn vợ mình thật kĩ.

Là cô thật sao? Dù lúc ấy nhìn qua mắt kiếng nhưng cũng đã đủ nói ra nhiều thứ, hắn không phủ nhận sự “trùng hợp” nhưng nghĩ tới hình ảnh cô đeo kính, bịt khẩu trang, tết tóc hai bím... Trong phòng làm việc hắn nhìn thấy người phụ nữ kia và hình ảnh cô dần khớp với nhau... Dù là đoán bừa nhưng thoáng nhìn qua làm sao có thể khẳng định như vậy?

- Đã hai năm trời rồi, anh nhìn còn chưa đã à?

- Anh vẫn phải nhìn cho cẩn thận, đột nhiên anh lại phát hiện một việc không giống như vẫn tưởng.

Nhịp tim trở nên dồn dập, sự lo lắng bao phủ tâm thần Lam Vân Diễm. Có phải hắn đã phát hiện hay không? Lúc ăn cơm cô đã có dự cảm không tốt, lúc hắn thấy “cô” thì trong đầu nhất định sẽ nghĩ ra gì đó.

- Em chưa từng cảm thấy sao? Dường như rất quen thuộc, nhưng đột nhiên lại cảm thấy vô cùng xa lạ.

- Gì... Có chứ.

Tĩnh táo lại một chút, hắn cũng không thể vạch trần cô một cách hồ đồ như thế, khi hắn chưa nắm chắc mười phần thì cô không thể để lộ thêm sơ hở.

- Đột nhiên anh nhớ về việc trước đó, sao em lại giặt mình?

Ồ kìa, sao đột nhiên lại đá sang chủ đề khác? Nhưng chính vì vậy mà cô lại càng cảm thấy bất an.

- Sao lại không, vừa báo chuẩn bị lên máy bay về thì đột nhiên anh xuất hiện trước mặt, không sợ cho được à?

- Anh lại tưởng em mừng quá, không ngờ khéo quá hóa vụng, lại làm em sợ.

- Anh thích đùa lắm à?

Nếu không xảy ra tình huống như vậy thì cô sẽ rất vui.

- Anh chỉ muốn em vui.

Cái gì là bởi hồi mong nhớ? Hắn đã cảm nhận được, nghe giọng nói của cô, khát khao được ôm cô, trong đầu chỉ nghĩ tới việc làm sao để thật nhanh chóng về tới, lúc hộp bí thư có nói đùa hắn, có phải hắn muốn mang tới cho bà xã một niềm vui bất ngờ hay không? Chính vì những lời này mà hắn mất hết lí trí mà bỏ về trước một ngày.

- Em chả vui gì cả.

- Anh muốn thưởng.

- Thưởng... Cái gì?

- Anh khiến em vui vẻ, hiển nhiên là phải có phần thưởng rồi.

Diêm Nhược Thiên nghiêng người sang khiến Lam Vân Diễm khẽ run rẩy, chỉ biết trơ ra như tượng đá. Hắn khẽ cười, đột nhiên tay vòng ra sau lưng khiến mái tóc đuôi ngựa của cô xòa xuống tựa dòng nước mềm mại.

- Như vậy không tốt sao? Sau này đừng hành hạ mái tóc mình nữa.

Cô nhìn chằm chằm vào hắn. Kẻ này đang nói dối khiến cô phải suy nghĩ lung tung, còn tưởng là hắn muốn làm bậy... Xấu hổ quá đi mất!(Sắc nữ =)))

- Anh muốn phần thưởng này, em thấy có được không?

Hắn rất thích sự thẹn thùng của cô lúc này.

- Như vậy không được đâu.

Nếu để mẹ thấy tóc tai cô bù xù như vậy thì chắc chắn bà sẽ nhú mày, lúc nào bà cũng muốn cô giữ hình tượng đoan trang của một thiên kim tiểu thư.

- Anh thích em để tóc như vậy, nhìn rất tự nhiên.

- Anh không thích phụ nữ đoan trang sao?

- Bà xã của anh đã đủ đoan trang rồi, nhưng cần thêm sự nữ tính nữa.

Ánh mắt nóng bỏng của hắn tựa như chỉ chực nhào tới làm thịt cô... Trái tim Lam Vân Diễm đập loạn nhịp, nếu hắn muốn lên phòng ngủ thì cô có đồng ý không? Cô không dám nghĩ bởi lòng cô đang cực kì hỗn loạn...

- Lam nhi, Because I love You, em đã chuẩn bị xong chưa?

Đột nhiên Diêm Nhược Thiên đổi giọng.

A? Kịch bản sao đột nhiên thay đổi chóng mặt như vậy, cô không cách nào tiếp thu nổi.

- Because I Love You.

Hắn cốc nhẹ lên trán cô.

- 'Because I Love You.

Á, em đã tải về điện thoại, ngày nào cũng nghe mấy lần, sắp thuộc lời rồi... dường như cô đã nói sai gì đó. Là gì nhỉ?

- Anh biết, anh rất mong chờ đấy.

Dù hẳn nghĩ mãi không rõ ràng, rất khó tin nhưng đáp án đã được xác định, cô chính là “người đó”, nhưng khi chưa có chứng cứ mà chỉ có suy đoán, hẳn sẽ không mạnh động.

Vài giờ sau đó, Lam Vân Diễm nằm trên giường, cô đang suy nghĩ về vấn đề trước đó, rốt cuộc cô đã nói sai gì?

Bởi lo lắng hẳn sẽ van nài được về ngủ chung, cô cảm thấy thời cơ chưa tới nhưng cũng không nỡ từ chối, cô cảm thấy do dự, cô cũng chưa suy nghĩ kỹ về những hành động cũng lời nói của hẳn tối nay, giờ cẩn thận ngẫm lại thì rõ ràng Diễm Nhược Thiên đang thăm dò gì đó, chẳng lẽ hẳn đoán cô là nhân viên vệ sinh ở phòng tổng giám đốc sao?

Hẳn cư xử rất cẩn thận, dò sinh lòng hoài nghi nhưng không vội ngả bài, dường như còn muốn dùng thủ đoạn để chính cô làm việc này.

Từ lúc này trở đi cô sẽ phải cẩn thận hơn, nghĩ mọi cách tránh hẳn, nhất định phải lựa chọn lúc hẳn không ở công ty mới quét dọn.... Với thân phận phụ nhân tổng giám đốc của cô thì việc thăm dò hành tung của hẳn từ thư kí là việc rất dễ dàng. Chỉ cần nửa tháng an toàn là mọi việc sẽ đầu vào đó.

Nếu bình thường ít gặp mặt mà đột nhiên người kia muốn mời mình uống café, vậy chín phần là chẳng tốt đẹp gì, Lâm Dĩ Quân luôn tự nhủ trong lòng, vậy nên việc mời mọc này nọ cần phải tránh, nhưng vài tình huống lại trở nên bất khả kháng, ví dụ như tình huống trước mắt.

- Đại tổng tài rảnh rồi hay sao mà mời em tới uống café?

Lâm Dĩ Quân không thích phòng anh họ bởi nơi này quá lạnh lẽo, trừ khi có việc cần bằng không nào sẽ chẳng bước chân vào nơi này nữa bước.

- Mời em tới đây với tư cách một người anh, không phải là tổng giám đốc.

Diễm Nhược Thiên mỉm cười ôn hòa nhưng Lâm Dĩ Quân không hề cảm thấy thoải mái, dường như là có tật giat mình vậy.

- Đây là café do chính tay anh pha, em uống thử xem.

Cô rất muốn từ chối, do công việc nên uống café rất nhiều, tuy vậy nhưng cô vẫn đáp một tiếng “vâng” rồi ngoan ngoãn bưng chén lên nhìn bằng ánh mắt e dè. Trước mặt anh họ rất ít người có thể đùa giỡn, nhưng tách café này cũng khá ngon!

- Cảm giác thế nào?

Lâm Dĩ Quân gờ ngón tay cái tỏ ý tán thưởng.

- Em có muốn gọi điện mời Lam nhi tới uống cùng không?

Diễm Nhược Thiên nói rất bình thản, không hề có ý dò xét nhưng Lâm Dĩ Quân giat nảy mình.

Anh họ biết rồi sao?

Khẽ nhúu mày, hẳn cười khẩy:

- Lúc này Lam nhi không tiện tới đây à?

Ngẩn ra một lúc cô mới kịp phản ứng, vội vàng đáp lại:

- Đúng thế, cô ấy đang đi học.

- Cô ấy học cái gì?

- Nghệ thuật cắm hoa.

Lúc này cô cực kì tự tin.

- Nghệ thuật cắm hoa à? Hình như cô ấy không có thiên phú về phương diện này thì phải?

- Cái này, đúng vậy, nhưng rảnh rồi không có việc gì làm, cắm hoa cũng rèn luyện tâm tính, vừa để giết thời gian, thiên phú không quá quan trọng.

Theo lẽ thường thì người đẹp với tính cách như Diễm Diễm thường rất thích hoa cỏ, cô thì hoàn toàn khác, chẳng phân biệt nổi mẫu đơn và hoa cúc, hoa hướng dương và hoa thược dược khác nhau ở chỗ nào nên đã không ít lần chuốc lấy xấu hổ.

Khẽ nhếch miệng, dường như Diễm Nhược Thiên không hề để tâm:

- Gần đây hai người bọn em có liên lạc không?

- Liên lạc... Tất nhiên rồi, bọn em là bạn thân mà, rảnh rỗi thì gọi điện tâm tình là chuyện bình thường.

Cô cảm thấy nguy cơ, cách nói chuyện của anh họ lúc này khiến người ta khó lòng nắm bắt tâm tư.

- Nhưng anh lại nghe nói gần đây cô ấy theo học lớp nấu ăn.

- Nấu ăn.... Đùa á? Chắc là cô ấy cảm thấy cảm hoa nhàm chán, hoa chẳng có gì đặc biệt nên muốn thay đổi một chút, tính cách phụ nữ là sớm nắng chiều mưa mà.

Con bé chết tiệt kia lại thay đổi kịch bản mà không thèm báo trước, cố tình biến mình thành trò cười sao?

- Đúng thực là không biết đường nào mà lần.

Lâm Dĩ Quân chỉ biết cười khan:

- Cô ấy là người dễ đổi ý mà.

- Thật à?

Nghe đến đây nhịp đập tim cô dường như chững lại

- Mỗi người đều có cách nghĩ của mình, Diễm Diễm cũng vậy, cô ấy không nói gì cũng chưa hẳn là trong lòng không hề cảm thấy bất mãn.

- Là ý gì?

- Không có gì, em chỉ muốn nhắc anh, không nên bị vẻ bề ngoài đánh lừa, như em này, lần đầu tiên thấy Diễm Diễm cũng bị ngoại hình như búp bê và sự ưu nhã của cô ấy đánh lừa, lúc về nhà cô ấy bị mẹ mắng thì hình tượng sụp đổ, lao ra chỉ cãi nhau với mẹ không chút yếu thế, khi đó em mới nhận ra cô ấy không nhu nhược như mình vẫn tưởng.

Kỳ thực thì việc bị đá đít khỏi phòng ngủ cũng khiến hấn bất ngờ, giờ nghe tới việc này thì cũng không quá kinh ngạc:

- Sao trước kia em không hề nhắc tới chuyện này?

- Anh có hỏi đâu?

Lâm Dĩ Quân tỏ vẻ vô tội.

- Giờ anh hỏi đây, cô có còn giấu anh chuyện gì nữa không?

- Gì?... Chuyện gì là chuyện gì?

Không phải cô đa nghi mà rõ ràng là anh họ đã phát hiện ra gì đó.

- Chuyện về Diễm Nhi.

- Em biết thì anh cũng biết cả rồi, còn gì để mà nói đâu?

Dù là hấn biết hay không thì cô vẫn phải dùng chiến thuật tung hỏa mù ra đối phó.

- Đừng già vờ ngu ngốc trước mặt anh.

Là vậy nhưng mà cô sao có thể phản bội bạn thân nhất đây? Không thể nào, người kia mà nổi cơn tam bành thì rất đáng sợ, chắc chắn sẽ cắt đứt luôn! đành phải “vừa đám vừa xoa” vậy:

- Cái gì biết em khai hết rồi, nếu anh muốn thăm dò thêm thì tự đi tìm người ta mà hỏi, em còn bận việc, không rảnh tiếp anh đâu.

Diêm Nhược Thiên cũng không ngăn cản, hần cũng đoán Quân Quân sẽ không hé răng được gì, nhưng từ thái độ kì quái của cô thì hần càng dám khẳng định suy đoán của mình là chính xác.

Tiếp theo đây hần chỉ cần tìm cơ hội bắt gian. Cũng không khó, hằng ngày cô ra ra vào vào trong địa bàn của hần nên không sợ vụt mất.

Đúng lúc này điện thoại vang lên, hần nhắc máy:

- Chuyện gì?

- Tổng giám đốc, phu nhân vừa gọi tới, do không muốn quấy rầy anh cùng tiểu thư nói chuyện nên em đã báo phu nhân một lát nữa gọi tới.

- Chuyện xảy ra lúc nào?

- Khoảng nửa giờ trước.

- Tôi biết rồi.

Cúp máy, hần khẽ nhíu mày, dường như có gì đó không đúng. Vài ngày gần đây cô rất hay gọi cho hần, hiển nhiên hần cũng thích “nấu cháo điện thoại” với cô, nhưng quá nhiều thì... Một ý niệm lóe lên trong đầu, hần đã hiểu ra!

Hần vội vàng lao ra khỏi phòng làm việc nhưng đã không thấy bóng dáng của cô nữa.

Thật sơ ý quá!

Lúc La Tuấn báo cô gọi tới hần đã cảm thấy kì quái, cô thường gọi thẳng tới số di động, tại sao lại gọi qua thư kí chứ? Chỉ là lúc đó hần không nghĩ cẩn thận bởi rất đoán được việc bà xã có họ với “quỷ linh tinh” nếu không hần đã sớm đoán ra dụng ý trong đó.

Hần đã đánh giá cô quá thấp về sự cơ trí... Nghĩ một chút, hần quyết định dùng việc quét dọn không sạch sẽ gọi cô tới... Nhưng vừa đặt tay lên điện thoại thì lại rụt về.

Không được, mặc dù nhận định đó là cô nhưng lỡ không phải thì sao? Dù khó như trúng xổ số nhưng đã dính thì không biết làm sao giải thích, tốt nhất là lấy chứng cứ đầy đủ khiến cô cứng họng mới khôn ngoan.

Chứng cứ không hề khó, hần có thể lấy tài liệu từ người quản lí nhân sự, nhưng việc này có thể kinh động tới bộ phận nhân sự, không phải là cách hay.

Làm sao cho tốt?

Hần nhìn về phía tấm rèm pha lê lóe lên tinh quang, nhìn chăm chú một hồi, dây chuyền hột xoàn? Hần vội vàng nhặt lên, vật này rất quen bởi đây là tín vật mà hần đưa cho Diêm Nhi.

Nhéch miệng cười đắc ý, rõ ràng ông trời cũng ủng hộ hần, chứng cứ nắm trong tay để xem cô còn dám cứng đầu hay không.

“Rõ là ngốc nghếch, vòng cổ bị rơi mà cô không nhận ra sao?”

Thực ra cô chẳng hề quan tâm tới đồ trang sức, dù mất đi cũng không hề tiếc nuối, chỉ là cái vòng cổ này có ý nghĩa đặc biệt bởi nó là lễ vật đầu tiên Diêm Nhược Thiên tặng cô, khi hai người mới quen, đi ngang qua một tiệm trang sức, đột nhiên cô dừng trước tủ kính nhìn một chút, hần liền kéo cô vào trong rồi chọn chiếc vòng cổ này, cô từ chối nhưng hần nói đây là quà ra mắt nên cô chẳng còn cách nào khác mà nhận lấy.

Dù thế nào thì cô nhất định phải tìm chiếc vòng kia về! Tìm kĩ đã mấy mấy lần, chỉ còn nơi miễn cưỡng nhất – phòng tổng giám đốc. Vẫn không thấy, sau một đêm thì chắc chắn có người nhìn thấy rồi lấy đi, chiếc vòng ấy không rớt chút nào.

Nhưng vẫn chưa tìm trong phòng tổng giám đốc, cô không thể bỏ qua cơ hội.

Lấy điện thoại, Lam Vân Diêm gọi cho thư kí La Tuấn của Diêm Nhược Thiên, biết hần đang họp nên cô vội vàng nhân cơ hội tới phòng làm việc tìm kiếm.

Nhanh chóng đẩy xe dụng cụ vào phòng tổng giám đốc, cô thầm cầu trời khẩn phật, đây là hy vọng duy nhất của cô.

Nhưng lật tung mọi thứ mà vẫn không tìm thấy chiếc vòng.

- Cô đang tìm gì thế? Cần tôi tìm hộ không?

Giật nảy mình, Lam Vân Diễm quay đầu lại nhìn hắn bằng gương mặt cứng đờ, chỉ thấy nụ cười chân thành của Diễm Nhược Thiên nhưng cô cảm thấy lúc này nó thật đáng sợ. Không phải hắn đang hợp sao?

- Tôi tìm giúp cho, cô tìm gì thế?

Hắn quá thân thiện khiến người ta nổi da gà, dường như hắn sinh ra có thể gánh thêm thiên chức của ông già Noel vậy.

- Không, không cần!

Cô vội lắc đầu bỏ chạy. Sao hắn lại xuất hiện ở đây? Lại ấp úng mở miệng: – Tôi đến tìm đồ.

Thôi xong! Cô che miệng theo bản năng, là cô lỡ mồm nói sai cái gì sao?

Khẽ mỉm cười, hiển nhiên Diễm Nhược Thiên sẽ không nói cho cô biết, lúc này cô đang nghĩ gì dù không nói ra thì hắn cũng đoán được:

- Đây là phòng của tôi, có thật là cô không cần sự giúp đỡ không?

- Không, không cần đâu, tôi nghĩ là nó rơi ở chỗ khác, tôi phải đi tìm đã, xin lỗi vì đã làm phiền sếp!

Lam Vân Diễm vội vàng chạy ra, nhưng đột nhiên khi đi qua bên cạnh thì bị hắn tóm tay khiến cô chết đứng:

- Tổng... Tổng giám đốc, có chuyện gì không?

- Cô quên mang đồ đi.

- Đồ... Cái gì?

Cô kinh ngạc nhìn lại.

Một lúc sau, hắn chỉ về phía chiếc vòng cổ chậm rãi đang đưa trước mặt cô.

- Vòng cổ của tôi!

Lam Vân Diễm mừng rỡ đưa tay bắt lấy nhưng Diễm Nhược Thiên đùa nghịch như trẻ con, khẽ nhắc tay lên khiến cô vô huyệt, rất nhanh cô đã nhận ra một điều—vì sao hắn khẳng định cô là chủ nhân của chiếc vòng này? Đáp án chỉ có một, hắn đã tìm ra đáp án, cô đã bị tóm.

- Sao anh phát hiện ra? Là do chiếc vòng cổ này sao?

Cô định tháo khẩu trang nhưng lại do dự rụt tay về.

Khẽ nhíu mày, Diễm Nhược Thiên tháo chiếc kính đáng ghét kia xuống, đôi mắt đáng yêu kia không nên bị che đi.

- Người bình thường có cơ hội thấy tổng giám đốc thì chắc chắn sẽ ra sức biểu hiện bản thân, em thì chỉ muốn chạy trốn, hành vi như vậy dù có ngốc đến đâu cũng có lúc nhận ra.

Hắn kéo cô tới rồi đặt chiếc vòng về lại vị trí vốn có của nó.

Đúng vậy, sao cô không nghĩ tới điểm này nhỉ?

- Em gọi tới tìm anh, thư kí không thể không nói, đây là chức trách của cậu ấy.

- Em đã bảo là không có việc gì quan trọng, muốn người ta không nói cho anh biết.

- Là thư kí của anh, không phải của em, dù là chuyện tư hay việc công, quan trọng hay không cậu ta đều không dám tự quyết định, nếu để anh phát hiện có điều gì dấu giếm thì chắc chắn sẽ mất việc luôn.

Không sai, cô quá ngốc, sao hấn có thể tiếp nhận một thư kí làm việc cẩu thả được chứ?

- Vậy nên em bỏ cái việc này đi.

Hiển nhiên hấn không muốn Lam Vân Diễm tiếp tục làm công việc này.

Dù sớm đã đoán được phản ứng của hấn, nhưng thái độ này khiến cô khó chịu:

- Không được, ở đây em cảm thấy rất vui.

- Việc này có gì vui vẻ mà làm chứ?

Nghĩ tới việc hằng ngày cô làm như người hầu khiến hấn bức mình, hấn không hiểu cô tìm được niềm vui từ việc này.

- Anh đừng xem thường việc này, nó không giống như anh thấy đâu.

- Anh không biết, nhưng em đừng cãi.

- Em không muốn, không muốn!

Không ngờ rằng cô lại cố chấp như vậy, Diêm Nhược Thiên hơi nóng đầu:

- Em muốn anh phải sa thải em à?

- Anh không thể làm như thế, bởi anh cũng không muốn bị cả tập đoàn đàm tiếu.

Hấn rất quan tâm tới hình tượng và thể diện, sao có thể làm rồi tung lên được đây?

Nếu bình thường thì là như vậy, nhưng lúc nhìn cô Diêm Nhược Thiên phát hiện mình không thể do dự được, vì cô hấn không tiếc bất cứ giá nào.

- Không hi vọng nhưng không phải là anh không dám làm, em có dám đánh cuộc với anh một lần không?

Lam Vân Diễm muốn nói hấn đừng hù dọa cô, nhưng thật lạ, lúc này cô cảm thấy hấn nói được là làm được, nếu làm quá lên khẳng định bản thân sẽ chịu thiệt.

- Nếu anh làm vậy, đừng có hòng đặt chân vào phòng ngủ nữa.

- Em muốn hạ chiến thư với anh sao?

- Không phải, em chỉ muốn cho anh rõ, quyền quyết định từ chức hay làm tiếp công việc này là thuộc về em.

- Em đang cố chống đối lại anh sao?

- Anh đừng coi em là đứa con nít đang tức giận, không phải thế, chỉ là em không muốn làm bà nội trợ hoàn hảo, việc này em muốn tự mình quyết định.

- Anh hiểu, chắc chắn anh sẽ khiến em bỏ việc này.

Nghe xong cô lại cảm thấy lo sợ.

- Anh muốn làm gì?

Diêm Nhược Thiên không nói gì. Hấn không muốn nhượng bộ, sao hấn có thể để cô làm công việc cực khổ như vậy đây? Lần này hấn đồng ý theo cô, nhưng chưa tới một tháng cô sẽ phải biết điều mà nộp đơn từ chức.

11. Chương 07 Part 1

- Christine Lan, tổng giám đốc gọi cô lên phòng tổng tài chuyên dụng.

Gần đây Lam Vân Diễm thường xuyên nghe được câu này, nó tỏ vẻ gì? Tỏ vẻ cô bây giờ trong mắt công chúng đã trở thành hồ ly tinh, gặp được Tổng giám đốc của chung tất cả mọi người.

Làm sao lại biến thành cái bộ dáng này? Chuyện này do Diễm Nhược Thiên cho một lệnh chỉ đạo “Sau này phòng chuyên dụng tổng tài sẽ do cô chịu trách nhiệm quét dọn.” Tiếp theo mỗi tối hần sẽ gọi điện thoại cho Ngô tổ trưởng hạ một mệnh lệnh khác: “Mời Christine Lan lập tức qua phòng tổng tài”. Từ đó cô trở thành hồ ly tinh, tội ác tày trời trong công chúng.

- Diễm Nhược Thiên, anh đừng ép người quá đáng.

Vừa xông vào phòng tổng tài, Lam Vân Diễm không nhận được nổi dọa, hơn nữa thấy hần nhàn nhã ngồi chơi, tay cầm một ly rượu đỏ, cô càng tức giận điên lên.

- Sao lại bực bội vậy?

Nhếch khóe môi, hần cười trông thật biến thái, hần bây giờ hoàn toàn không có hình tượng của một tổng giám đốc, có lẽ đã chuyển qua giống mấy tên du côn. Mấy ngày qua đối chiến với nhau, cô càng sinh khí, hần càng nhịn, nhìn cô tức giận vừa sinh động vừa mê người, thật sự là cảnh đẹp động lòng người.

- Anh phá hủy thanh danh của em, anh không chiếm được tiện nghi thì phá sao?

Xuất thủ nặng tay đã thương cô, đồng thời hần cũng phải trả giá, đây chính là phản lực tác động ngược trở lại chỗ phát lực.

- Anh chỉ mời em lên uống café, có làm gì đâu mà em bảo là phá hủy thanh danh nhỉ.

Những lời này thật sự là đã kích tư tưởng người khác quá đi.

- Anh đang uống café đấy à?

- Anh uống rượu vang, em uống café.

Hần đã đem toàn bộ đồ dùng pha café để trước mắt, đặt ly rượu trong tay xuống, chuẩn bị tự tay pha café cho cô.

- Em không muốn uống.

- Tới đây.

Hần ngoắc ngoắc ngón tay, cô hừ một tiếng đáp lại. Không vội, hần tiếp tục ngoắc ngón tay, lần này mang theo hơi thở nhẹ nhàng cảnh cáo, hiện tại Lam Vân Diễm không phải là nữ nhân ngoan ngoãn như con búp bê ở nhà, nhưng hần chưa từ bỏ ý định, một lần nữa ngoắc ngón tay, lúc này đã biến thành đe dọa, nếu như cô không đến cũng đừng nghĩ rời khỏi nơi này.

Lam Vân Diễm mặc dù không cam lòng yếu thế, nhưng bây giờ có thể làm gì đây? Hần bây giờ không phải là ông xã “Diễm Nhược Thiên” của cô mà là “Diễm tổng tài”, người mà cả Tập đoàn ẩm thực này nhất mực cung kính, cô chỉ có thể nhận mệnh đi tới, nhưng vẫn không chịu được ức chế, khế lắm lắm: “Mình có phải người hầu đâu chứ.”

Thân thủ nhanh nhẹn, cô rơi vào ngực của hần, đối với ngực trắng của cô, hần thường nhăn mày biểu đạt bất mãn, tuy nhiên, ngả cũng không bỏ tay, bởi vì như thế cô sẽ khôi phục bộ dạng Christine Lan.

- Đạo này anh rảnh rồi quá nhỉ?

- Chúng ta có thể chụp một tấm hình hay không? Tổng giám đốc cũng nữ nhân viên hẹn hò kín đáo, những bức hình này lưu truyền ra ngoài, chuyện xấu của chúng ta nhất định được bàn tán sôi nổi.

Khả năng làm chuyện xấu của hần quả nhiên hơn cô vài phần công lực.

- Anh có thể hạ mình như vậy sao?

Cô oán hận.

- Chồng em chưa bao giờ tự quảng cáo rằng mình là một chính nhân quân tử.

Hắn vui vẻ cúi đầu, cẩn nhẹ gáy cô, Lam Vân Diễm kêu ái một tiếng, hắn hài lòng gật đầu.

- Dấu vết này lộ ra thì tin tức lại càng có sức thuyết phục.

- Diêm Nhược Thiên, anh...

Miệng phút chốc bị hắn ngăn lấy, lưỡi của hắn cùng cô dây dưa, đầu óc Lam Vân Diễm nhất thời trống rỗng, cả người run rẩy.

Trời ạ! Tại sao hắn có thể chịu đựng lâu như vậy không chạm vào cô? Cô có hương vị ngọt ngào mê người, huyết mạch hắn căng phồng, chỉ có ý muốn xé sạch y phục của cô, vùi thật sâu vào cơ thể nõn nà này... Không được, thời cơ chưa tới, hắn chỉ có thể tắm nước lạnh tiêu hỏa.

Buông cô ra, Diêm Nhược Thiên cố gắng đè nén dục vọng, ra vẻ nhẹ nhàng nói:

- Phu nhân nhà ta thật dễ dàng sinh khí.

- Em... Em sẽ không nhận thua!

Đây là lời khẳng định, mặc dù nhìn cô bây giờ tâm trạng nhộn nhạo nhưng đừng xem thường quyết định của cô.

Ha ha ha, thoát nhìn cô rất dịu dàng nhưng chẳng biết từ lúc nào thê tử của hắn lại biến thành “cầm tử quân” thế này:

- Thôi hỏng rồi, từ điển của anh cũng không có hai chữ “thua cuộc”, làm sao bây giờ?

- Anh cho là em sợ anh sao? Anh muốn đấu với em, được, em đồng ý, cẩn thận anh chết trên tay em đấy!

Cô sinh khí cắn cổ hắn một cái. Hừ, xem cái hình tượng của anh sẽ đi về đâu.

Đáng tiếc, cô tính toán lầm rồi, Diêm Nhược Thiên hơn hử:

- Cả tập đoàn này có ai tin hai chúng ta có quan hệ trong sạch.

Khuôn mặt co giật, cô quả nhiên rất đầu heo!

- Trên người của anh lưu lại dấu vết của em, chính là minh chứng rõ ràng nhất quan hệ hai chúng ta.

Lam Vân Diễm hớ người, tại sao lại cắn hắn chứ? Xong rồi, cắn cứ vào vết cắn kia thì danh hiệu Hồ ly tinh của cô lại tăng thêm một cấp, không còn là con hồ ly nữa mà là Dâm phụ, biết giấu mặt vào đâu bây giờ?

Khẽ vuốt ve gương mặt cô, hắn khẽ hắng giọng, âm thanh mang theo sự mỉa mai:

- Diêm Nhi, anh rất hi vọng cuộc đấu giữa hai vợ chồng chúng ta.

* * *

Hai vợ chồng đấu với nhau? Xem ra nam nhân này đầu óc có vấn đề rồi.

Hắn thật sự thay đổi, trước kia loại chuyện mất uy nghiêm thế này, hắn tuyệt đối không làm, nhưng hiện tại, hắn hận không thể khiến chiến sự diễn ra thêm phần ác liệt, đem thanh danh của hai người bị vùi dập tới tấp, quả thực không biết nên dùng lời nào để mô tả nữa!

Tình huống phát triển đến đây, cô không thể không chơi, nhưng đối mặt với người khác, cảm giác thật không thoải mái, rõ ràng danh chính ngôn thuận là phu nhân tổng tài, tại sao lại biến thành thân phận tình nhân bí mật... À không, điều này tuyệt đối không được lộ ra... Ai nha! Thôi, quan trọng lúc này là phải kiên trì chiến đấu với hắn.

Nhưng lần này cô thực sự mệt mỏi, chỉ muốn tìm chỗ núp...

- Có muốn một ly café không? Sắc mặt cậu tệ quá.

Lâm Dĩ Quân háo hức nghe tình hình, xem ra vẻ mặt đã phản lại chủ nhân rồi.

Nhìn thoáng qua cô ngoan ngoãn ngồi xuống, Lam Vân Diễm thật sự bội phục bạn tốt. Bất kể mình trốn ở chỗ nào nữ nhân này luôn có biện pháp tìm thấy.

- Cậu đúng là đồ không có lương tâm, tớ bị phiền hà quá nhiều sắp chết rồi, cậu còn vui vẻ vậy sao.

Lâm Dĩ Quân vô tội nháy mắt. Cuộc sống nhàm chán quá, có người nguyện ý cung cấp chuyện vui, cô làm sao kháng cự được?

Uống xong một ngụm café bạn tốt đưa cho, Lam Vân Diễm cười nói:

- Hiện tại tớ là một đồng lửa, tốt nhất cậu tránh xa kẻo bị hun chết đấy, miễn cho tớ tội danh làm ô uế thanh danh của cậu.

- Thân là em gái họ của tổng giám đốc, nhiều người nịnh bợ tớ còn không kịp, ai dám nói gì.

Nghe vậy, Lam Vân Diễm buồn bực.

- Nếu cậu định đem thân phận của cậu công khai: phu nhân tổng tài chạy đến tập đoàn chồng mình làm nhân viên vệ sinh, mọi người cùng lăm chỉ cho là đầu óc cậu không bình thường, sẽ không làm mất thể diện cậu, nhưng sự việc này lộ ra anh họ tớ không cười nổi đâu, mặt mũi anh ấy để vào đâu.

- Cậu xác định?

Thành thật mà nói, cô không dám chắc, Diễm Nhược Thiên cao ngạo là vậy, lỗ như... Thân hắn mang trọng trách lớn, luôn phải khống chế tâm tình, giữ gìn thanh danh thể diện, những thứ này quan trọng đối với hắn tựa như không khí để hô hấp vậy.

- Không phải sao?

- Tớ không biết, điều duy nhất có thể xác định là, tớ tuyệt đối không thể công khai thân phận, việc này không đơn thuần là để ý tới công chúng nói gì, mà là biểu đạt việc tớ nhận thua, phu nhân tổng tài lại thích hợp với công việc vệ sinh? Mặc dù nếu tớ mặt dày thì cũng chẳng ai dám nói gì, có điều, sau này mọi người nhìn tớ sẽ gọi là Christine Lan hay phu nhân tổng tài?

- Ấy da, ...Cái này thực sự có chút phiền toái.

Lâm Dĩ Quân gãi đầu.

- Đâu chỉ phiền toái, cái kia căn bản là một tai nạn, tớ lung túng không được tự nhiên, mọi người cũng không nên quá đáng, cho nên hiện tại không thể làm gì khác hơn là tiếp tục cùng anh ấy chơi loại trò chơi nhàm chán này, trừ phi tớ có biện pháp tìm được một phương pháp vẹn toàn cho cả hai bên.

Hắc hắc, Dĩ Quân nháy mắt với Vân Diễm.

- Thành thật mà nói, biểu hiện của anh họ tớ lần này rất tuần tú sao?

Đưa mắt lên xem thường, Lam Vân Diễm dĩ nhiên không thể tán dương hấn đẹp trai đến mức làm cho cô tim đập thình thịch, bởi vì nghĩ đến đó thôi cô chẳng phải đã thua cuộc sao...

- Anh tớ có dùng thủ đoạn ác liệt hơn không nhỉ?

Lâm Dĩ Quân chỉ muốn xem cuộc vui, cô biết rõ tính anh họ, chắc là đã chuẩn bị hành động tiếp theo tốt lắm rồi.

Lam Vân Diễm không có khí lực trả lời, bởi vì... cô lo lắng. Cô biết Diễm Nhược Thiên là người có thói quen ra lệnh cho người khác, chuyện gì cũng muốn mọi người dựa vào hấn, khẳng định rằng hấn sẽ có rất nhiều mưu mô thủ đoạn. Nếu như nói được mà làm không được, chẳng phải là hạ thấp uy nghiêm của hấn? Cho nên, chưa đạt được mục tiêu đảm bảo hấn tuyệt đối không dừng tay.

Chuông điện thoại đòi mạng lại réo, đúng 5h, cô có thể bị tai hay là nhấn phím im lặng đây? Cả hai cách đều không được vì giờ vẫn còn đang trong giờ làm việc, không nhận điện thoại chắc chắn sẽ bị kỷ luật, ồn ào thế đủ rồi, thêm một scandal nữa cô không đỡ nổi, Vân Diễm nhấn nút nghe:

- Xin hỏi tổ trưởng có chuyện gì không?

- Christine Lan, tổng giám đốc gọi cô lên phòng chuyên dụng tổng tài.

- Em có thể không đi một mình được không...

Cô nói khẽ.

- Một mình cô đi gặp tổng giám đốc...

Không cho cô cơ hội lên tiếng, Ngô tổ trưởng cúp máy. Tút tut tut...

- Chúc cậu có một đêm lãng mạn.

Lâm Dĩ Quân giật cốc café trong tay cô rồi quay đi.

Haiz, hai người bọn họ, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, phần lớn thời gian trừng mắt nhìn nhau, thỉnh thoảng nói vài câu đầy mùi thuốc súng, lãng mạn? Lãng mạn chắc bị dọa chết khiếp chạy rồi.

Thở dài một hơi, lòng tràn đầy ý nghĩ không muốn đi tới phòng tổng tài, khi cô thấy bên trong lơ mơ ánh nến dịu dàng, trên bàn bày rượu vang và vài món ăn, cô không khỏi kinh ngạc, ngây ngốc đứng im một chỗ. Chuyện gì thế này?

- Merry Christmas.

Diêm Nhược Thiên kéo ghế giúp cô.

Cô nghĩ ra, hôm nay là đêm giáng sinh, mấy ngày qua nơi này ngập tràn không khí giáng sinh, bởi vì hần làm cho tâm hồn không yên, cô căn bản không có chú ý hôm nay là ngày gì.

Ngày này hai năm trước chính là ngày bọn họ quen biết nhau, mặc dù hần chưa bao giờ quan tâm ngày kỉ niệm, nhưng cô thì khác, vào đêm này hai năm trước, cô như bị hần bỏ bùa mê, từ đó vì nam nhân này hao tổn tinh thần... Được rồi, hôm nay hòa bình!

Bữa ăn tối Noel này thật là tuyệt, bọn họ mỗi người cầm ly rượu đỏ của mình đi tới tường kính phía trước, nhìn xuống thành phố đèn xe nhộn nhịp.

- Nhắm mắt lại.

Hần vươn tay trái ra che mắt cô.

Lông mày nháy lên, cô hỏi hần muốn làm cái gì, bất quá cũng nhắm mắt lại, cô không muốn lãng phí buổi tối tuyệt vời này.

- Anh chưa nói mở mắt ra thì không được nhìn lên đâu nhé.

Lấy đi chén rượu trên tay cô, sau đó thả chén rượu trên tay hần xuống bàn, Diêm Nhược Thiên đứng sau Vân Diễm, đem quả giáng sinh chắn bị trước đó đeo lên cổ cô.

- Đây là cái gì?

Cô không đợi hần nói mở mắt đã hé nhìn, cúi đầu nhìn vật trước ngực, là sợi dây chuyền có khảm viên kim cương lớn, nhìn kỹ sẽ thấy bên trong khắc hai chữ J&C, cô hiểu được hai chữ cái này biểu hiện cho cái gì, J là chữ cái viết tắt của Jeremy, C là chữ cái viết tắt của Christine, là tên tiếng Anh của hai người bọn họ.

- Quà này của anh, có thích không?

Diêm Nhược Thiên ôm lấy cô từ phía sau, hần chưa bao giờ mua quà, trước giờ quà tặng đối phương hay bất kỳ ai cũng là do thư ký của hần chuẩn bị, nhưng lần này, hần muốn tự tay chọn quà cho cô, vất óc suy nghĩ, sau đó nhờ sự trợ giúp của Lôi Tân Dương và Lục Hảo Doãn mới chọn được thứ này.

Sao có thể không thích đây? Mắt cô long lanh nước, lần đầu tiên cô cảm nhận được giữa hai người có mối liên quan, cô là vợ hần!

- Em chưa chuẩn bị quà giáng sinh cho anh...

- Em có mà...

12. Chương 07 Part 2

- Sao em không biết?

Cô khó hiểu.

- Là em!

Oanh! Nhiệt khí xông thẳng vào gáy, cô vừa thẹn vừa sợ .

- Em... Sao em lại biến thành quà được?

- Đối với anh, em là món quà đáng giá nhất.

Sức nóng trong mắt Diễm Nhược Thiên đủ để thiêu hủy của tập đoàn mất, lý trí của cô làm sao có thể không bại trận đây?

Giờ khắc này, không còn thứ gì quan trọng nữa, hai cặp môi bắt gặp gắn chặt với nhau...

Hai tay ôm cổ của hần, hai chân Lam Vân Diễm quấn quanh lưng hần, khát vọng của cô không thua kém hần, hai người nhanh chóng cởi bỏ y phục đối phương, hai thân thể quấn chặt lấy nhau, đến khi ngã lên giường trong phòng nghỉ tổng tài thì đã sớm trần như nhộng.

- Tiểu yêu tinh, sao hành hạ anh lâu như vậy chứ?

Diễm Nhược Thiên không chút ôn nhu ra sức cướp đoạt tiện nghi của Vân Diễm. Hần vuốt ve gương mặt cô, dần dần chạy xuống cổ, xương quai xanh, đôi tay không an phận dần mò mẫm xuống đôi gò bồng đảo căng tròn, tìm lấy hai đỉnh hồng đã vươn lên mà xoa bóp...

Đây là lần đầu tiên Nhiễm Nhược Thiên quan sát kỹ vợ mình, cô thật kiêu diễm, cả người mềm mại, hần không kìm chế được dục hỏa đang bốc lên, nhanh chóng tiến vào cô, dây dưa hồi lâu cuối cùng cả hai cùng nhau lên tới đỉnh điểm của hoan ái.

Liếc nhìn đồng hồ, bữa sáng đã được mang đến, hần kéo chăn lên cho vợ mình, ngoài hai cánh tay ra, những thứ khác tuyệt đối không được phép lộ ra ngoài, sau đó khoác áo ngủ bằng lụa ra khỏi phòng.

Khi hần mở cửa phòng, đúng lúc nhân viên phục vụ đẩy đồ ăn sáng đến.

- Chúc tổng giám đốc buổi sáng tốt lành.

Nhân viên phục vụ cung kính cúi người, không dám nhìn thẳng vào hần, sau đó không nhận được liếc trộm, cho tới bây giờ chưa khi nào thấy tổng giám đốc khêu gợi như vậy.

- Tảo An, thu dọn sạch sẽ đồ ăn tối qua đi.

- Vâng.

Nhân viên phục vụ đẩy xe thức ăn tới bên cạnh bàn, thu dọn bữa tối sạch sẽ, sau đó bày đồ ăn sáng lên, đây vốn là công việc đơn giản nhưng... Quần áo rơi vung vãi ở cửa phòng khiến cho tầm mắt của Tảo An tò mò hơi di động, bắt được cảnh xuân trong phòng ngủ tổng tài. A!!! Thiếu chút nữa thì làm rớt mấy cái đĩa. Không tin được, thì ra lời đồn đại là thật, nhân viên nữ bò lên giường tổng tài...

- Cô phục vụ quá chậm.

Diễm Nhược Thiên đi tới nói có vẻ không vui, sau đó đóng cửa phòng ngủ lại.

- Thật xin lỗi tôi lập tức làm xong đây.

Ngay lập tức dẹp bỏ ý nghĩ kia, nhân viên phục vụ chuyên tâm, ba phút sau đã làm xong, thấp giọng cáo lui, cô muốn nhanh chóng đem chuyện này bà tám với mọi người trong tập đoàn!

Khẽ cười một tiếng, Diêm Nhược Thiên quay vào trong phòng, nhìn người nằm trên giường, nhẹ giọng rủ rỉ. “Đừng trách anh quá tiểu nhân, nếu như không làm chút thủ đoạn nhỏ, làm sao vợ yêu biết điều đi vào khuôn khổ?”

Thật ra thì cô có thể chống đỡ đến bây giờ đã là ngoài dự liệu của hắn, bị mọi người nhìn ngó, công việc bị chen ép, hiểu lầm nối tiếp hiểu lầm, người bình thường sớm đã gục, ai mà nghĩ được cô ấy lại có nghị lực kinh người như vậy.

Hắn vẫn mong đợi không nên đi bước này, nhưng không ngờ cô cố chấp như vậy, hại hắn phải dùng thủ đoạn này.

Ngồi ở mép giường, hắn nhẹ nhàng lay cánh tay cô.

- Diễm nhi, bữa sáng tới rồi, em đi tắm dùng điểm tâm đi rồi hãy ngủ tiếp.

Một hồi lâu, Lam Vân Diễm ngái ngủ lẩm bẩm:

- Em không ăn đâu, em mệt quá.

Dĩ nhiên hắn biết cô mệt thế nào, tối hôm qua bọn họ chiến đấu hăng hái trên giường một phen, đã lâu không có làm chuyện tình này, cả hai người bị bỏ đói gặp nhau như nắng hạn gặp mưa rào, sau một hồi hành hạ cái giường liền chuyển vào trong phòng tắm, diễn lại một màn kinh thiên động địa... Rồi phòng tắm còn đầy mùi hoan ái, tiến vào giường, chưa thấy thỏa mãn, lại kịch liệt vận động ư ư a a thêm lần nữa, sau đó lại tiến vào phòng tắm... cuối cùng cô không trụ nổi mà ngủ thiếp đi trong bồn tắm...

Nếu không phải vì cô yếu ớt không chịu nổi một kích, hắn tuyệt đối sẽ không thu tay lại, ai bảo cô hại hắn vườn không nhà trống lâu như vậy, đương nhiên là có nghĩa vụ bồi bổ lại hắn những tháng ngày cô đơn tịch mịch.

- Ngoan, bữa ăn sáng để nguội ăn không tốt, hay không tắm nữa, em ăn luôn nhé.

- Em không ăn.

Cô rút cuộc mở mắt, bộ dạng ngái ngủ thực khả ái.

Không thể kháng cự sức hấp dẫn, Diêm Nhược Thiên cúi đầu hôn lên môi cô, trước kia đều là cô dậy trước, chuẩn bị quần áo đi làm cho hắn, hắn chưa từng nhìn thấy cô như lúc này.

- Sáng sớm đã ầm ĩ thế...

Cô hờn dỗi giục đầu vào gối.

- Nếu em không dậy ăn điểm tâm, anh liền đem em thành bữa sáng đấy.

Lần này cô kéo chăn che kín đầu của mình, đầu óc đột nhiên minh mẫn, chuyện phát sinh tối hôm qua hiện rõ từng ly từng tý, mặc dù là vợ chồng mau hai năm rồi, nhưng hôm qua là lần đầu tiên bọn họ như vậy, kịch liệt điên cuồng, một lần lại một lần thét chói tai, một lần lại một lần trèo lên đỉnh núi dục vọng, một lần lại một lần vui thích cung khóc trong lúc thoải mái...Trời ạ! Thật thẹn thùng quá đi!

- Anh đếm đến mười, em mà không dậy, anh không khách khí nhé. Một, hai, ba...

Lam Vân Diễm bật dậy, thẹn thùng nói:

- Anh đứng đây, em làm sao mặc đồ được?

- Bên ngực trái em có một nốt ruồi, phía hông phải có một cái bớt, em bị anh ăn từ đầu đến chân, trên người em có chỗ nào anh chưa nhìn qua, sợ cái gì?

Giọng hắn mỗi lúc một thấp, lại khàn khàn, bộ dạng cô quả thực hấp dẫn hắn quá đi, sắp chảy nước miếng tới nơi rồi.

Cô vừa thẹn vừa giận cầm lấy gối ném hắn.

- Anh là đồ đại sắc lang, mau đi ra ngoài cho em.

- Được rồi, được rồi, anh đi đây.

Không đi ra ngoài hẳn sẽ biến thành dã thú mất, trải qua một đêm kích tình như vậy, cô cần phải hồi phục sức đã.

Sau khi rửa mặt, thưởng qua bữa sáng, Lam Vân Diễm đột nhiên nghĩ đến một chuyện rất quan trọng.

- Hiện tại mấy giờ rồi?

- Không biết, hơn mười một giờ hoặc là mười hai giờ gì đó.

Diễm Nhược Thiên nhún vai trả lời.

- Trời ạ! Đi làm. . .

Cô kinh hoảng nhảy lên, luống cuống tay chân đi ra ngoài.

- Anh đề nghị em trước tiên thay áo tắm trên người đi, bằng không người trong tập đoàn sẽ bị em hù dọa chạy mất, các đồng nghiệp đã bị em làm cho suy tim mất rồi.

Hắn dù bận vẫn ung dung thưởng thức bộ dạng hỗn loạn của cô.

Trời ạ! Cô tại sao có thể gây họa lớn như vậy? Oán giận nhìn hắn liếc mắt, Lam Vân Diễm hoảng hốt chạy về phòng chuẩn bị, bất quá, khi cô mặc xong xuôi đồng phục vào, chạy tới trước mặt Ngô tổ trưởng trình diện thì đã quá giờ làm việc từ lâu.

* * *

Thế giới của cô đã tới ngày tận cùng chưa?

Lam Vân Diễm không nhịn được đập đầu vào tấm ván gỗ, cô thà chết chưa giờ sao dám gặp ai!

Hai tay che mặt, đầu óc không khỏi hiện lên một màn trưa qua.

Cô chật vật chạy tới trước mặt Ngô tổ trưởng.

- Tổ trưởng, thật xin lỗi, em ngủ quên.

Khom người chào, mặc dù cô là người bị hại, nhưng nếu muốn cho tổng tài lão gia nhận tội, cô thà chết còn hơn.

Ngô tổ trưởng lạnh lùng nhìn cô một cái, nhàn nhạt cho hai chữ:

- Được rồi.

- Em không có ý lười biếng đâu.

- Được rồi, không cần nói nữa, coi như cô đi công tác về.

- Công tác?

Cô thật sự ngu ngốc mất rồi, không có cách nào biện giải, đại não hoàn toàn không kịp phản ứng.

- Theo tổng giám đốc ăn cơm, lại cùng tổng giám đốc lên... Haiz, tôi nghĩ đây có thể cho là đi “công tác.”

Ngô tổ trưởng chán ghét nhìn những nếp nhăn trên y phục cô.

Lam Vân nhìn qua gương, cô biết bộ dạng mình hẳn là rất lôi thôi, nhưng là, nếu như không phải vội vàng trình diện, cô đã có thể chỉnh trang lại y phục...Tổ trưởng vừa nói gì? Theo tổng giám đốc ăn cơm, lại theo tổng giám đốc... chữ chưa nói kia chẳng phải là “giường” sao?

Cô mở to mắt, tổ trưởng tại sao nói như thế nói điều này? Không sai, mặc dù đây là sự thật, nhưng cũng không cần thiết định tội cô như vậy, giống như vừa chính mặt nhìn thấy cô bò từ giường tổng tài xuống vậy.

Hắng giọng một cái, cô giúp mình rửa lại tội danh:

- Tổ trưởng, em cùng tổng giám đốc không phải là quan hệ như chị nghĩ đâu...Quan hệ, ày ... chúng em chỉ là bạn tốt...Đúng, bạn tốt, hai năm trước chúng em quen biết nhau.

Cô hoàn toàn không biết, càng tỏ càng đen sao?

- Cô không cần giải thích, hiện tại tất cả mọi người trong tập đoàn đều biết quan hệ giữa cô và tổng giám đốc như thế nào.

Hả, chẳng lẽ Quân Quân đã nói cho mọi người thân phận của cô? Nhưng sao thái độ của Ngô tổ trưởng đối với cô không giống như với phu nhân tổng tài, mà là giống với đồ bỏ đi... Rốt cuộc là chuyện gì đây?

- Em cùng tổng giám đốc có quan hệ gì?

Cô khiêm nhường hỏi.

- Nhân viên đưa đồ ăn bắt được cô ngủ trên giường tổng giám đốc, cô còn giả bộ ngây ngô sao?

Ngô tổ trưởng càng xem thường cô, đã có bản lãnh câu dẫn tổng tài thì phải có gan chịu đòn đi.

- Này. . . Đây là ý gì? Đây là có người cố ý nói dối, hẳn không phải là thật “Nhìn thấy” sao. . .

- Nhân viên phục vụ bữa sáng hôm nay tận mắt nhìn thấy cô nằm ở trên giường tổng giám đốc, “thân thể trần truồng”, chẳng lẽ cô nghĩ nói người ta nhìn lầm người sao?

Không có, người đó không có nhìn lầm, cô coi như xong!

Đây chính là cái gọi là cơn ác mộng, cô thật sự từ hồ ly tinh lên cấp dâm phụ, thử hỏi cô ở chỗ này trả lời như thế nào?

Bình thường mà nói, lúc này cho dù bỏ đi là điều tốt nhất, nhưng cô không thể nhận được, nam nhân kia thực sự xấu xa! Tình huống vô cùng rõ ràng, hết thấy cũng là âm mưu của hắn, có chủ tâm đem cô bức đến đường cùng, cô phải hàng phục ý tứ của hắn – thôi việc!

Tiểu nhân! Tên vô lại! Vô sỉ! Hèn hạ. . . Cô không phục.

Không sao, ít nhất không có ai dám gọi thẳng mặt cô hai chữ “dâm phụ”. Cô có thể kiên trì phục thù.

“Các cô có biết không? Cô ta thực sự bò lên giường tổng giám đốc.”

Hả? Đây không phải là đang nói cô sao? Lam Vân Diễm vội vàng bồn cầu, đem lỗ tai dán trên cánh cửa phòng vệ sinh.

“Không biết cô ta có thân hình thể nào, bản lãnh ra sao mà bò được lên giường tổng giám đốc nhỉ?”

Hừ, cô cũng xinh xắn đáng yêu chứ bộ.

“Đúng vậy a, tổng giám đốc cũng không có con mắt nhìn người gì cả, có thể bò được lên giường của ngài ấy, không biết là đã dùng cách gì?”

Cái này phải hỏi Diêm Nhược Thiên, ban đầu tại sao ở nhiều nữ nhân như vậy hắn lại chọn cô.

“Tôi nghĩ cô ta nhất định là bỏ thuốc mê trong rượu tổng giám đốc, bằng không dựa vào bộ dạng tầm thường của cô ta làm sao câu dẫn được ngài ấy?”

Thật quá sức chịu đựng rồi! Cô nghe không nổi nữa, bộ dáng tầm thường? Quá không có thẩm mỹ quan rồi, cô ít ra cũng thanh thuần chứ, còn nói gì, cô “bò lên giường tổng tài”, cô được hắn bế lên chứ bò lúc nào?

Có thể nhẫn, không có thể nhẫn. . . Phan một tiếng, cô bị cử động thô lỗ của bản thân làm cho khiếp sợ, đồng thời khiến mấy nữ nhân viên ở bồn rửa tay hoảng hốt, mọi người trừng mắt nhìn cô như thấy quỷ.

- Ý, quấy rầy đến các vị rồi.

Nhanh chóng lấy lại tinh thần, Lam Vân Diễm ưu nhã hướng mấy người nọ mà đi, mấy người kia nhanh chóng hướng hai bên lui ra, cô chậm rãi rửa tay sau đó lau tay rồi nói:

- Cá nhân tôi thật bội phục các vị tiểu thư có thể ở phòng rửa tay nói chuyện phiếm, bất quá, đừng để cho miệng các vị ô nhiễm trong môi trường này.

Thằng lừng, cô như một nữ vương cao ngạo đi ra ngoài, đóng sầm cửa nhà vệ sinh lập tức nghe được bên trong cửa truyền ra thanh âm chửi rủa, nhưng cô không chú ý, bởi vì lúc đưa ra quyết định, cô cũng đã nghĩ việc rời đi, nhưng không phải theo cách của Diêm Nhược Thiên, mà là theo cách của cô, cô sẽ không thua!

“Diêm Nhược Thiên, kế tiếp làm sao đây?” Cô cười nhạt. Chờ coi sao, chuyện tuyệt đối sẽ không như hần mong muốn!

13. Chương 08 Part 1

Tổng tài lão gia:

Vì để giữ được công việc nên “thiếp thân” phải rời Đài Bắc chuyển đi công tác ở nơi khác, mong ngài lượng thứ.

Vợ: Lam Vân Diễm.

- Đây là cái gì?

Diêm Nhược Thiên lúc này chỉ có thể dùng hai chữ “kinh ngạc” để hình dung cảm giác của mình.

- Thiếu phu nhân muốn tôi chuyển thư này cho thiếu gia. Thiếu phu nhân đã viết gì vậy?

Cần bá vội vã hỏi như đứa trẻ làm sai chuyện gì, thấy thiếu phu nhân cầm một túi hành lý rời đi, ông đã cảm thấy có điểm bất thường, nhưng thiếu phu nhân nói cô ấy ra ngoài chơi vài ngày sẽ trở về nên ông không thể ngăn được.

- Thiếu phu nhân đi lúc nào?

- Khoảng 10 giờ sáng.

- Sao bác không gọi điện cho tôi biết?

- Tôi đã gọi điện nhưng có lẽ cậu bận nên không nghe máy.

Hần quá sơ suất, từ khi thành công mưu kế đêm giáng sinh, hần cho rằng bản thân nắm chắc phần thắng, mặc dù cô không chịu bàn chuyện ngủ chung phòng nhưng hần không lo lắng. Vân Diễm biết bị hần tính toán, khó tránh khỏi giận dỗi bất mãn, qua mấy ngày chắc sẽ hết giận, không nghĩ mấy ngày qua cô lặng lẽ tiến hành kế hoạch lớn hơn.

Nhìn qua bức thư có chữ “Tổng tài lão gia”, hần mơ hồ hiểu được hai chữ “lão gia” có hàm nghĩa gì.

Dưới tình huống này. Hần nên tức giận đập bàn hay vỗ tay hoan hô đây?

Giỏi lắm! Thật là không tồi. Vừa không đầu hàng vừa thoát khỏi cuồng phong của hần, vợ hần xem ra rất thông minh... Nhưng thật kỳ quái, tại sao không tức giận, ngược lại còn muốn giơ ngón cái lên khen ngợi? Có lẽ, lòng hần mong đợi cô sẽ không đầu hàng nhanh chóng như vậy.

Thành thật mà nói, hần thậm chí có cảm giác khoái trá... Đúng, khoái trá, phu nhân nhà hần thực đáng yêu!

- Thiếu gia, thiếu phu nhân không phải là đi chơi vài ngày sẽ về ư?

Cần bá tự trách.

- Bác không cần lo lắng, tôi sẽ đưa cô ấy về.

Hần cần phải tìm tung tích nàng đã.

Ngày đó, hần điều tra được từ bên nhân sự, Lam Vân Diễm vội vã tới xin nghỉ phép, quản lý nói cũng đã cố giữ cô lại nhưng không được, quản lý cũng là người duy nhất ngoài Lâm Dĩ Quân biết thân phận của Lam Vân Diễm, thế nhưng bởi vì không có cách nào nói ra nên đành để tin đồn lan truyền khắp nơi.

Diễm Nhược Thiên không trách người quản lý nhân sự, bởi vì người ra lệnh cho quản lý là Lâm Dĩ Quân. Mặt khác, hần cũng có thể cho người tra sổ sách để tìm cô, nhưng chuyện này là giữa hai vợ chồng, không thể đẩy cho người khác làm được.

Biết được tung tích vợ mình, hần hận không thể phóng xe tới lôi cô về. Thế nhưng sĩ diện bản thân không cho phép hần làm như vậy, nếu nóng nảy chẳng phải là đúng ý cô sao? Nhưng để vợ mình tiếp tục làm nhân viên vệ sinh ở tập đoàn, hần cũng không chịu nổi.

Không vội, từ từ rồi sẽ có cách, thế nhưng bất kể chỗ nào hần tới cũng có hình ảnh của cô, trong nhà, tại tập đoàn cũng không ngoại lệ. Đêm đêm hần mất ngủ khiến ngày làm việc không hiệu quả, đầu óc lúc nào cũng vương vấn hình bóng cô, cuối cùng bộ dạng mệt mỏi, trở thành đối tượng nhạo báng của hai bạn tốt.

- Ngày nghỉ không ở nhà, sáng sớm chạy tới đây làm gì?

Đối mặt với hai gương mặt sáng lấp lánh vì hạnh phúc, sắc mặt hần càng đen sì.

- Quan tâm tới cậu chứ sao.

Lôi Tân Dương đón ly nước trái cây từ tay Cần bá, vui vẻ nói. Hần và Lục Hạo Doãn chẳng qua chỉ muốn ghé qua trò chuyện với hần một chút, ai dè được Cần bá cho biết một tin hay ho, Lam Vân Diễm rời nhà gần một tuần rồi, Diễm Nhược Thiên hình như không có ý đón vợ về, Cần bá rất lo lắng nhưng lại không thể làm gì, đành nhờ bọn họ ra mặt.

- Phu nhân nhà cậu đâu rồi?

Lục Hạo Doãn làm bộ ngạc nhiên hỏi.

- Hai người đừng có giả bộ ngu ngốc với tôi.

Cha mẹ nửa tháng nữa là về Đài Loan đón năm mới, vợ thì đi đâu không rõ, hần thì không có bất cứ hành động nào, Cần bá thật sự lo lắng.

Lôi Tân Dương rất thích kiểu nói chuyện trực tiếp này:

- Cậu không mau mang người về còn chờ gì?

- Hiện tại tôi không rảnh.

Lôi Tân Dương không nhịn được ôm bụng ngật ngheo:

- Làm trò gì nữa đây, tâm đã lộ rõ, còn giả bộ à?

- Tại sao phải gây khó khăn cho chính bản thân?

Lục Hạo Doãn quả nhiên là thân sĩ, lời ít ý nhiều.

- Phụ nữ không thể quá cứng chiều.

Lôi Tân Dương lắc đầu xem thường:

- Cậu đúng là tên tiểu tử ngang bướng!

- Chẳng lẽ không cứng chiều cô ấy thì sẽ chứng minh cậu không cần cô ấy sao?

Lục Hạo Doãn nhẹ cất lời, tuy nhiên tay lại hung hăng đánh cho Diễm Nhược Thiên một đòn cảnh cáo khiến hần nhất thời á khẩu không trả lời được.

- Đàn ông mà, thẳng thắn một chút đi.

Lôi Tân Dương hình như quên mất mình từng có một quá khứ “bất lương” thì phải, mạnh miệng cất lời.

- Trừ phi cậu không thương cô ấy, nếu không cứ tiếp tục tính toán thế này, chính là tự làm tổn thương trái tim cậu.

Lục Hạo Doãn hung hăng hồi tưởng hồi ức “đắm máu” của mình.

Thật ra Diêm Nhược Thiên đã nhận ra đạo lý này, bởi vì yêu, bởi vì nhớ thương, mặc dù đầu óc không ngừng tính toán, bảo đảm bản thân nắm chắc phần thắng, nhưng... hắn không thể nào bình tĩnh được.. Đúng vậy, mọi thứ tính toán chu toàn rồi, nhưng lại bỏ qua mất trái tim của bản thân.

- Nếu như cô ấy không theo tôi trở lại thì làm sao đây?

Hắn lo lắng cô giận dữ sẽ không quay trở lại bên hắn, suy đi tính lại, hắn cho rằng mùa xuân là lúc thích hợp nhất để đón cô về, khi ấy cha mẹ hắn sẽ từ Mỹ bay về Đài Loan đón năm mới, cô nhất định sẽ cùng hắn trở về Đài Bắc.

Khê nhú mày, Lôi Tân Dương như nghe được tin UFO đáp xuống trái đất:

- Ôi trời ơi! Ôi trời ơi!!! Diêm tổng tài của chúng ta cũng biết lo lắng vấn đề này sao!!!

Gương mặt tuần tú của Diêm Nhược Thiên thoáng đỏ thoáng trắng, hắn ảo não đưa mắt nhìn bạn tốt. Tên này có cần hỏi hê thế không? Trước kia, hắn quả thật không bao giờ lo lắng loại chuyện này, nếu như cô không hàng phục ý tứ của hắn, hắn có thể tới trối người bắt về, nhưng hiện tại, hắn quan tâm cảm thụ của cô, quan tâm tâm tình của cô, hắn không thể tùy tiện làm chuyện không nên.

- Nghĩ nhiều làm gì vậy? Cô ấy không nghe lời, cậu vận dụng những mối quan hệ quen biết khiến cô ấy không thể trốn vào đâu là xong.

- Lôi, đừng nghĩ vậy rồi xuất chủ ý cùi bắp.

Lục Hạo Doãn dù sao cũng là người từng trải, trước đây đã từng đuổi theo vợ đến tận nông thôn mà.

- Tôi nghĩ, nếu như nhận ra thành ý của cậu, cô ấy nhất định sẽ trở lại.

- Nếu như cô ấy không nhận ra thành ý của tôi?

- Vậy thì cứ kéo dài tình hình như thế này với cô ấy đi, phụ nữ không sợ cậu không quần lấy người ta, chỉ sợ bị quần chặt người ta.

- Tôi làm sao có thể kéo dài tình trạng này với cô ấy mãi được?

- Nếu như không buông được, cậu cũng không để cô ấy đi xa được đâu.

Không sai, hắn biết, bản thân không buông tay được, nếu Diêm Nhi không trở lại cùng hắn, hắn tuyệt đối sẽ không rời đi, đây chính là lí do hắn tính toán chi li thời cơ tốt nhất để đi bắt người.

- Cậu thật sự muốn mang cô ấy trở lại, tôi tin tưởng không có chuyện gì có thể ngăn trở cậu.

Đúng vậy, trong từ điển của hắn không có ba chữ “Không làm được”, hắn đang sợ gì chứ? Dừng cảm đuổi theo mang bà xã trở về là được rồi.

Thời gian trôi qua thật nhanh, nháy mắt, Lam Vân Diêm đã đi tới Khẩn Đình được hai tuần lễ, thế nhưng đến bây giờ vẫn không có chút tin tức nào của Diêm Nhược Thiên, chẳng lẽ hắn quyết định buông tha cho cô – bà xã của hắn ư?

Suy nghĩ một chút, cô cũng cảm thấy đây là chuyện không thể tin nổi, sao cô dám đặt niềm tin rằng hắn sẽ ngay lập tức chạy tới nơi này? Cô quên mất, có khi nào, hắn cho rằng hành động của cô chỉ là sự giận dữ của một đứa trẻ?

Chẳng qua lúc này cô không nghĩ nhiều được như vậy, toàn tâm toàn ý không thể thua cuộc, thật lòng cô tin hắn sẽ để ý cô đang phản kích.

Cô thừa nhận, cô mong đợi hắn đuổi theo đến Khẩn Đình, sau đó hắn nói: đầu hàng, chuyện gì cũng sẽ tùy cô, lúc đó cô sẽ nói cho hắn biết, cô sẽ xem xét việc có nghỉ việc ở tập đoàn không... Cô biết đây có lẽ là chuyện ảo tưởng nhất thế giới, nhưng lại không thể không si tâm vọng tưởng, hắn đã có thể nhượng bộ cô, chứng tỏ hắn rất quan tâm cô. Nếu vậy, cô sẽ không đời nào cố chấp nữa.

Nói tới cùng, cô không ngừng tranh chấp phản kháng chính là muốn được hắn yêu và quan tâm.

- Các cậu biết không? Anh chàng đẹp trai của Tập đoàn ẩm thực ở Đài Bắc lại tới nữa kìa.

Nhiều may, Lam Vân Diễm không tự chủ được dời mắt nhìn về phía mấy bàn ăn đối diện, là mấy người phụ nữ, đang túm tụm bàn luận về đàn ông, từ phòng trọ đến phòng ăn khách sạn Mạnh Nam, chỗ nào cũng thấy mấy phụ nữ túm tụm bàn tán về đàn ông, xem ra không có ai thoát khỏi tầm mắt của mấy người đó.

- Tôi thấy rồi, anh ta thật đẹp trai nha, không biết đã kết hôn chưa?

Đẹp trai ư nhìn thế này 99% là “hoa có chủ” rồi, mấy người này xem ra đang lãng phí nước miếng thảo luận rồi.

- Tôi thấy tay anh ta đeo nhẫn, chắc là kết hôn rồi.

Cô im lặng nhìn họ trò chuyện, không cất nổi tiếng, tình huống này, quả thực là khôi hài.

- Đeo nhẫn cũng chưa chắc đã kết hôn đâu.

Phụ nữ luôn dùng phương pháp này thuyết phục bản thân mình, khó trách hay mắc mưu đàn ông. Suy nghĩ kĩ chút có thể nhận ra ngay, gần đây thịnh một các ông chồng tháo nhẫn cưới đi lừa gạt các cô gái trẻ trung chứ không có vị nào tùy tiện đeo nhẫn lên tay, cấm nữ nhân tới gần cả.

- Kết hôn thì sao chứ, chỉ cần anh ta cười với tôi một cái tôi cũng thỏa mãn rồi.

Trắng trợn thật, nữ nhân kia, không có chút sĩ diện nào sao?

- Tỉnh lại đi, dù cô cho anh ta chạm vào người miễn phí thì anh ta cũng không thêm để mất đầu, nếu không, sao đến bây giờ không nghe điều tiếng gì xung quanh anh ta? Quản lý bộ phận phòng nghỉ sớm đã nhìn anh ta tới độ thủng mấy lớp áo rồi, nào có cách gì, cô phải biết anh ta là loại người không hiểu phong tình là gì đâu.

Đàn ông không hiểu phong tình đương nhiên là không tốt, nhưng đàn ông này sẽ là một ông chồng tốt... Diễm Nhược Thiên... Nước mắt bất giác rơi ra khỏi khóe mắt, cô rất nhớ hắn, thật sự rất nhớ hắn!

Hồngбет rồi, đầu óc cô bị ngâm nước sao, một ngày không thấy được, liền tư tư niệm niệm, gặp được lúc này, chẳng biết bao giờ mới được gặp lại, cả đầu trống rỗng như thể cô đã mất đi hắn.

14. Chương 08 Part 2

Cảm giác này làm cô sợ hãi, tình cảnh này thật bi thảm, hắn ở sát bên cô, nhưng cô không cách nào giờ tay ra nắm lấy.

Giờ khắc này cô hiểu rõ, cô thật sự yêu người đàn ông này, yêu rất nhiều, mất đi hắn, cô làm sao bây giờ?

- Cô đang nghĩ gì vậy?

Triệu Kinh An chậm rãi ngồi vào ghế đối diện bàn ăn với Lam Vân Diễm, Hắn là người quản lý phòng ăn của khách sạn Diễm Lệ, cũng là học trưởng của Lâm Dĩ Quân, quan hệ giữa hai người bọn họ vốn khá tốt, vì có hắn nên Lâm Dĩ Quân mới đồng ý cho bạn tốt tới Khản Đình một chuyến.

Vội vã lấy lại tinh thần, cô ngẩng đầu cười một tiếng:

- Quản lý à, tôi đang nghĩ bữa trưa ở đây khá là ngon.

Khi tới Khản Đình, cô không có ý định che giấu bản thân mình nữa, bởi vì cảm thấy điều này là không cần thiết, nhưng là, đồng nghiệp bên cạnh hình như hơi có ý kiến với cô, thêm nữa, người đàn ông độc thân có giá trị lớn nhất nơi này lại đặc biệt chiều chuộng cô, xem ra, nơi này cũng không khác khách sạn ở Đài Bắc là mấy, có lẽ, cô nên ở nhà chờ đợi thì thích hợp hơn.

- Cô đừng ngại gì nhé, có gì thì cứ nói, nếu không Quân Quân tưởng tôi không chăm lo cho cô, cô ấy sẽ làm thịt tôi mất.

Triệu Kinh An nhún vai nói.

- Tôi không mách đâu, anh đừng coi lời của cô ấy là thánh chỉ.

Quân Quân thật sự không yên lòng vì cô chưa từng đi xa nhà một mình. Kể từ khi trở thành bạn tốt, đi đâu cũng có nhau, Quân Quân là một bảo tiêu chuyên nghiệp của cô. Mặc dù sau này phát hiện ra, cô rất “cường hãn” chứ không phải như vẻ bên ngoài, nhưng là quen thuộc rồi thì khó mà sửa được.

- Nha đầu kia ngày nào cũng gọi điện hỏi thăm tình hình của cô, người đàn ông hoàng như tôi mà ngày ngày phải theo dõi chuyện không có thật, một hai ngày còn được, tới ngày thứ ba tôi không làm nổi.

- Cô ấy cho tôi là đứa trẻ sao?

Cô lắc đầu không biết nên khóc hay cười.

- Cô ấy lo lắng cho cô, bởi nếu không sẽ có người lột da cô ấy.

- Cô ấy lo lắng thừa thãi rồi.

- Bản thân tôi không thấy vậy.

- Sao cơ?

- Tôi nói là, cô nên ăn nhiều một chút, thoát nhìn cô như bị thiếu dinh dưỡng vậy, người khác nhìn bộ dạng này của cô sẽ rất đau lòng.

Triệu Kinh An đưa mắt quét qua bàn ăn, thức ăn hầu như còn nguyên.

Hắn sẽ đau lòng sao? Ngay cả một cuộc điện thoại còn không có, hắn căn bản không quan tâm cô sống hay chết...

- Tôi cũng muốn ăn thêm một chút, nhưng khẩu vị không tốt.

Cô cười khổ.

- Quân Quân tới đây gặp cô, thấy cô chỉ còn da bọc xương chắc chắn sẽ phun nước bọt tùm lum vào mặt tôi, nói tôi ngược đãi cấp dưới.

- Anh cứ nói là do tôi không hợp đất ở.

Nơi này không lạnh lẽo và ẩm ướt như ở Đài Bắc, thực là thiên đường, nhưng cô lại muốn chui trong chiếc áo khoác ngoài dày sụ khi ở Đài Bắc, bởi nơi đó có Diêm Nhược Thiên. Không biết hắn có nhận ra cô rất sợ lạnh không, mùa đông khi đi ngủ, hắn hay ôm cô, nhiệt độ cơ thể hắn cao hơn so với người bình thường, cuộn mình trong lòng hắn thật ấm áp.

- Nếu không hợp nơi này, cô không phải nên chuẩn bị để trở về Đài Bắc ư.

Cô muốn trở về, nhưng lý do để về là gì đây, Diêm Nhược Thiên không hề quan tâm cô, cô không thể mặt dày tới nổi tự bỏ đi rồi lại tự quay về. Trừ phi hắn tới đón cô, nếu không cô không mặt mũi nào quay đầu lại.

- Tôi hay dùng bài tây đoán tương lai, cô có muốn xem vận thế một tuần tới của mình không?

- Cảm ơn anh, tôi không tin mấy chuyện này lắm.

- Không tin cũng không sao, coi như tiêu khiển chút, chỉ cần ba phút thôi.

Vừa nói, hắn vừa biến ra một cỗ bài tây.

Cô kinh ngạc thốt lên:

- Quản lý luôn mang vật này bên mình sao?

- Đây là chốn nhiều người qua lại nghỉ ngơi, cũng nên chuẩn bị một thứ gì đó cho khách vui vẻ chứ.

Ngay sau đó hắn đưa bộ bài ra trước mắt cô, để cô rút ba lần, quả nhiên như hắn nói, chưa tới ba phút đồng hồ, hắn cho cô một đáp án đầy kỳ vọng:

- Kỳ kỳ vọng vọng, người cô muốn gặp sẽ tìm đến trước mặt cô.

Lam Vân Diễm cười trừ, nhưng một bong bóng hi vọng từ trong thất vọng đã nhô lên.

Diễm Nhược Thiên sẽ đến trước mặt cô sao?

Người cô muốn gặp sẽ đến trước mặt cô... Tự nhiên cô lại tin những lời vô căn cứ này ư?

Phán là ba ngày, vậy mà ngay cả gió thổi cỏ lay cũng không có, lúc nào cô cũng để ý điện thoại di động có tín hiệu gì không, chỉ sợ mình không nghe thấy chuông, hoặc máy hết pin, hắn không liên lạc được, kết quả: một tin nhắn cũng không có.

Cô là kẻ ngu ngốc ư? Nếu như coi bói bảo ngày mai trúng số, chẳng lẽ cô phải hoan hỉ đi mua cả trăm tấm vé số sao? Xem bói mà cả tin theo mọi điều thì sẽ biến thành trò cười mất thôi.

Đúng vậy, cô đúng là một trò cười.

Đã là giữa trưa, nắng lên đã có thể mặc áo ngắn tay, nhưng dù mặc đồ lao động che kín toàn thân cô vẫn cảm thấy lạnh thấu xương.

Kéo sợi dây chuyền từ cổ áo ra, nhẹ vuốt ve hai chữ J&C, lúc hắn đeo vật này lên cổ cô, cô cam giác hắn thực lòng trân trọng cô. Chẳng lẽ đó chỉ là ảo giác của bản thân sao?

Thở dài, cô nhét lại dây chuyền trong cổ áo.

- Lam, A302 là cô phụ trách quét dọn à?

Giọng nói sắc bén từ sau vườn hoa vang lên, Lam Vân Diễm vội vã chạy tới nơi phát ra giọng nói kia, là một đồng nghiệp mà cô vinh hạnh gọi thầm trong lòng biệt danh “Ổng loa”, bởi cô ta rất thích truyền lời giúp người khác.

Cô ôn hòa nở nụ cười:

- Đúng, xin hỏi có chuyện gì không.

- Khách nghỉ A302 đang tìm cô.

- Tìm tôi?

Hôm nay lúc nhận công tác vệ sinh, cô được phân công ở tầng cao nhất, bản thân không biết tại sao lại được tiếp nhận khu vực này. Đây là tầng xa hoa nhất trong khách sạn, phía trên có sân thượng, ở đó có thể nằm tắm nắng, hưởng thụ gió biển thổi tới, trừ tiếng sóng biển và chim kêu, không có một tạp âm nào...

Cô lạc đề rồi, dù sao mà nói, có công việc để làm đã là tốt, cô nên chăm chỉ mà quét dọn, bởi khách nghỉ ở loại phòng này hầu hạ tương đối khó khăn, chỉ gặp chút lỗi nhỏ cũng sẽ bị mắng. Ai bảo người ta có tiền.

- Có phải cô cố ý làm chuyện gì ở phòng nghỉ của khách để khách tìm cô?

“Ổng loa” hiển nhiên mặc định trong lòng cô là hồ ly tinh, kể từ khi cô xuất hiện, ánh mắt của người đàn ông độc thân sáng giá kia phát sáng, nếu như không phải quản lý Triệu dùng ám hiệu bắt bọn họ chịu nhận, hẳn là đã bộc lộ nanh vuốt.

- Tôi không có thói quen xấu này.

Cô cố nói giọng tỉnh táo, nhưng là càng tu dưỡng càng sa sút. Thật ra điều này cũng không khó lý giải, cứ tự dè nén bản thân, đến lúc, bản thân nghĩ vậy, mà làm không được như vậy.

“Ổng loa” hừ lạnh một tiếng, giọng càng lúc càng chanh chua:

- Có hồ ly tinh nào thừa nhận mình là hồ ly tinh.

Cô cắt lời

- Cẩn thận mồm miệng của cô.
- Nếu muốn lấn lộn chỗ này nữa thì chú ý hành vi của mình đi.

“Ông loa” cảnh cáo.

Đây gọi là uy hiếp sao? Muốn gán tội là gán tội, ở đâu ra cái đạo lý này chứ...

Vỗ vồ vào y phục dính cổ đại, cô vội vã đến A302 gặp khách, chỉ mong cô không bắt cần để dơ chỗ nào, hoặc là mất trộm... Loại chuyện này thỉnh thoảng vẫn nghe có khách trình diễn, sau đó khiến cho nhân viên của khách sạn điêu đứng.

Xác định rõ phòng A302, Lam Vân Diễm gõ cửa phòng, một hồi lâu, cửa phòng mở ra, cô lập tức khom người tự giới thiệu:

- Ngài khỏe chứ, tôi là nhân viên chịu trách nhiệm dọn dẹp vệ sinh phòng này.

Đối phương chậm chạp không lên tiếng, cô không thể làm gì khác là ngẩng đầu lên, không nghĩ tới ba quân bài tây mà Triệu Kinh An coi lại ứng nghiệm! Trong khoảng thời gian ngắn, cô chỉ có thể ngăn người nhìn nam nhân mặc áo choàng tắm kia – dáng người gợi cảm, chỗ lộ trên khuôn ngực mê người khiến tim cô đập rộn lên.

Một tay lôi cô vào, một tay đóng cửa lại, Diêm Nhược Thiên liền đẩy cô đứng sát tường, hung hăng hôn cô.

Một khắc, cô chìm trong mê hoặc này, ngay sau đó, Lam Vân Diễm đột nhiên tỉnh táo lại, dùng sức đẩy hắn ra, sinh khí muốn mắng người:

- Anh tới nơi này muốn làm gì?

Người này, sao lại xuất hiện như thế này chứ?

Hắn không thốt nên lời, bởi vì... giây phút này, hắn chỉ muốn vùi sâu vào thân thể mềm mại của cô, dùng sự kết hợp của thân thể để biểu hiện chủ quyền của hắn.

- Anh... tên vô lại này, tiểu nhân...

Khi hắn cậy mạnh đè xuống, cô tức giận vùng nắm đấm, nhưng khát vọng dây dưa thân thể khiến nắm đấm vô lực, ngược lại hai tay ôm cổ hắn, nhiệt liệt đáp lại sự tham lam của hắn.

- Em, tiểu yêu tinh thích hành hạ người khác...

Không có dạo đầu, Diêm Nhược Thiên vội vã cởi áo choàng tắm, sau đó hung hăng mở cúc, kéo khóa quần cô xuống, xé rách quần lót ren màu hồng bên trong, ngang tàng tiến vào, cô bất lực thở gấp khóc ròng, đối với hành vi vừa rồi của hắn vừa đau lại vừa mê luyến.

Cao trào dâng nhanh rồi qua nhanh, cô vô lực ngồi phịch trên người hắn, hắn ôm cô trở lại giường, cởi bỏ hết quần áo trên người cô, lần này, hắn trở nên nhẹ nhàng, thỉnh thoảng cuồn dă trêu chọc cô, một khắc trước cô cho là mình ở thiên đường, một khắc sau như rơi xuống địa ngục, vài lần sinh tử, hắn một lần nữa gieo thứ nóng hổi thật sâu trong người cô...

Vì vô cùng mệt mỏi, Lam Vân Diễm buồn ngủ nép trong ngực Diêm Nhược Thiên, từ khi tới đây, lần đầu tiên cô cảm thấy thân thể cùng tinh thần được thanh tĩnh lại, rốt cuộc có thể an tâm ngủ một giấc, nhưng là, nam nhân bên cạnh không cho cô ngủ yên.

Diêm Nhược Thiên thỉnh thoảng cúi đầu hôn lên tóc cô, thích thú nhìn bộ dạng mèo con của vợ mình, trên mặt hiện lên nụ cười thỏa mãn đầy hấp dẫn.

- Chúng ta về nhà thôi.

Hắn tới đây đã ba ngày rồi, nhưng mãi hôm nay mới xuất hiện, thứ nhất là do phải xử lý xong xuôi công việc, sau đó mới chuyên tâm dây dưa cùng cô; thứ hai là muốn xem xét kỹ tình hình của cô ở chỗ mới này, thành thật mà nói, nghe được nhiều lời đồn đại không tốt cho lắm, điều này khiến hắn phát hỏa, kết quả vừa trông thấy cô, nhin không được vội vã lưu lại ấn ký trên thân thể ngọc ngà.

- Em không muốn trở về với anh.

Nếu như cẩn thận lắng nghe, không khó nhận ra cô đang làm nũng. Hấn hại cô đợi lâu như vậy, sao có thể để hấn dễ dàng được vừa ý? Nhưng là, thính lực của hấn quá kém, không hề hiểu rõ tâm ý cô.

- Tại sao không về với anh, ở nơi này tiêu dao sung sướng vậy ư?

Rõ ràng là ăn giấm chua rồi, căn cứ theo tin tức nghe được mấy ngày nay, nơi này những tên đàn ông độc thân thấy cô là mắt sáng rỡ, cũng chứng minh một điều, cô là cái gai trong cộng đồng nữ nhân nơi này.

- Anh thấy em giống như đang tiêu dao sung sướng à?

Một mỗi ngược lên, cô tức giận nhìn hấn chăm chăm, nếu như không phải cố nhịn xuống, chắc chắn nước mắt đã tràn mi, chẳng lẽ hấn nhìn không ra cô đã tiêu tụy lắm rồi sao?

Diêm Nhược Thiên thật muốn tự mình tát vào mặt vài cái, bất kỳ ai cũng có thể nhận ra cô tiêu tụy cỡ nào, nhưng bây giờ cô càng lộ rõ vẻ mảnh mai, lại khiến cho hấn dâng lên khát vọng muốn ôm cô thật sâu vào lồng ngực.

- Chẳng lẽ em định ở nơi này cho đến lễ mừng năm mới sao?

Khẩu khí hấn hòa hoãn xuống.

- Khí trời chỗ này rất tốt, đón năm mới ở đây không tệ.

- Đừng trẻ con vậy, năm mới, cha mẹ sẽ về Đài Loan, chúng ta có thể để họ ở nhà một mình sao?

Lòng cô trầm xuống, chẳng lẽ vì cha mẹ hấn sắp về Đài Loan nên hấn mới tới đón cô?

- Anh lo lắng cha mẹ biết chuyện hai chúng ta sẽ không vui?

- Chẳng lẽ em muốn cho cha mẹ lo lắng vì chuyện chúng ta sao?

Hấn biết cô rất hiếu thuận, cứ hai ba ngày lại gọi điện trò chuyện với họ một lần, hệt như không phải là bố mẹ chồng mà là bố mẹ đẻ. Bởi cô nói chuyện với bọn họ còn nhiều hơn hấn.

- Anh có thể bịa ra một lý do, như là, em ra nước ngoài du lịch với cha mẹ.

- Năm mới không ở nhà với chồng, lại ra nước ngoài du lịch với cha mẹ, người bình thường sẽ làm việc này à?

Diêm Nhược Thiên kích động ngồi dậy.

- Tình hình bây giờ của chúng ta đúng là không bình thường.

Cô không chịu thua, cũng lập tức ngồi dậy.

Hai người trừng mắt, ta nhìn người, người nhìn ta, thoạt nhìn như thể đánh trận ngày xưa, nhưng là, hai thân thể trần như nhộng đối địch nhau... có chút buồn cười.

Đôi mắt sắc bén như phát hiện điều gì, Diêm Nhược Thiên cất lời:

- Nhấn kết hôn của em đâu?

- Em để ở Đài Bắc.

Công việc vệ sinh vất vả, phải mang nhãn kim cương cao quý theo khiến cô bất an, không phải cô sợ tổn thất kim tiền, mà là sợ cái ý nghĩa mà nó biểu trưng, mất đi, cô gánh tội không nổi.

Hấn nghe xong vô cùng khó chịu:

- Tại sao không mang theo?

- Em sợ mất...

- Em thật sự sợ mất? Hay là sợ người ta biết em có chồng rồi?

Hấn nghe được lời đồn đại – cô cùng quản lý phòng ăn hay đi lại với nhau, thường xuyên dùng cơm nữa.

- Lời này là ý gì?

Lam Vân Diễm lạnh lùng nói.

- Em ở chôn này vụn đào hoa không tệ?

- Là sao? Chẳng lẽ anh nghi ngờ em cùng người đàn ông khác làm chuyện bậy bạ?

Dĩ nhiên là không, hẳn biết cô thương hẳn, ánh mắt cô nhìn hẳn rõ ràng mang theo yêu thương, nhưng, hẳn lại không chịu yếu thế, lại mạnh miệng:

- Tóm lại, muốn anh ở đây nghe những lời ong ve về chuyện của hai người là không thể được.

- Mau rút lại lời vừa rồi của anh.

- Chẳng lẽ không đúng sao?

Nam nhân này quả nhiên không thể nói lý, càng đối lý, tình hình càng trở nên bế tắc.

Bước xuống giường, Lam Vân Diễm nghênh ngang tới trước mặt hẳn nhặt y phục mặc vào. Cô tức giận tới mức không còn tâm tư thẹn thùng.

Diễm Nhược Thiên lẳng lặng đưa mắt nhìn cô nổi giận đùng đùng rời phòng, hẳn ý thức bản thân hơi quá đáng, nhưng ngay cả hẳn cũng bị cô làm cho thần hồn điên đảo, hẳn không tin mắt những gã khác mọc sau gáy, không nhìn thấy sự tồn tại của cô.

Nhưng cô không thể thông cảm cho chút tâm tình này của hẳn sao? Khi hẳn nghe có nam nhân bên cạnh cô, hẳn lo sợ, ảo não nếu mình không chạy tới đây... Nếu như có thể, hẳn muốn được là một đứa trẻ, có thể sử dụng tay chân mà đòi vật hẳn muốn, nhưng nào ích gì... Vừa đụng đến cô, máu hình như lên não hơi chậm...

15. Chương 09 Part 1

Đến khi cắn miếng bánh bao cuối cùng tới ghen hợm Lam Vân Diễm mới phát hiện mình chưa lấy đồ uống.

Trời đất! Rõ là tự vác đá đập chân mà!

Chắc chắn là tên cô không hợp với tên tập đoàn ẩm thực, không cẩn thận bị người ta thấy cô chặt vật rời đi từ A302, chưa tới một ngày sẽ trở thành tin tức sẽ lan khắp đám con gái Đài Bắc... Dường như cô vẫn là người lạc hậu, lúc này mới nhận ra chồng cô lại là đối tượng để đám chị em ở đây bàn tán cực kì sôi nổi... Nhưng cũng chưa đáng nói, cô giống hồ ly tinh thật sao? Nếu để mẹ biết con gái của bà bị người ta coi như hồ ly tinh thì sợ rằng bà sẽ bất tỉnh nhân sự, cô vốn là một thiên kim tiểu thư ăn học đàng hoàng.

Cũng khó trách, ai bảo vợ của hẳn lại bị người ta chụp được hình ảnh khó coi như vậy, lần trước có thể đổ cho Diễm Nhược Thiên, nhưng lần này là cô tự làm tự chịu.

Mặc kệ vậy, hồ ly tinh cũng được, cô chỉ muốn rời khỏi đây, người nơi này sẽ quên rằng cô là nhân vật nổi bật như thế vô cùng chóng vánh, cũng chỉ mong khi bất ngờ họ biết được thân phận thực sự của cô sẽ cảm thấy thoát nhìn cô cũng khiến người khác yêu thích.

Khát chết mất.... Nghĩ đến việc tại sao mình dùng bữa ở một nơi dân dã như vậy thì lại nhớ tới Diễm Nhược Thiên, đầu cô bắt đầu nóng lên chỉ muốn mắng chửi cho đỡ tức:

- Đồ ngốc, nếu anh nói cần người ta thì người ta sẽ theo anh về. Tại sao còn nói ra những lời kia để chọc tức người ta cơ chứ?

- Cô đang mắng ai ngu ngốc?

Triệu Kinh An xuất hiện với ly café đặt xuống trước mặt cô.

Cười ngượng ngùng, cô vội vàng tìm lý do lấp liếm:

- Tôi đang mắng một nhân vật nam trong truyện.
- Kể kia chắc chắn là cực kì ngu ngốc nếu không cũng chẳng khiến cô nói như vậy.
- Đúng thế, ngốc hết thuốc chữa!

Cô vội vàng đặt ly cà phê xuống để che dấu sự lúng túng, người hiểu chuyện thì chỉ nên nghe qua loa.

- Xem bói có đúng không?

Triệu Kinh An đá sang vấn đề khác.

Cô cảm thấy dở khóc dở cười nhưng vội vàng hỏi:

- Quản lí cũng biết anh ấy đến vào ngày đó đúng không?
- Khách quý tới cửa, là trưởng bộ phận quản lí sao mà không biết được? Nhưng mà mỗi lần ngài ấy tới đều là do tổng giám đốc tiếp, tôi còn tưởng ngài ấy là nhân viên ở phía Đài Bắc phải tới, nhờ phúc của cô tôi mới từ Quân Quân biết được người ta chính là vị tổng tài không thích góp mặt trên truyền thông của tập đoàn ẩm thực Diêm Lệ Viên.
- Không phải không thích mà do anh ấy cảm thấy phiền toái.

Diêm Nhược Thiên không ngại làm nhân vật trung tâm, bởi ở một mặt nào đó nó thể hiện cho sự thành công của hắn, là cảm giác hưởng thụ khiến hắn thích thú, nhưng hắn không thích chuyện tào lao, báo chí truyền thông lại là kênh buôn dưa bán cãi.

- Rất may là ngài ấy không ưa phiền toái nếu không sợ rằng đám chị em cô đơn đã sắp hàng ghi danh rồi.
- Thật khó hiểu, rốt cuộc anh ấy hấp dẫn phụ nữ ở điểm nào?

Hắn không biết lãng mạn, nếu có cô gái liếc mắt đưa tình thì sợ rằng hắn sẽ nói rằng mắt người ta có tật.

Triệu Kinh An cười ha hả:

- Chẳng lẽ cô không phải phụ nữ?

Ngượng cười, đúng là cô không có tư cách nói kẻ khác, nghĩ tới bản thân mình rất thê thảm nhưng vẫn yêu hắn hết lòng.

- Cô còn đang thử việc, không cần nói xin thôi việc, báo một tiếng là đủ rồi.
- Hình như tôi không được hoan nghênh ở đây.
- Không phải thế, tôi nghĩ ngài ấy sẽ không muốn để cô làm ở đây, ngài ấy phát hiện đàn ông ở đây mắt rất tốt, cô mà không đi thì chẳng khác gì đặt bom nổ chậm ở chỗ này.

Nghe xong khiến cô phì cười:

- Quản lí thật hài hước.
- Tôi nói thật mà, cô thử nhìn đi, mới chỉ thấy chúng ta ngồi đây uống café ngài đã tức như thế kia, sao có thể để cô ở đây, trở về Đài Bắc một mình?

Triệu Kinh An đánh mắt ra hiệu về phía Diêm Nhược Thiên, nhìn bộ dáng hằm hè của hắn tựa như muốn ăn tươi nuốt sống kẻ khác vậy.

- Quản lí, giờ nghỉ trưa của tôi đã hết, cảm ơn tách café của anh.

Lam Vân Diễm vội vàng rời đi để tránh gặp phải Diêm Nhược Thiên, hai người đang trong thời kì chiến tranh nên cô cố gắng tránh mặt.

Diêm Nhược Thiên đi thẳng tới chỗ Triệu Kinh An nói một câu:

- Cô ấy là người phụ nữ của tôi.

- Anh có muốn ngồi xuống uống một tách café không?

Triệu Kinh An bình thản đưa ly café cho hắn.

- Tôi không cần café.

Nói vậy nhưng hắn vẫn ngồi xuống.

Được rồi, uống cũng không việc gì. Nhấp một ngụm, loại café hòa tan bỏ đá này thực chẳng ra sao...Liếc nhìn chung quanh, Triệu Kinh An nhẹ giọng nói:

- Anh không hiểu gì sao? Một đôi uyên ương mới kết hôn đầu năm, lúc này gặp lại thì đã như nước với lửa có đáng ngạc nhiên không?

- Anh biết cô ấy là vợ của tôi?

- Cô ấy không giấu diếm tôi điều gì, vấn đề này cũng không quan trọng, nếu muốn thì sẽ nắm thật chặt, đây là lí tưởng tình yêu của tôi.

Nghe hắn nói rất hay, lại còn tự vỗ tay khen chính mình nhưng người chung quanh không hề ủng hộ, hắn cũng cảm thấy bản thân làm việc đổ thêm dầu vào lửa cũng không tệ chút nào.

Mặt Diêm Nhược Thiên xám xịt. Kẻ này hạ chiến thư với hắn sao? Hắn không bao giờ để kẻ khác cướp cô khỏi tay, kẻ này cũng đừng mơ tưởng có ý đồ gì với vợ của hắn! Chủ nhật chắc chắn hắn sẽ đưa cô về Đài Bắc.

- Thời hạn cũng sắp hết, cô ấy cũng chưa có ý nghỉ việc, cô ấy sẽ về với anh sao?

Triệu Kinh An không hề có ý khiêu khích, nhưng nghe ra thì lời này cũng chẳng khác là bao.

- Tôi sẽ đưa cô ấy về.

Đây là lời thề, không phải là nói suông.

- Anh muốn trói người ta à?

Thành thực mà nói thì chính hắn cũng cảm thấy việc này rất ngu ngốc, hắn dám làm sao?

- Đây là chuyện của vợ chồng tôi, không cần người ngoài chen vào.

Hắn định đứng dậy chuẩn bị rời đi, ý tứ của mình cũng nói rõ ràng, không cần phát biểu gì thêm.

- Anh biết cô ấy thích hoa không?

Đột nhiên Triệu Kinh An nói một câu.

Diêm Nhược Thiên giật mình, hắn biết Diêm Nhi chẳng có thiên phú gì ở phương diện hoa cỏ, nhưng hình như là có thích vải len caro nhỉ? Nghĩ kĩ lại thì dường như cô chưa hề biểu đạt ý tứ về vấn đề này, hiển nhiên hắn cũng chưa bao giờ quan tâm đến... Đương nhiên Diêm Nhi cũng rất ít chia sẻ cảm xúc cùng hắn, hắn cũng chẳng bao giờ hỏi xem ý tứ của cô ra sao.

- Anh không biết à?

Giọng điệu Triệu Kinh An dường như có chút hả hê.

- Chẳng lẽ anh biết?

Hắn hỏi vặn lại.

- Cô ấy thích hoa hồng.

Việc này đã kiểm chứng, không phải bịa ra mà nói.

Diêm Nhược Thiên nắm siết chặt tay, cảm giác thua kém thực khó chịu. Tại sao kẻ này lại biết bà xã của hắn thích hoa gì?

- Anh không cần hâm mộ tôi, nhưng điều này rất dễ tra ra, chỉ cần để ý một chút.

Hâm mộ? Lúc này hấn chỉ muốn thưởng cho đối phương một đấm!

- Anh vẫn chưa rõ à? Nếu con người không có sự ảnh hưởng lẫn nhau, tác động qua lại thì không thể nhìn thấy bản chất sâu kín bên trong, tựa như anh yêu một người nhưng không hề nói rằng anh yêu người ta, như vậy thì chẳng còn ý nghĩa gì cả. Anh không muốn tổn tâm tư hiểu rõ người ta, dù hôm nay cô ấy trở về thì một lúc nào đó người ta cũng sẽ bỏ đi trong cơn tức giận, chẳng lẽ anh tính rằng cả đời cứ lao vào vòng luẩn quẩn này sao?

Triệu Kinh An nhắc nhở hấn đầy thiện ý.

- Nhưng mà tôi lại cảm thấy trò chơi mèo vờn chuột như vậy cũng khá thú vị.

Nhìn đối phương rời đi, đột nhiên Diêm Nhược Thiên cảm thấy kẻ này không phải tình địch của mình, dường như hấn đưa tới một điều gì đó, chỉ là hấn không thích người này bởi nhìn đối phương quá ngứa mắt. Thế giới tình yêu vốn rất nhỏ bé, không cho phép kẻ thứ ba xuất hiện làm loạn, bất kể là hấn có ý tứ gì.

Vuốt ve bím tóc, Lam Vân Diễm đi về phía bãi đậu xe, liếc qua chiếc gương xong gương mặt lại lộ rõ sự hưng phấn mà dừng lại ngắm kĩ chính mình qua chiếc kính kia. Trang phục của cô được không? Không tệ, tràn đầy sức sống, không còn giống một cô gái hai sáu tuổi nữa, dường như đã biến thành một cô bé mười tám đôi mươi.

Hiển nhiên chỉ Diêm Nhược Thiên mới có thể làm cô hưng phấn tựa một đứa trẻ như vậy, chuyện xảy ra lúc sáu giờ sáng, đột nhiên cô nhận được điện thoại của hấn.

- Diễm Nhi, hôm nay chúng mình hẹn hò nhé.

Cô cực kì yêu thích cái cụm từ “hẹn hò” này, cảm giác vô cùng ngọt ngào, từ miệng hấn nói ra tựa như một thứ mê được khiến toàn thân cô mất đi sức phản kháng, tuy nhiên cô vẫn không quên vấn đề chính.

- Em phải đi làm.

- Hôm nay em được nghỉ phép.

- Nghỉ phép á?

- Anh đã xác nhận rồi, tám giờ chờ em ở bãi đỗ xe.

Vội vàng chải chuốt một hồi, gọi điện hỏi thăm một chút không ngờ cô lại được nghỉ phép thật.

Một thân một mình tới đây, cô còn chưa quen biết ai, hiển nhiên cũng không để tâm tới chuyện nghỉ phép.

Ăn mặc khi hẹn hò phải thật đẹp nhưng đồ đạc cô mang tới đây cũng chỉ có quần jeans áo sơ mi, muốn mặc váy thì cô lại phải chọn đồ phục, mặc đồ phục mà đi hẹn hò à? Không thể nào, đành chọn trong đồng hồ kia, tuy vậy nhưng mở quần jeans, áo sơ mi cũng làm cô mất hàng tiếng đồng hồ.

Ngẫm lại xem, hấn đã từng đả động tới việc hẹn hò chưa nhỉ?

Không hề, hấn thường nói bọn mình đi ăn cơm, chúng ta cùng đi tắm nắng, bọn mình đi triển lãm... Đây cũng là thói quan ra lệnh của hấn, “hẹn hò” hình như không có trong từ điển hấn vẫn xem.

Sao đột nhiên người này lại muốn hẹn hò nhỉ?

Cô nghĩ nát óc không ra, mà cô cũng chẳng rảnh hơi mà tìm hiểu, từng nhịp bước sôi nổi tựa như một đứa trẻ lần đầu được ra khỏi nhà vậy.

Nhìn phía bãi đậu xe, cô chậm rãi đi tới bởi không muốn ông cụ non kia quá đắc ý.

- Phu nhân nhà ta đã ăn sáng chưa?

Đột nhiên giọng Diêm Nhược Thiên truyền tới từ phía sau, bởi hấn sớm tới đây nên cô vừa xuất hiện là đã thấy, nhìn bộ dáng hoạt bát đáng yêu của cô nên hấn không hề gọi mà chỉ im lặng bám theo sau.

Dừng bước, cô thẹn thùng quay đầu lại:

- Anh tính núp ở đầu sau hù dọa người ta à?

- Anh muốn chờ em nhận ra, nhưng hình như em còn đang bận suy nghĩ gì đó, không có tâm tư để chú ý người chung quanh, thói quen này không tốt đâu, cứ như vậy sẽ rất nguy hiểm.

Hắn bước tới nắm tay cô rồi đưa hộp cơm dã ngoại đã chuẩn bị trong tay.

- Anh đã chuẩn bị cho em rất nhiều đồ ăn ngon.

- Chỗ này cũng có quán ăn mà?

- Nhưng anh muốn ở cùng với bà xã của mình.

Lam Vân Diễm then thùng khiến gò má ửng hồng, trái tim đập loạn nhịp, ánh mắt đảo loạn cuối cùng cúi gằm mặt xuống đất, càng lúc người đàn ông này càng ngọt ngào, cô rất thích như vậy, cảm giác còn lãng mạn hơn so với lần đầu hai người hẹn hò.

Lái xe đi khắp nơi, đông ngó một chút, tây xem một chút, đói bụng thì ăn luôn trên xe, hiển nhiên hưởng thụ cuối cùng nhất định phải là thú vui đuổi bắt trên bờ biển.

Cởi giày, đi chân trần trên bờ cát, đây là trải nghiệm cực kì mới mẻ với Lam Vân Diễm, Diễm Nhược Thiên thì lại khác.

- Cảm giác thật kì quái.

Diễm Nhược Thiên không biết dùng từ gì để nói về cảm giác này.

- Cảm giác không được an toàn, nhưng cũng cảm nhận được sự thoải mái, đúng không?

- Đúng thế, chính là cảm giác này, hình như bà xã anh cũng thấy vậy.

Hắn âu yếm nhìn nụ cười của cô. Gã kia mặc dù nhìn ngứa mắt nhưng nói rất đúng, nếu giữa người và người không có tác động qua lại với nhau thì không thể nhìn thấy nội tâm ẩn giấu bên trong.

- Mẹ chưa bao giờ cho em ra bờ biển, không phải do nó nguy hiểm, chỉ là ra đây chơi sẽ dễ bị lấm lem.

- Mẹ vợ quản lí em nghiêm khắc đến thế cơ à?

- Bà hi vọng em sẽ trở thành một cô gái hoàn mỹ không chút tì vết, ai bảo người ta là con gái, nếu là con trai thì bà cũng chẳng để tâm nhiều như vậy. Tiếc nuối lớn nhất của bà là không sinh được con trai, ở Lam gia bà cũng chẳng giành được địa vị gì, thế nên chỉ có thể dạy dỗ con gái thật tốt, quả nhiên con gái đã kết thân được với Diễm gia, cuối cùng lời nói của bà ở Lam gia đã có sức ảnh hưởng.

- May mà mẹ đẻ con gái, nếu không thì anh chẳng cưới được vợ rồi.

- Anh vẫn có thể cưới người khác.

Nghiêng người về phía trước, trán hai người chạm nhẹ vào nhau:

- Nhưng người anh muốn cưới chỉ có em thôi.

- Đáng ghét.

Cô nhỏ giọng hờn dỗi.

- Ghét cái gì?

Cô le lưỡi tỏ vẻ nghịch ngợm. Người đàn ông này cũng thực sự lãng mạn.

Đặt đôi giày trên tay xuống đất, đột nhiên cô ngẫu hứng bước theo một điệu nhảy, một, hai, ba... Một, hai, ba.... Dưới làn gió biển, nhảy trên bờ cát thực vô cùng lãng mạn, khẽ nhắm mắt lại trong sự say mê.

- Em thích mùa đông ở đây, cảm giác vô cùng thoải mái.

Nhìn cô khiến hắn say mê, dường như chỉ muốn ôm lấy cô nhảy múa, tuy nhiên trước đó hắn cần phải làm một việc.

- Diễm Nhi, em có muốn nghe anh kể chuyện xưa không?

Đột nhiên hai chân khựng lại, Lam Vân Diễm tròn mắt nhìn hấn, giờ phút này dường như hấn rất cô đơn, cũng cực kì ngạo nghễ khiến cô nhớ lại cái lần đầu gặp mặt, đây là quá khứ của Diễm Nhược Thiên sao? Cô nhẹ nhàng kéo hấn ngồi xuống.

- Em thích nhất là nghe chuyện xưa.

Một lúc lâu sau hấn mới nói bằng giọng khàn khàn:

- Anh không phải con ruột của mẹ.

16. Chương 09 Part 2

Đây là ý gì? Cô không rõ nhưng lời này lại cực kì dễ hiểu, nếu hấn không phải con ruột của mẹ thì là ai? Mặc dù hấn không phải kiểu con cái thích làm nũng cha mẹ, nhưng rõ ràng hai mẹ con họ cực kì thân thiết.

Vả lại cô cũng chưa từng nghe bạn thân nhắc tới chuyện này, chẳng lẽ cô cũng không biết?

- Mẹ anh không thể có con, cha anh rất yêu bà nên đành phải chiều theo sự sắp xếp của bà nội, đồng ý lấy thư kí của bà nội làm vợ bé. Bà chào đời ở cô nhi viện, do bà nội giúp đỡ nên mới vào được đại học, để báo đáp ân tình của bà nội, trong lòng bà cũng yêu cha anh nên bà đã đồng ý cả đời không danh phận để ở bên cạnh cha, bà ấy mới là mẹ ruột của anh.

Cô vô cùng kinh ngạc, trong đầu không ngừng hiện lên các sự việc nhưng không biết nên hỏi từ đâu.

- Sau khi mẹ ruột sinh anh ra, mẹ anh liền can dự vào, không đồng ý để bà ấy theo cha anh, hiển nhiên là để ngăn ngừa việc bị người khác chiếm đoạt vị trí, nhưng như vậy thực có chút nhân tâm. Bọn họ quyết định trao đổi quyền nuôi dưỡng anh, nhưng mẹ ruột của anh là cô nhi, sao có thể nhẫn tâm từ bỏ cốt nhục của mình đây? Anh nghe nói, sau khi sinh cuống rốn dính vào nhau, bà vất vả sinh anh ra mà suýt nữa đã chết vì rong huyết, cả hai mẹ con dường như đã chạm nửa chân vào Quỷ Môn quan rồi. Bà lên ôm anh trốn về nông thôn, tuy nhiên cuối cùng vẫn không thoát được mảnh lưới khôn cùng của Diễm gia, năm anh ba tuổi thì bà nội tìm được tung tích hai mẹ con anh.

- Bà nội mạnh mẽ đưa anh về Diễm gia à?

- Không, nghe nói lúc ấy anh khóc thét lên, mẹ đau khổ quỳ xuống cầu khẩn bà nội, bà không đành lòng cứng rắn mang anh đi, thế nhưng cuối cùng mẹ đã đồng ý để anh tới Diễm gia, điều kiện duy nhất là cho hai mẹ con một tháng, bà nội cũng đồng ý.

Cô muốn hỏi tại sao mẹ đẻ của hấn lại quyết định từ bỏ đứa con bà mang nặng đẻ đau suốt mười tháng? Nếu lúc đầu đã lựa chọn con mình, tại sao không thể kiên trì đến cùng?

- Lúc ấy là tháng mười hai, anh nghĩ đó là lần đầu tiên trong đời anh được thấy cây giáng sinh, do tuổi quá nhỏ nên sự việc cũng không nhớ rõ, từ nhỏ đến lớn trong giấc mộng của anh thường xuất hiện một cây thông năm màu rực rỡ, còn có một gương mặt hiền hậu rưng rưng nước mắt, lên đại học anh mới xác nhận được gương mặt trong mộng là mẹ ruột của mình.

Rất nhanh cô đã hiểu ra, thì ra nhìn cây thông Noel hấn sẽ nhớ tới mẹ ruột của mình.

- Làm sao anh lại biết những chuyện này?

- Trước khi mẹ ruột của anh qua đời đã gửi một lá thư cùng di vật của bà, hi vọng một ngày trong tương lai, khi anh đã đủ khôn lớn để đối mặt với cuộc đời thì bà có thể nói rõ cho anh chân tướng về mọi việc.

- Mẹ ruột của anh đã qua đời?

- Khi anh về Diêm gia hai năm thì bà bị bệnh rồi ra đi, dường như bà phát hiện tình trạng sức khỏe của mình càng lúc càng trầm trọng, lo rằng không thể chăm sóc cho anh, thấy anh sắp đến tuổi ăn học nên đành kìm nén nỗi đau mà đưa anh về Diêm gia.

- Mẹ kể mọi chuyện cho anh sao? Đó cũng là một quyết định vô cùng khó khăn.

Khẽ gật đầu, hiển nhiên hắn biết bởi vì nhân tính vô cùng ích kỷ và xấu xa, nghiêm khắc mà nói thì mẹ đã chia rẽ hắn cùng mẹ ruột của mình.

- Anh từng hỏi mẹ, tại sao bà lại nói cho anh biết chuyện này? Bà nói, bà có thể giấu diếm cả thế giới, trước giờ đó vẫn là mục tiêu của bà, ngoài mấy người thân cận thì không ai biết anh vốn không phải con đẻ của bà, thậm chí đôi lúc bà còn cho rằng anh chính là đứa con do bà mang nặng đẻ đau, tuy nhiên

bà không đành lòng giấu diếm anh, anh cũng cảm thấy đáng kiêu ngạo vì mình có một người mẹ vĩ đại như vậy.

Khóe mắt Lam Vân Diễm đã đầm lệ, cô rất khâm phục mẹ chồng.

- Anh đã đi gặp mẹ ruột của mình chưa?

- Mẹ đã đưa anh đi thăm mộ bà một lần.

Ôm chặt lấy hắn, cô tựa nhẹ gò má vào bờ vai hắn.

- Chắc anh cảm thấy rất hạnh phúc, anh có hai người mẹ tuyệt vời, mặc dù một người đang nhìn anh từ trên thiên đường.

Có lẽ vậy, bởi anh là một đứa con không dễ có được nên từ nhỏ yêu cầu của cha rất cao, nếu không có chí tranh đấu thì đừng nhận làm con ông ấy nữa. Dần dà dưới áp lực cuộc sống, không biết từ lúc nào anh đã học được thói quen kìm nén bản thân.

- Em hiểu.

Cô cảm nhận được điều gì đó.

- Diễm nhi, anh không quen với việc chia sẻ, nhưng anh sẽ học tập, sẽ không giấu diếm em, em cũng vậy, không được giấu diếm bản thân trước anh, bọn mình phải là một cặp vợ chồng hòa thuận.

Lời Triệu Kinh An không ngừng vang lên trong đầu hắn, lúc này hắn mới hiểu được đạo lý ấy, nếu không tự mở lòng với cô thì cô sẽ chẳng bao giờ thẳng thắn với bản thân.

Cô khẽ gật đầu đáp lại rồi ôm chặt cánh tay hắn, nước mắt chỉ chực tràn ra, rốt cuộc cô đã cảm nhận được sự chân thực, người đàn ông này là chồng cô, chỉ thuộc về cô mà thôi.

Trở lại xe, Lam Vân Diễm cố gắng quên đi sự ngọt ngào vừa rồi, làm vài động tác giảm bớt cảm giác mệt mỏi:

- Một quá, thăm rồi, chắc chắn ngày mai sẽ toàn thân ê ẩm cho mà xem.

Nhìn về phía cô, hắn nói về vấn đề chính:

- Ngày mai anh nhất định phải về Đài Bắc, dự tính là đi lúc 12 giờ trưa.

Dường như quá đột ngột nên cô vội hỏi:

- Sau đó thì sao?

- Cho anh một cơ hội, anh muốn làm tròn bổn phận của người chồng.

Từ lúc hắn nói “ chúng ta phải là một đôi vợ chồng hạnh phúc” thì cô đã đầu hàng, chỉ là lúc này mà không trên chộc hắn một chút thì quá dễ dàng cho người này:

- Em biết anh đang cố gắng, nhưng thói quen rất khó sửa, em cũng chưa có lòng tin với anh lắm, em cần phải suy nghĩ kĩ đã.

- Anh sẽ chờ em, bọn mình cùng về nhà.

Dù sao thì hôm trước hai người vẫn chưa chơi cho thực sự khoái trá, hấn cũng không hy vọng cô dễ dàng đáp ứng, mà thực sự thì giữa hai người cũng không nói rõ ràng, hấn cũng cảm nhận được rằng cô sẽ không để hấn rời đi một mình.

Khẽ nựng má cô, hấn nói bằng vẻ kiên định:

- Anh chờ em, bọn mình cùng nhau về nhà.

Mặc dù Diêm Nhược Thiên nhìn như đã nắm phần thắng, nhưng thực sự thì hấn cũng hơi lo sợ, cô sẽ về cùng hấn sao?

Gần hai ngày châu chực, bởi lo lắng nên hấn cũng không hiểu được mình làm thế nào mà vượt qua, có vài lần suýt nữa hấn đã xông tới hỏi xem cô có thể về cùng hấn hay không? May mà lí trí đã cản hấn lại, giao quyền quyết định cho cô, hấn vẫn im lặng chờ câu trả lời.

Tích tắc, thời gian trôi qua thật nhanh, từng giây từng phút không hề ngừng nghỉ, vẫn chưa hề truyền tới tiếng gõ cửa mà hấn mong đợi.

Không thể đợi nữa, hấn phải đi trả phòng.

Từ căn phòng nhìn ra biển ở tầng cao nhất đến đại sảnh trả phòng, lại đi về phía bãi đậu xe, suốt dọc đường trong đầu hấn không ngừng suy nghĩ. Cứ như vậy mà về sao?

Không được, sao hấn có thể để cô lại đây mà rời đi chứ? Bất kể mọi giá, dù là cưỡng từ đoạt lý cũng nhất định phải mang cô về, không có cô thì mạng sống của hấn không còn đầy đủ, hồn phách cũng không còn trọn vẹn bởi nó đang tìm kiếm bóng hình của cô...

- Diêm Nhược Thiên, anh muốn đi đâu?

Giọng Lam Vân Diễm từ phía sau truyền tới.

Xoay người lại, dừng chân ở trước quán ăn, đột nhiên hấn thấy cô đang ngồi trên xe nghịch ngợm, hành lí cũng đã sắp xếp để trên mặt đất, đôi chân không ngừng vung vẩy giữa khoảng không tựa như một cô bé ngây thơ hồn nhiên.

- Anh là rùa đen à? Sao lại chậm chạp như vậy? Không phải nói là buổi trưa à, giờ đã là chiều rồi.

Không phải cô cố ý ngồi trên xe có mái che, do chờ ở đây từ lúc sáng, mãi không thấy hấn xuất hiện nên phải tìm một chỗ mát để nghỉ.

Phu nhân của hấn càng lúc càng táo tợn, nhưng hấn rất thích cô nói năng hoạt bát như vậy... Ném hành lí xuống, hấn lao tới ôm chặt lấy cô.

- Anh làm gì mà ôm em chặt thế?

Nói vậy nhưng cô cũng ôm chặt lấy bờ vai hấn, cô cũng thích sự nhiệt tình của hấn lúc này. Lơ đãng liếc về những người đang trở mắt nhìn ở chung quanh, nụ cười của cô càng trở nên sáng lạn, phụ nữ rất thích hư vinh, cô rất thích mọi người biết thân phận thực sự của mình mà trợn mắt há mồm.

- Anh ở phòng chờ mà không thấy em đâu, nóng lòng muốn chết, mà anh lại không tin em nhấn tâm đến mức để anh trở về Đài Bắc một mình.

- Không phải là anh muốn em chờ ở bãi đỗ xe à?

Ngẩn ra, hấn ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào cô:

- Anh đâu nói là muốn em đợi ở bãi đỗ xe?

- Lúc chúng ta hẹn hò, không phải anh muốn em chờ ở bãi đỗ xe à?

Đương nhiên hôm nay cũng sẽ như vậy.

- Lúc đó khác lúc này, nếu anh không xuất hiện chẳng lẽ em không biết mà gọi điện à?

- Anh không cảm thấy đợi đến thời khắc cuối cùng mới công bố đáp án, cảm giác rất phấn khích sao?

Thiếu chút nữa hấn đã té xỉu, thì ra phu nhân nhà hấn lại tinh nghịch như vậy!

- Em nghĩ mình đang xem phim à? Không được, sau này chúng ta phải nói cho rõ ràng, nếu không thì anh sớm ngày sẽ chết vì đau tim mất.

- Sao tim anh lại yếu ớt như vậy?

- Trái tim anh vốn rất khỏe mạnh, nhưng từ khi gặp em thì nó lại trở nên yếu nhược đến vậy.

Che mặt hấn, đặt một nụ hôn lên môi hấn.

- Được, sau này chúng ta phải làm rõ mọi thứ, còn nữa, ông xã tổng giám đốc của em, bọn mình về đi.

Bọn họ trở về bằng ô tô, thỉnh thoảng Diễm Nhược Thiên hiền lại quay sang nhìn người bên cạnh.

- Anh tập trung lái xe đi.

Lam Vân Diễm vừa buồn cười vừa ngọt ngào nhìn hấn.

- Diễm Nhi, em thích hoa gì?

- Hoa hồng.

Khẽ nhướn mày, hấn không thích đáp án này, cái kẻ kia nói thật đúng!

- Sao em lại thích hoa hồng tầm thường như vậy?

Dường như giọng điệu hấn hơi khó chịu? Khó trách, cũng chỉ bởi kẻ kia!

Đến phiên cô nhún mày, hoa hồng có tội gì với hấn?

- Em cảm thấy hoa hồng rất đẹp, ít nhất thì em nhìn một cái là nhận ra.

Ngẩn người, hấn nhún mày tỏ vẻ khó hiểu. Đây là ý gì?

Chỉ thấy cô cười khan vài tiếng, hấn không thể học theo phong cách đà điểu, đáng tiếc nơi này không có cát để rúc đầu vào, chỉ có thể đành hoàng đối diện.

- Em là “hoa si”, hoa hoa cỏ cỏ thật là khó phân biệt.

Hấn phì cười. Phu nhân của hấn thật đáng yêu!

- Không buồn cười, mấy thứ hoa cỏ kia không thích làm bạn của em, em rất buồn.

Không sai, tình huống lúc này thực không buồn cười, bởi hấn đã nhận ra điểm quan trọng.

- Ngay cả chuyện này cũng nói với quản lý Triệu à?

- Tại sao em phải nói cho anh ta biết?

Chuyện này cũng không nghiêm trọng, cô thẹn thùng che miệng cười.

- Em không nói sao hấn biết em thích hoa hồng?

- Anh ta biết à?

Đến lúc này cô mới hiểu ra.

- Em nghĩ là Quân Quân nói cho anh ấy biết, cô ấy nhờ anh ấy giúp em, chắc là nói không biết chuyện của em cho anh ấy nghe.

- Quân Quân bảo hấn giúp em?

- Anh ta và Quân Quân là tình cũ vẫn vương vấn tơ lòng, một người thì không chịu bỏ Khấn Đình, một người không chịu rời Đài Bắc, nhưng cũng không muốn mất đối phương, cả hai dây dưa từ đại học đến giờ, không biết bao nhiêu lần tái hợp, bạn bè cũng không phải, mà duyên ái cũng không.

Ngẩn ngơ nửa ngày, thì ra kẻ kia đùa bỡn hần! Khó trách lại nói như thế, cái gì mà đuổi bắt cũng là một niềm lạc thú, “hần” cũng có niềm lạc thú của mình, nhưng thực sự vui sao... Không, lúc này hần lại cảm thấy người kia rất thuận mắt, không nghĩ thêm nữa.

Nhìn người bên cạnh nét mặt không ngừng biến đổi, Lam Vân Diễm càng lúc càng khó hiểu. Hần nhú mày, lát sau lại nghiêng răng nghiêng lợi, rồi lại cười cười, đến giờ thì huyết sáo véo von, rốt cuộc là đang nghĩ cái gì trong đầu đây?

Mặc kệ, dù hần tính toán cái gì, chỉ cần không thấy nét mặt cương nghị trước kia, cảm nhận được sự vui vẻ từ tận đáy lòng hần là quá đủ rồi.

17. Chương 10 (hết)

Về lại tổ ấm của mình, ngồi xuống vị trí vốn dành cho mình, đây là nơi cô quyến luyến nhất, những buổi sáng sớm tựa như in sâu trong lòng Lam Vân Diễm, dường như ngay cả trong giấc mộng cô cũng nở nụ cười ngọt ngào.

Giấc ngủ ngon thực vô cùng sáng khoái, dù đã tỉnh táo nhưng cô vẫn không muốn mở mắt, một luồng gió khe khẽ thổi mát mặt, đó là âm thanh quen thuộc đối với cô. Diễm Nhược Thiên thích không khí thoáng đãng, có lẽ như vậy sẽ giúp người ta dễ tỉnh táo, mùi hoa oải hương quen thuộc thoang thoảng, đây là mùi hương mà Cần bá rất thích dùng khi giặt quần áo, rồi hơi thở nóng bỏng truyền tới khiến cô ngây ngất. Đây là sức nóng từ cơ thể ông xã khiến cho sự lạnh lẽo hoàn toàn rời xa thân thể cô... Cảm giác thật hạnh phúc!

Vô cùng thỏa mãn, cô chậm rãi mở mắt, gặp phải ánh mắt si dại của Diễm Nhược Thiên thì mặt cô liền đỏ bừng vì thẹn thùng, cô không quen ánh mắt biểu đạt tình cảm một cách trần trụi như vậy của hần.

- Giờ đã muộn rồi mà, sao anh vẫn chưa dậy đi làm?

Rốt cuộc cô cũng lấy lại vị trí làm chủ căn phòng, do lòng tham không đáy quần lấy cô cả đêm, tới tận gần sáng khiến cô kiệt sức, hiển nhiên cô cũng chẳng còn chút sức lực để dậy chuẩn bị bữa sáng để hần chuẩn bị đi làm.

Hần vui đầu vào ngực cô, rõ ràng là thừa lúc nhà cháy hôi của.

- Bà xã của anh thật là thơm.

- Người ta mệt gần chết rồi, anh tránh xa ra một tí đi!

- Rõ là hẹp hòi.

- Anh nên chuẩn bị đi làm đi.

Cô khẽ đẩy hần ra, cô thích bộ dáng xấu xa này của hần, nhưng cũng không hi vọng ông xã mình sẽ biến thành một kẻ suốt ngày ham muốn trêu đùa phụ nữ.

Không thể làm hần ngẩng đầu lên, rõ ràng là kẻ này đã kháng nghị.

- Hôm nay ở nhà với em không được sao?

Cả đêm hần không hề chớp mắt, chỉ sợ tỉnh lại cô sẽ đi mất, cảm giác bất an khiến hần không ngừng tự dằn vặt, nhớ lại trước kia, cô chờ hần biết bao lần, nửa đêm tỉnh giấc vẫn không thấy hần về, lúc ấy chắc chắn cô cũng lo lắng như vậy.

- Anh không muốn quản lý tập đoàn nữa à, em còn nhiều việc phải làm.

- Em bận gì sao?

Thấy hấn vội vã như vậy, Lam Vân Diễm khẽ mỉm cười, cũng không thể trách được, hấn chưa từng can dự vào cuộc sống của cô.

- Bình thường vào giờ này em phải theo Cần bá và dì Trương đi mua đồ tết, còn phải sắm cho vợ chồng mình ít đồ tết, chứ anh cho rằng em bận rộn vì cái gì?

Đúng vậy, sao hấn có thể quên chứ? Năm mới sắp đến rồi, lúc này ai cũng có việc của mình.

- Sắm tết, em đến tập đoàn tìm anh rồi bọn mình cùng đi.
- Không thể được!

Cô vội vàng tránh khỏi hấn, còn mặt mũi nào mà đến chỗ đó một lần nữa?

- Mọi người vẫn tò mò về phu nhân tổng giám đốc trong truyền thuyết, em cũng trở thành một nhân vật nổi tiếng rồi.

Cô tủm tỉm cười nói:

- Từ lúc nào mà anh có lòng như thế, lại còn lo lắng đến sự hiểu kì trong lòng người khác nữa chứ?
- Năm sau tập đoàn sẽ tiến hành một buổi gặp mặt, hi vọng sẽ mời được bạn bè trong giới nghệ sĩ đến trao đổi, thảo luận về phương án hợp tác, ngày đó vẫn cần phải có phu nhân tổng giám đốc đến giúp anh phô trương thanh thế, sớm muộn gì thì mọi người cũng sẽ biết thân phận của em.
- Không được, anh cho rằng em không biết anh đang nghĩ gì sao?

Hung hăng dấn vào ngực hấn, cô tức giận nhìn chằm chằm vào đối phương.

- Anh không muốn em đến tập đoàn làm việc nữa đúng không?

Diêm Nhược Thiên húng hắng ho. Hấn đâu có nói rõ ý kia đâu nhỉ?

- Chẳng lẽ em còn muốn đến đó làm nữa sao?
- Cái đó... Em còn đang suy nghĩ.

Dường như cô càng lúc càng nghịch ngợm, cảm giác trêu đùa cô rất thú vị.

- Anh không cho phép em tới tập đoàn làm nhân viên vệ sinh nữa... Anh nói rồi đấy, việc đó không phù hợp với em.

Thôi xong, thói quen cũ thừa hưởng từ lão gia tử lại nổi lên, hiển nhiên phu nhân của hấn chỉ thích mềm, không ưa cứng.

Khẽ mỉm cười, Lam Vân Diễm khẽ hỏi hấn.

- Vậy anh cho rằng em thích hợp với việc gì?

Đây...Hiển nhiên cô chỉ thích hợp làm bà xã của hấn, nhưng nếu nói ra thì nhất định là sẽ ăn đòn, nuốt lại vẫn là thượng sách.

- Em muốn làm việc?

Cô bật dậy, vấn đề này rất quan trọng, cô không muốn giả vờ ngây ngô để lừa hấn.

- Em muốn làm việc, không thích hằng ngày buồn chán ở nhà, cảm giác này tựa như cảnh cá chậu chim lồng vậy, chỉ cần không được chủ cho ăn sẽ chết đói, em không muốn, em không phải kẻ vô dụng.

Nhức cả đầu, hấn không muốn để cô ra ngoài làm việc, nhưng cũng hiểu được cô đang nghĩ gì, cô không muốn sự tồn tại của mình là vô nghĩa, giống như hấn vậy, bán mạng để cố gắng thể hiện bản thân, ở một phương diện nào đó, việc này cũng là minh chứng cho cha thấy được sự hữu dụng của hấn.

Biết được vị trí của mình từ lúc chào đời, lại luôn canh cánh lời của cha hấn: “Nếu không có chí tranh đấu thì đừng mặt dày mà nhận làm con ta”. Hấn như một kẻ điên biến công ty thành chỗ ở, cũng chỉ bởi chứng minh hấn có mặt ở trên đời không phải là một sai lầm.

- Em muốn đi làm.

Cô kiên quyết nhắc lại.

Nhiều lần giảng co, cuối cùng hấn đã nhượng bộ.

- Em có thể làm việc, nhưng không được làm nhân viên vệ sinh trong tập đoàn, không phải vì thể diện của anh mà là anh không muốn em hành hạ bản thân mình.

- Anh cho rằng em còn muốn quay lại tập đoàn ẩm thực của anh à?

Đôi khi người đàn ông này ngốc hết mức!

- Em không đến tập đoàn làm việc thì đi đâu?

Hấn không thích cô đi làm ở nơi khác, bà xã của hấn rất có duyên với đàn ông.

- Cái này phải để em nghĩ cho kĩ đã, để xem rốt cục em hợp với chuyên ngành nào.

Hấn nhíu mày khiến cô bắt cười, khẽ đưa tay vuốt lên cặp lông mày của hấn.

- Anh yên tâm, em đảm bảo dù đi đến đâu thì trước đó em cũng sẽ hỏi ý kiến của anh.

- Thật?

Hấn cảm thấy nghi ngờ, cô mà nổi cơn thì còn cứng đầu hơn cả hấn, đến cuối cùng bản thân vẫn là người phải xuống nước.

- Đâu phải oán phụ phòng không suốt ngày muốn dụ dỗ chồng mình chứ, em đâu muốn bất hòa xảy ra giữa chúng ta?

Lại nhíu mày, hấn đã đánh hơi được tin tức thú vị.

- Vì muốn lôi kéo sự chú ý của anh mà em chạy tới tập đoàn làm nhân viên vệ sinh?

Cô chỉ cười không nói gì. Bắt đầu giật lùi về phía sau, quay lưng về phía hấn, tuyệt đối không thừa nhận nếu không kẻ này sẽ ra chiều đắc ý.

Diêm Nhược Thiên vội vàng tiến tới khẽ thì thầm vào tai cô:

- Bà xã.

Cô đáp lại:

- Chuyện gì?

Hấn lặp lại:

- Bà xã.

Cô vẫn kiên trì đáp lời:

- Chuyện gì?

Cứ như vậy giảng co một hồi lâu.

- Búp bê...

Cuối cùng Diêm Nhược Thiên là kẻ phải đầu hàng, rốt cuộc đã dùng tới biệt danh hay gọi cô, quả nhiên phản ứng của cô đã khác trước, quay lại đối mặt với hấn, đang định hỏi “búp bê” là cái gì thì hấn liền rót ba lời tựa đường mật vào tai cô:

- Anh yêu em!

Hấn yêu cô là sự thật hiển nhiên, nếu không mấy ngày cô liên tục kháng nghị cũng chẳng có tác dụng gì với hấn. Nhưng hấn nói “Anh yêu em” lại khiến trống ngực Lam Vân Diễm trở nên dồn dập, thì ra ba từ “Anh yêu em” lại khiến người ta rung động đến vậy.

- Tổng tài của em, em cũng yêu anh hơn cả yêu chính bản thân mình.

Đôi lúc cô vẫn nghĩ, nếu không yêu hấn đến như vậy thì có lẽ cô cũng chẳng có dũng khí đối mặt với thế giới bên ngoài, cô yêu hấn nên mới tự tìm lại chính bản thân mình.

Kháng nghị - đây là hai chữ gần đây thường được Diêm Nhược Thiên nhắc tới, hấn cho rằng mình yêu cô hơn, cô lập tức phản bác, kết quả hai người liền đánh cuộc xem ai yêu nhiều hơn, nhằm chán không? Đáp án không cần biết bởi lẽ vui vẻ mới là điều quan trọng.

Rốt cuộc Lam Vân Diễm có đi làm hay không?

Đáp án là không, qua năm sau, đột nhiên Diêm Nhược Thiên nhớ rằng cô đã đồng ý nấu bún cho hấn ăn, vậy nên đặc biệt yêu cầu cô học cho xong món này rồi mới được ra ngoài làm việc.

Cô cũng đồng ý để hấn không thể hạnh học gì thêm, học mất một tuần lễ rồi đột nhiên phát hiện mình đã có thai.

Tính toán một thời gian, có lẽ là đêm giáng sinh, đây là bảo bối mà cô vô cùng mong đợi lúc kết hôn, khi ấy cô cùng Diêm Nhược Thiên vẫn còn thờ ơ với nhau, cô cho rằng em bé chính là cầu nối quan trọng nhất giữa cả hai, chỉ là mãi vẫn không có tin tức gì, dần dần sinh nản chí, không ngờ bằng đi một thời gian không nghĩ tới thì rốt cục đã bảo bối thuộc về cô và hấn!

Cô cực kì hưng phấn khiến Diêm Nhược Thiên cười nhưng miệng cứng đờ, đang hưởng thụ thế giới ngọt ngào của hai người, đột nhiên em bé xuất hiện khiến hấn hao tổn tâm tư, rốt cục đã hiểu được tâm tình của Lục Hạo Doãn, rất may là bà xã cũng chẳng còn nhắc tới chuyện công việc nữa, dồn hết sức vào bảo bối bé nhỏ kia nên hấn vô cùng hoan nghênh sự có mặt của bảo bối bé nhỏ kia trong thế giới của hai người... Tâm lý con người là thế, vô cùng mâu thuẫn!

Không làm việc nữa, Lam Vân Diễm quyết định tìm cách khiến cuộc sống thêm phong phú, theo đề nghị của ông xã, cô đi học hội họa, mặc dù cô cảm thấy bản thân không có thiên phú nghệ thuật nhưng học tập cũng khá vui vẻ, đây mới là thú quan trọng nhất.

Hiện tại cô đi học suốt tuần, hàng ngày học xong liền có tài xế của hấn đón cô về tập đoàn. Kể từ lúc cô mang thai, lấy lý do đảm bảo an toàn nên hấn cứng rắn sắp đặt tài xế theo cô thì mới yên tâm, lần này cô không thể nói gì thêm, dù sao thì khi mang thai đi lại khá bất tiện, có tài xế đưa đón cũng tốt, nhưng việc tới tập đoàn ẩm thực như lúc này cô lại kín đáo phê bình.

- Chúc tổng tài phu nhân một ngày tốt lành.

- Chào anh.

Đây là nơi cô không ngừng nói thầm, từ lúc bước vào tập đoàn, dọc đường đi ai cũng ân cần chào hỏi thăm, rốt cuộc cô đã thành tiêu điểm của sự chú ý, cô vốn không phải người phách lối, cũng không để ý những kẻ đồn đại châm chích sau lưng mình, bởi lúng túng nên những người này sớm đã trốn mất tăm, cô chỉ để tâm tới cái bụng càng lúc càng to của mình, lúc này nhìn cô chẳng khác gì con chim cánh cụt!

- Chúc tổng tài phu nhân một ngày tốt lành!

- Chào cô!

Cô chỉ biết mỉm cười chống đỡ, mặt cô đã trở nên xơ cứng.

Rốt cuộc ông xã cô đang nghĩ gì? Nói với hấn nhiều lần rồi, học xong cô chỉ muốn về nhà nghỉ ngơi, phụ nữ có thai rất cực khổ, tại sao hấn còn muốn cô đến đây?

- Chúc tổng tài phu nhân một ngày tốt lành!

- Chào mọi người...

Cảm giác nặng nề bao phủ thân thể cô, biết làm sao cho tốt đây?

Qua ba phút, cuối cùng Lam Vân Diễm đã tới thang máy. Tốt quá, rốt cuộc thì đã được giải thoát!

Thang máy chuyên dụng đến phòng tổng giám đốc nên tài xế khom người xin phép rời đi, cô nhấn nút cửa liền mở ra.

Trong khoảnh khắc cô nhớ tới đêm giáng sinh lãng mạn kia, ánh nến lung linh, chỉ là hôm nay món ăn được đặt trên bàn trà ở phòng khách, Diêm Nhược Thiên muốn nói gì đó với cô.

- Happy Birthday!

Hắn kéo cô trong trạng thái tim đập loạn nhịp đến ghế salon, dường như nghĩ tới sự bất tiện lúc này của cô nên đã lựa chọn ghế salon khá thoải mái.

- Happy Birthday?

Rốt cuộc cô đã trở về thực tại, bụng to dường như khiến não bắt đầu hoạt động kém lại.

- Búp bê của anh quên mất sinh nhật của mình à?

Diêm Nhược Thiên càng lúc càng thích gọi cô là “búp bê”, bởi lẽ cô rất giống, nhưng, cô là búp bê đẹp nhất thế giới, là độc nhất vô nhị, chỉ thuộc về riêng hắn.

- Hôm nay thực sự là sinh nhật của em à?

Gần đây chỉ nghĩ tới chuẩn bị quần áo cho cực kỳ, thỉnh thoảng mới sờ tới lịch, bởi vậy nên cô cũng không để ý tới ngày tháng cho lắm.

- Anh xin lỗi vì đã từng bỏ lỡ sinh nhật của em.

Hai người nhìn thẳng vào mắt nhau, hắn phát hiện rõ ràng mình là một người chồng kém cỏi, may mà cô không bỏ rơi hắn nếu không hắn sẽ chẳng bao giờ biết đến hạnh phúc.

- Không sao cả, ít nhất thì anh cũng tặng quà cho em.

Nhớ tới năm ngoài, dường như nó đã trở nên mơ hồ với cô, bởi lẽ... một năm qua xảy ra rất nhiều chuyện, vô số kỉ ức đẹp đẽ, cần gì phải níu kéo những thứ đã không còn quan trọng?

- Anh đã nghĩ rất kĩ xem rốt cuộc là phải chọn quà gì, nghĩ đi nghĩ lại anh đã quyết định cho em một lễ vật cực kì đặc biệt— một nguyện vọng, em muốn gì đều có thể nói ra, trong khả năng của anh là được.

- Em sẽ quyết định ngay bây giờ, như vậy mới có ý nghĩa.

Hắn gật đầu tỏ ý muốn cô chọn lễ vật của mình.

Chớp mắt lia lịa, dường như cô đang phân vân giữa một đồng vấn đề, đột nhiên Lam Vân Diễm nói rất chân thành:

- Anh vĩnh viễn không được tách rời khỏi cuộc đời em.

- Lễ vật này có phải quá tham lam không?

Cuộc đời luôn là biến số khó lường, dù muốn nhưng mỗi người đều không thể níu kéo cuộc sống khi số phận an bài mặc dù chẳng ai muốn phải thấy cảnh chia lìa.

- Đây là lễ vật anh tặng cho em, thế nên đừng để xấu mặt trước cực kỳ!

Cô nhìn xuống bụng mình.

Hắn cúi xuống áp mặt vào bụng cô, giọng nói cũng trở nên nhẹ nhàng.

- Búp bê bé nhỏ, cha là người trọng lời hứa, tuyệt đối sẽ không giở trò.

- Là ông chủ nhỏ, không phải là búp bê bé nhỏ.

Cô kiên trì không muốn xác định giới tính đứa bé nên nó vẫn luôn là vấn đề mà hai vợ chồng đang tranh cãi, hắn muốn là “búp bê bé nhỏ”, cô lại thích “ông chủ nhỏ”, ở một khía cạnh nào đó, cô vô cùng truyền thống, không giúp nhà chồng sinh con nối dõi thì cảm giác áp lực không bao giờ giảm bớt.

- Búp bê bé nhỏ, lúc mang thai da em trắng mịn, mềm mại như vậy, nhất định phải là búp bê bé nhỏ.

- Ông chủ nhỏ, mẹ nói bụng em hơi nhú lên như vậy thì nhất định là con trai.

- Búp bê bé nhỏ, anh còn mơ thấy phiên bản thu nhỏ giống như đúc cơ!

- Ông chủ nhỏ, em chắc chắn là Diêm Nhược Thiên thu nhỏ, nhưng chắc chắn là sẽ đẹp trai hơn anh gấp mấy lần.

- Búp bê bé nhỏ!

- Ông chủ nhỏ!

Cuối cùng đã có người kháng nghị, nhóc con trong bụng bắt đầu hưng hăng đạp loạn trong bụng mẹ. Sao cha mẹ lại có thể nhầm chán đến vậy? Vấn đề này có đáng để tranh cãi không? Gái hay trai đều do người ta quyết định! Nếu hai người không đợi được đáp án thì đi mà hỏi bác sĩ, nếu không thì cứ chờ đến thời khắc kia, khi người ta ra đời là sẽ biết!

Nhìn thái độ kiêu căng của nhóc con này thì chín mươi chín phần trăm là ông chủ nhỏ rồi!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tong-tai-lao-gia>